

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Schiller, Friedrich.; af Schiller ; oversat ved K.
L. Rahbek.

Titel | Title:

Maria Stuart : Sørgespil i fem Acter

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andreas Seidelin, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

220 s.

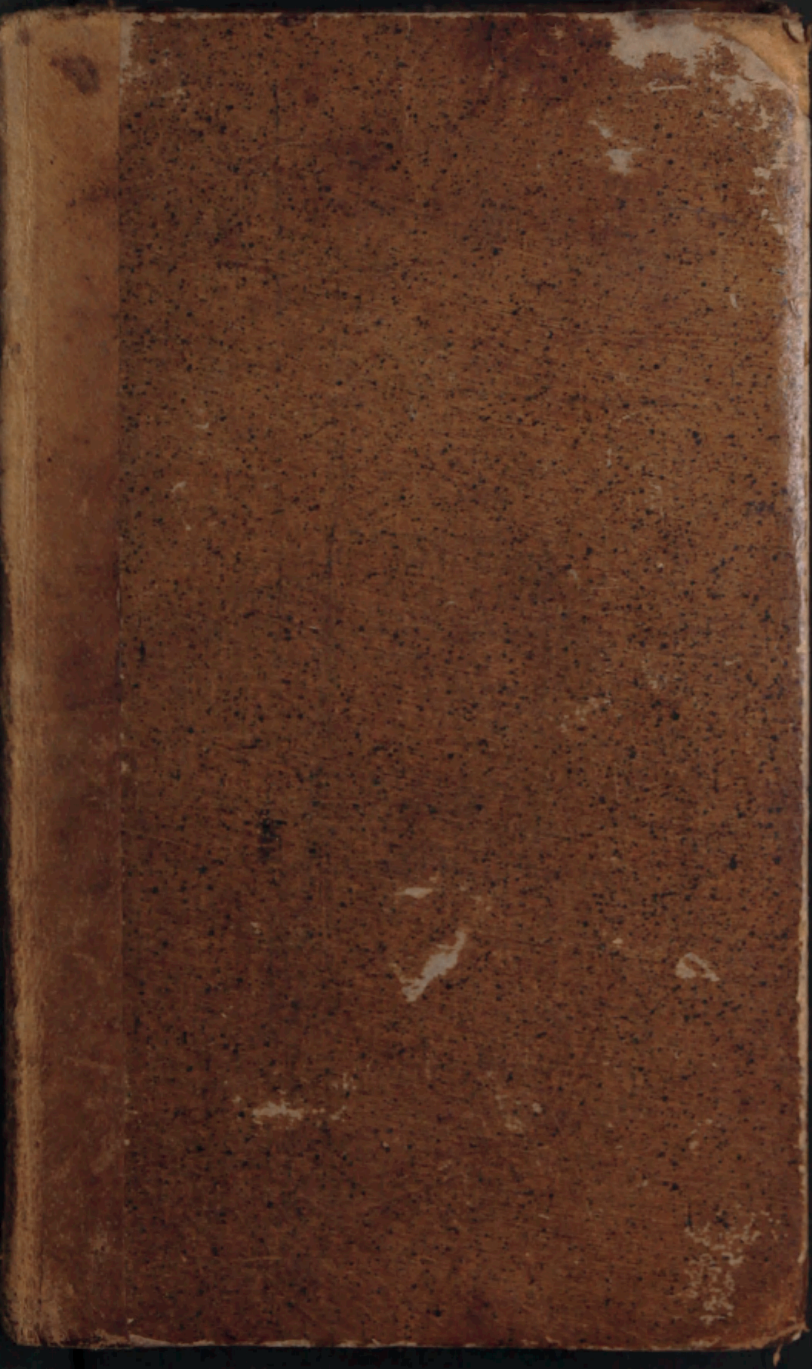
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

56. - 89 - 8°

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

1 1 56 0 8 00647 1

+ REX

Maria Stuart.

Sorgespil i fem Acter.

af

Schiller.

Overfæet

ved

K. E. Nafbeck.

Kjøbenhavn, 1812.
Trykt paa Andreas Seidelins Forlag.
hos P. D. Kiøpping.

P e r s o n e r n e :

Elisabeth, Dronning af England.

Maria Stuart, Dronning af Skotland, Fange i
England.

Robert Dudley, Greve af Leicester.

George Talbot, Greve af Chrewsbury.

Bilhelm Cecil, Baron af Burleigh, Storkat-
mester.

Greven af Kent.

Vilhelm Davison, Statssecretair.

Amias Paulet, Ridder, Marias Vogter.

Mortimer, hans Søstersøn.

Grev Aubespine, fransk Gesandt.

Grev Bellievre, overordentlig Ambassadeur fra
Frankrig.

Skelly, Mortimers Ven.

Drugeon Drury, Marias anden Vogter.

Melvil, hendes Huushovmester.

Hanna Kennedy, hendes Amme.

Margareta Kucl, hendes Kammerfæue.

Grevskabets Cherif.

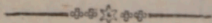
Officierer af Livvagten.

Franske og engelske Herrer.

Drabanter.

Dronningen af Englands Hofstienere.

Dronningen af Skotlands mandlige og kvindelige
Hoffinde.

Første Dytog.

Paa Fotheringay Slot.

(Et Bærelse).

Første Optrin.

Hanna Kennedy (i heftig Strid med Paule
let, der er i Begreb med at aabne et Skab).
Drugeon Drury (hans Medhjælp, med
Brækkejern.)

Kennedy.

Hvad gjør J, Sir! hvad ny Forvovenhed!
Bort fra det Skab!

Paulet.

Hvorfra kom dette Smykke!

Fra øvre Stokværk blev det kastet ned,
Beslittes skulde Podemesteren

Med det. Forbandet være Dvindelist!
Trods alt mit Opsyn, al min skarpe Søgen,
End Kostbarheder, end forborgne Skatte!

(giver sig i Færd med Skabet).

Hvor det var, er der mere!

Kennedy.

Bort Forbovne,

Her ligge Ladys hemmelige Ting.

Paulet.

Dem søger jeg just.

(trækker Papirer frem).

Kennedy.

Ubetydelige

Papirer, blotte Penneøvelser,

Alt korte Fængslets sørgelige Tid.

Paulet.

I ledig Stund den onde Aand er virksom.

Kennedy.

De Skrifter ere franske,

Paulet.

Destoværre.

Det Sprog er Englands Fiendes.

Kennedy.

Brevconcepter

Til Dronningen af Engeland.

Paulet.

Dem skal

Jeg overgive! see! hvad glimter her?

(han har aabnet et hemmeligt Lukke
og trækker Smykke frem af et
skiult Gemme).

Et Konge: Pandesmykke, rigt paa Stene,
Med Frankrigs Lilier igiennemflettet,
(giver det til Drury).

Forvar det Drury! læg det til det Andet.
(Drury gaaer).

Kennedy.

D skammelige Bold, som vi maa lide.

Paulet.

Gaalænge hun end eier, kan hun skade;
I hendes Hænder bliver Alt til Vaaben.

Kennedy.

Sir! o vær god! tag ei det sidste Smykke
Bort fra vort Liv. Den Jammerfulde fryder
End Synet af den fordums Herlighed,
Thi alt det Andet har I røvet os.

Paulet.

Det er i sikker Haand. Samvittighedsfuld
Det vorder i sin Tid tilbagegivet.

Kennedy.

Hvo seer det vel paa disse nøgne Bægge
Her boer en Dronning. Hvor er Tronehimlen
Her over hendes Sæde? maa hun ei
Den kielne blødelig tilvante Fod
Paa det gemene haarde Gulv nedsætte,

Med gtove Tin, som ringest Adelsfrue
 Forsmaaede, betienes hendes Taffel.

Paulet.

Paa Sterlyn hun bospiste saa sin Mage,
 Da hun med hendes Boler drak af Guld.

Kennedy.

Endog her Speilets lille Nødtørst mangler.

Paulet.

Hun, mens forsængelige Billed hun beskuer,
 Afslader ei at haabe og at vove.

Kennedy.

Til Aandens Underholdning fattes Bøger.

Paulet.

At bedre Hiertet lod man hende Biblen.

Kennedy.

Selv hendes Luth har man frataget hende.

Paulet.

Fordi derpaa hun spille Lesleviser.

Kennedy.

Er det en Skæbne for den blødt opdragne,

For hende, der i Buggen alt var Dronning?

Bed Mediceas overdaadige Hof,

Dpvoret mellem alle Skæders Fylde.

Det være nok, man fratog hende Magten;

Maa usle Giutter og misundes hende?

I stor Ulykke lærer ædelt Hierte

Sig endelig at finde; men smertes det

At skulle savne Livets smaa Zirater.

Paulet.

De til Forsænglighed det Hjerter vende,
 Der skal gaae i sig selv og gjøre Bod.
 Et overdaadigt lastfuldt Levnet ene
 I Mangel og Fornedrelse affones.

Kennedy.

Hvis hendes spæde Ungdom sig forbrød,
 Med Gud og med sit Hjerter hun afgjøre,
 I England er ei Dommer over hende.

Paulet.

Hun bliver dømt der, hvor hun sig forbrød.

Kennedy.

Dertil for frange Baand her lænke hende.

Paulet.

Dog vidste hun af disse frange Baand,
 Sin Arm i Verden at udstrække, slynge
 I Riget Borgerkrigens Blus, og mod
 Vor Dronnings Liv (hvem Gud bevare) at
 Bevæbne Stimandsklynger. Har hun ei
 Fra disse Mure bragt den Ridding Parry
 Og Babington til den forvorpne Daad
 Til Kongemord. Holdt vel Jerngittret hende
 Fra at besnære Norfolks ædle Hjerter?
 Dposret hende saldt det bedste Hoved
 Paa denne D for Bøddelørens Hug;
 Og skrækked dette jammerfulde Varsel
 De Rasende tilbage, der omkaps
 For hendes Skuld sig i Afgrunden styrte?

Skaffotterne for hende fylde sig
 Bestandig her med ny Slagtoffere
 Og aldrig vil det endes, før hun selv,
 Den Skyldigste, henstret er derpaa.
 Forbandet o den Dag, da denne Landskyst
 Giestvenlig modtog denne Helena

Kennedy.

Giestvenlig Engeland modtaget hende?
 Den Ulyksalige, der fra den Dag,
 Da hun har Goden sat i dette Land,
 Som en hielptryglende fordreven kom
 At søge Skyts hos sin Paarørende,
 Mod Folket og Kongeværdighed
 Sig fangen seer, i trange Fængselsgiemme
 Sin Ungdoms skionne Aar bortføge maa.
 Der nu, da hun har prøvet Alt, hvad Fængslet
 Har bittert, fordres liig almindelige
 Forbrydere for Retterns Skranker, og
 Anklages skændigen paa Hals og Liv,
 En Dronning!

Paulet.

Som en Morderinde kom hun
 I Landet; af sit Folk forjaget, assat
 Fra Tronen, hun med svar Misgjærning skænded!
 Hun kom mod Englands Lykke sammensvoren
 At bringe den hispaniske Marias
 Blodtid tilbage, giøre Engelland
 Catholff, forraade det til Frankerig,

Hvorfor forsmaaede hun at underskrive
 Hiut Edenborgsfordrag, og at opgive
 Sit Krav paa Engelland, og hurtig aabne
 Sig Veien her af Fængslet med et Penstrøg?
 Hun vilde heller blive fangen, see sig
 Mishandlet, end sin Titels tomme Bram
 Forsage? Og hvorfor? fordi hun lider
 Paa Rænker, Mytteriets onde Kunster,
 Og uhældsbindende fra dette Fængsel
 End haabet at erobre hele Den.

K e n n e d y .

J spotter, Sir! til Haardhed soier J
 End bittere Haan. Hun nære slige Dromme!
 Der levende indmuret lever her,
 Hvem ingen Trostens Lyd, ei Venstabs Stemme
 Fra kiære Hiemstavn her indtrænger til;
 Der længe intet Menneskansigt saae,
 Undtagen Fangesogdens mørke Pande;
 Der først fornylig fik en ny Bevogter
 J Eders barske Frænde; der sig seer
 Af nye Bitterværker indespærret.

P a u l e t .

Jerngittret skytter ei for hendes List,
 Veed jeg, om Stangen ei er giennemfilet,
 Om dette Kammers Gulv, om disse Vægge,
 Udvendig faste, ei indvendig hule,
 Forræderi indlade, naar jeg sover;
 Forbandet Embed, der mig blev til Deel,

At vogte denne uhældsvangre Trædske,
 Af Slummer jager Frygt mig op, jeg vandrer
 Om Natten, som en martret Mand, jeg prøver
 Slotskaadterne, og vore Vægtres Troskab,
 Og zittrende jeg seer hver Morgen komme,
 Der sande kan min Frygt. Dog Held mig, Held!
 Haab er der, at det snart sig ende vil.
 Thi før ved Helvedsporten vilde jeg
 Staae Vagt at vogte de Fordømtes Skarer
 End denne rænkefulde Skotlands Dronning.
 Kennedy.

Der er hun selv.

Paulet.
 Med Korset i sin Haand
 Hoffærdighed og verdslig Lyst i Hiertet.

Andet Optrin.

Maria (i Slør med et Crucifix i Haanden).

De Forrige.

Kennedy

(iler hende imøde.)

O Dronning! man os træder under Fødder
 For Tyranni og Haardhed er ei Grændse,
 Og hver ny Dag ny Lidelser ny Skændsel
 Opdynger paa dit kronde Hoved.

Maria.

Sat dig!

Siig frem! hvad nyt er skeet.

Kennedy

See her! din Pult

Er opbrudt, dine Skrifter, din med Nøie

End sletste Skat, den allersidste Rest

Uf det fra Frankrig bragte Brudesmykke

Er i hans Haand; nu intet kongeligt

Du eier mere; ganske er du plyndret.

Maria.

Vær trøstlig Hanna! disse Glitter udgjør

Ei Dronningen. Man nedrig kan behandle,

Men ei fornødre Os. I England har

Jeg lært at vænne mig til Meget; jeg

Kan og forvinde det! Sir! voldelig

I har tilegnet Eder, hvad endnu

I Dag jeg findet var at overgive,

Bed disse Skrifter findes der et Brev,

Der var bestemt min kongelige Søster

Uf England! giv mig Eders Ord, at I

Det ærlig hende selv vil overgive,

Dg ikke i en Burleighs utro Haand.

Paulet.

Jeg mig betænke skal, hvad er at gjøre.

Maria.

I skal Indhøldet vide, Sir! Jeg beder

I dette Brev om ikke liden Gnist

En Samtale med hende, hvem jeg aldrig

End saae for Dine. Man har fremkaldt mig

Alt møde for en Ret af Mænd, hvem jeg
 For mine Lige ikke kan erkiende;
 Til hvem jeg intet Hierte fatte kan.
 Elisabeth er af min Stamme, Kion
 Dg Rang; ikkun for hende, for en Søster
 En Dronning, hende kan jeg mig oplade.

Paul et.

Heel tit, Milady! har J Eders Skicæbne
 Dg Eders Vre Mænd betroet, der mindre
 Til Eders Ugtelse var værdige.

Maria.

Jeg beder hende om een Gunst endnu,
 Som kun Umennesklighed mig kan nægte
 Alt længe her i Fængselet undværer
 Jeg Kirkens Trost og Sacramenters Veldaad
 Dg hun, som Krone mig og Frihed røved'
 Som truer selv mit Liv, kan dog ei ville
 Tillukke mig tillige Himlens Dørre.

Paul et.

Paa eders Dnske Stedets Sognepræst.

Maria.

(afbryder ham levende).

Jeg intet vil af Sognepræsten. Af
 Min egen Kirke fordrer jeg en Præst.
 Jeg fordrer Skrivere, Notarier
 Min sidste Billie mig at opsjætte.
 Min Græmmelse, den lange Fængselsjammer
 Het nager paa mit Liv. Jeg frygter, talte

Er mine Dage; liig en Døende
Anseer jeg mig.

Paul et.

Heel vel J gjør deri.

Det er Betragtninger, der sømmer Eder.

Maria.

Dg veed jeg da, om ei en hastig Haand
Fremskynder Rumrens langsomme Forretning.
Jeg vil mit Testament opsætte, vil
Beskikke over det, hvad end er mit.

Paul et.

Den Frihed har J; ei vil Englands Dronning
Berige sig med Eders Rov.

Maria.

Man mig

Fra mine trohengivne Kammerfruer
Fra mine Tienere har skilt — hvor er de?
Hvad deres Skæbne! Deres Tienester
Kan jeg undvære, men beroliges
Vil jeg, de tro ei lide maa og savne.

Paul et.

Der sørget er for dine Tienere.

(vil gaae).

Maria.

J gaaer, Sir! atter J forlader mig,
Dg uden dette ængstet bange Hierte
At lette for Uvisheds Dval. Jeg er,
Laf Eders Speideres Narvaagenhed

Aldskilt fra hele Verden; ingen Kundskab
 Naar til mig giennem disse Fængselsmure;
 Min Skæbne er i mine Fienders Haand.

En piinlig langsom Maaned er hentunden,
 Fra disse fyrgetyve Kommisjarier
 I dette Slot mig oversalde, Skranker
 Dprette, slug, med uanstændig Til
 Mig uberedt, og uden Børges Hielp
 For en end hidtil uhørt Domstoel stille,
 Paa tredskopsatte svare Klagepunkter
 Mig, døvet, overrasket, som jeg var,
 Slug af Hukommelsen til Ansvar falde —
 Som Aander kom de, og forsvandt igien.

Fra den Dag af mig taus er hver en Mund,
 Forgæves jeg i Eders Blik vil læse,
 Om da min Uskyld, mine Venners Iver,
 Om mine Fienders onde Raad har seiret.
 Bryd Eders Taushed dog, og lad mig vide
 Hvad jeg at frygte har, og hvad at haabe?

Paulet

(efter en Pause.)

Slut I med Himlen Eders Regning af!

Maria.

Jeg haaber paa dens Naade, Sir — og haaber
 Paa strænge Ret af Dommerne paa Jorden

Paulet.

Ret Eder vorde skal, Iviol ei derpaa.

Maria.

Er min Proces alt afgjort, Sir?

Paulet.

Jeg veed ei.

Maria.

Er jeg fordømt?

Paulet.

Jeg intet veed, Mylady.

Maria.

Man elsker at gaae rask tilværks her. Skal jeg
Uf Morder som af Dommer oversaldes?

Paulet.

Tænk kun, at det er saa; i bedre Fatning,
Hin finder Eder da, end disse sandt.

Maria.

Mig intet, Sir! skal i Forundring sætte,
Hvad sig en Domstol i Westminsterhall
Som Burleighs Had og Hattons Iver styrer,
Fordriste kan at dømme — Veed jeg dog,
Hvad Englands Dronning vove tør at gjøre.

Paulet.

Ei Englands Hersker andet har at frygte
End sin Samvittighed, sit Parlament.
Hvad Kælsærd assagt har, det uden Frygt
For hele Verden Magten vil suldbyrde.

Tredie Optrin.

De Forrige. Mortimer, (Paulets
Frænde, træder ind og siger uden at vise Dronningens
mindste Opmærksomhed til Paullet).

Mortimer.

Man søger Eder, Frænde!

(han gaaer ligeledes bort. Dronningen
lægger uvillig Mærke dertil, og vender
sig til Paullet, der vil følge ham).

Maria.

Sir! endnu en Bøn!

Naar J har noget mig at sige — Eder

Jeg taaler meget af; jeg ærer Aldren.

Ynglingens Overmod jeg taaler ei,

Skaan mig for Synet af hans barske Gæder.

Paullet.

Hvad Eder gjør ham saa imod, gjør mig

ham fiend; ei er det af de bløde Daarer,

Som strax en troløs Qvindetaare smelter.

Han er bereist, kom fra Paris og Rheims,

Hiembringer tro et gammelengelsk Hierte.

Lady! paa ham J Eders Kunstler spilde.

(gaaer).

Fierde Optrin.

Maria. Kennedy.

Kennedy.

Det tør den Raa i Diet Eder sige?

D det er haardt.

Maria.

(hensunken i Tanker).

Vi i vor Glandses Dage

Har Emigræren for villigt Dre laant.

Retfærdigt, gode Kennedy, vi nu

Bebreidelsernes Alvorstøst fornemme,

Kennedy.

Hvordan! saa bøyet, modløs, elskte Lady!

For I saa glad jo pleied' mig at trøste,

Dg heller Eders Løstind maatte jeg

End Eders Lungesind dadle.

Maria.

Jeg den Kiender,

Kong Darnleys blodbestænkte Skygge er det,

Der vredende af Gravens Hvalving stiger,

Dg aldrig vil han gjøre Fred med mig,

Indtil opfyldt er min Ulykkes Maal.

Kennedy.

O hvilke Tanker!

Maria.

Du forglemmer, Hanna;

Men jeg, jeg har en tro Huskommelse.

Aarsdagen efter hin Ulykkesdaad

I Dag end eengang er tilbagekommen,

Den Høitid holder jeg med Bod og Faste.

Kennedy.

Send endelig hiin onde Land til Ro,

Den Daad har J med aarlang Kuelse
 Med tunge Prøvelidelser affonet,
 Den Kirke, som har Løsenøglen til
 Hver Brøde, den har Himmelen tilgivet.

Maria.

Griff blødende lang Tid tilgivet Brøde
 Fremstiger af sin letbedækte Grav.
 Min Egtmands hævnfordrende Gienganger
 Til Grav ei Messetieners Klokke, ei det
 Høiværdige i Præstens Haand hiemsender.

Kennedy.

Ei J har myrdet ham; det gjorde Andre.

Maria.

Jeg vidste af det; jeg lod Daaden skee,
 Jeg i Dødsnaren smigrende ham lokked.

Kennedy.

Ved Ungdom mildnes Eders Brøde. J
 Var da saa spæd af Aar.

Maria.

Saa spæd, og laded'

Den tunge Skyld paa mit saa unge Liv.

Kennedy.

J var ved blodige Fornærmelser
 Dpægget og ved Mandens Overmod,
 Hvem Eders Elskov havde fra hans Mulin
 Fremdraget som en Guddomshaand, hvem J
 Til Thronen giennem Eders Brudekammer
 Har ført, med Eders blomstrende Person

Ulyksaliggjort, og Eders Arvestone.
 Han kunde glemme, at hans Brammelod
 Var Kierlighedens høimodsfulde Skabning?
 Dog han det glemte! den Uværdige,
 Med nedrige Mistanker han fornærmed,
 Med plumpe Sæder Eders Kierlighed,
 Dg blev modbydelig i Eders Dine.
 Den Troldom. spandt, der daared Eders Blik,
 Den Skændiges Dufavnelser J flyede
 Dpbragt, gav ham Foragt til Priis! — og han?
 Forsøgte Eders Gunst han at gienvinde!
 Bad han om Naade, kasted angrende
 Han sig for Eders God, og loved Bedring?
 Trods den Affhyelige Eder bød!
 Vil, Eders Skabning! spille Eders Konge!
 For Eders Dine lod han Eders Indling
 Den skionne Sanger, Rizzio, aflive;
 J hævned blodig kun Blodgierningen.

M a r i a.

Dg blodig den vil hævne sig paa mig,
 Min Dom affiger du, i det du trøster.

K e n n e d y.

Da J hiin Daad lod skee, J Eder selv
 Var ei, tilhørte Eder selo ei, grebet
 Af blinde Elskovsflammes Vanvid var J,
 Betvungen ved den rædsomme Forsører,
 Den ulyksalge Bothwell. Over Eder
 Med overmodige Mandsvillie hersked

Den skrækkelige, der ved Trylledrikke
 Ved Helvedskunster Eders Sind forvitted,
 Dphidsed.

Maria.

Ikke var hans Kunster andre
 End egen Mænddomskraft og end min Svaghed.

Kennedy.

Nei! siger jeg! han maatte kalde alle
 Fordømte Aander sig til Hielp, der slynged
 Det Baand om Eders lyse Sandser.
 Ei Dre for Venindens Varselsstemme
 Ei Die for Anstændighed I havde.
 Forladt af ømme Blu for Mennesker
 I var, og Eders Kind, tilforn et Gæde
 For skainsfuld rødmende Bessedenhed,
 Kun blussed af Begierlighedens Ild.
 Fra Eder I bortkasted Løndomsfløret.
 Af Mandens kække List var selve Eders
 Blufærdighed betvungen, at I stilled
 Med dristig Pande Eders Skam til Skue.
 I Skotlands kongelige Sværd, ved ham
 Den Morder, Eders Folks Forbandelser
 Forfulgte giennem edenborgske Gader,
 Lod bæere i Triumph for Eder, omgav
 Med Vaaben Eders Parlament, og her
 Tvang i Retfærdighedens eget Tempel
 I Dommerne med skrække Siøglespil
 Den Skyldige at kende fri for Mordet.

J gik end videre — Gud!

Maria.

Guldend du kun,
Dg rækkede for Altret ham min Haand.

Kennedy.

D evig Taushed dække denne Gierning!

D den er gyselig, oprørende,

En reent Forloren værdig! dog det er

J ei! Jeg kender Eder jo; mig er det,

Der har opdraget Eders Barndom. Blødt

Er Eders Hierte dannet, aabent for

Undseelse — kun Letsind Eders Last.

Der — igientager jeg — er onde Aander,

J Dødeliges usforvarte Bryst

Som Dieblikke tage deres Bolig,

Som bradt i Os begaae det Skræffelige,

Dg flygtende til Helved efterlade

J skyldbemittet Barm Forsærdelsen.

Sra denne Daad, der sværter Eders Levnet,

J intet meer lastværdigt har begaaet,

Jeg selv et Vidne er til Eders Bedring.

Thi fatter Mod! gjør Fred med Eder selv!

Hvad J end har at angre, ei i England

J er straffskyldig, ei Elisabeth,

Ei Englands Parlament er Eders Dommer.

Vold er det, hvad her undertrykker Eder,

For den selvtagne Domstoel tør J med

Ufskyldighedens hele Mod fremstaae.

Maria.

Hvo kommer?

(Mortimer sees ved Døren).

Kennedy.

Søster sønnen! gaa J ind.

Femte Optrin.

De Forrige. Mortimer (træder mistroisk ind).

Mortimer (til Kennedy).

Gaa J til Side, og hold Vagt ved Døren,

Jeg har med Dronningen at tale.

Maria (stolt).

Hanna!

Du bliver.

Mortimer.

Frygt kun ei! lær mig at kiende.

(overgiver hende et Kort, hun seer paa det og farer bestyrtet tilbage).

Maria.

Ha! hvad er det?

Mortimer.

Gaae, Dame Kennedy!

See, min Morbroder ei os overfalder.

Maria.

(til Kennedy, der dvæler, og seer spørgende til hende).

Gaae gaae! gior hvad han siger.

(Kennedy gaaer med Tegn paa Forundring).

Siette Optrin.

Mortimer. Maria.

Maria.

Fra min Onkel

I Frankrig, Cardinal af Lotthringen!

(læser).

Tro den Sir Mortimer, der bringer dette;

Meer trofast Ven i England har I ei.

(Seer paa ham med Forundring).

Umuligt! skuffes jeg ei af et Blændværk?

Saa nær mig finder jeg en Ven, og drømte

Mig af al Verden alt forladt; — i Eder

En Frænde af min Fangevogter, hvem

Min værste Fiende jeg.

Mortimer (for hendes Fod).

Tilgivelse

For denne saa forhadte Maske, Dronning!

Som det mig Kamp nok kostet har at bære,

Som dog jeg takker, at jeg nærmes Eder,

Dg Eder Hielp og Frelse bringe kan.

Maria.

Staa op! J overrasker mig, Sir! ei
 Kan jeg saa hastig fra min Jammers Dyb
 Gaa over til Forhaabning! tal, Sir, gjør mig
 Den Lykke fattelig, at jeg kan troe den.

Mortimer (staaer op).

Vor Tid slyer bort, snart er min Grænde her.
 Og en forhadet Person ledsager ham.
 Hør deres Rædselshverv forrasker Eder,
 Hør nu, hvor Himlen sender Eder Redning.

Maria.

Den sendes ved et Under af dens Almagt!

Mortimer.

Lillad, jeg fra mig selv begynder.

Maria.

Tal, Sir!

Mortimer.

Jeg talte tyve Aar, o Dronning, var
 J strænge Pligter voret op, opammet
 J mørke Had til Pavedømmet, da
 Mig ubetvingelig Begierlighed
 Uddrev paa faste Land. Jeg efter mig
 Lod Puritaners qvalme Prækestuer,
 Min Hiemstav, drog igiennem Frankrig
 J hastig Flugt, og det hølivede
 Italien med hede Dnsker søgte.
 Det var den store Kirkehøitids Dage,
 Af Skarer Pilgrimme vrimled Veien

Bekrandsjet var hvert Guddomsbilled, det var
 Som Menneskheden paa en Vandring var
 Balsfarende til Himmelen, mig selv
 Greb Strømmen af den troopsfyldte Mængde,
 Og rev mig inden Romas Genemærker.
 Hvor blev jeg da tilmode, Dronning! da
 Mig hine Støtters Pragt og Seiersbuer
 Imøde steg, da Colosemes Herlighed
 Dmgav den Studsende, da høie Bilderaand
 Mig sluttet i sin lyse Unders Verden.
 Jeg aldrig Kunstens Vælde havde sølt,
 Den Kirke, der opdrog mig, bærer Had
 Til Sandfers Kildren, taaler intet Billed,
 Og dyrker kun det legemløse Ord.
 Hvor blev jeg, da i Kirkens Jnderste
 Jeg traadde ind, og Himlenes Mussik
 Nedsteg, og Skikkelsernes Gylde vælded
 I Dverdaad fra Loft og Vægge ud!
 Det høieste og helligste bevæged
 Nærværende sig for henrykte Sandfer,
 Da selv jeg saae dem, de Guddommelige,
 Englens Bebudelse og Hertens Fødsel,
 Den hellige Moder, den nedstigende
 Treenighed, den lysende Forklaring.
 Da derpaa Paven i sin Pragt jeg saae
 At holde Messen og velsigne Folket,
 D hvad er Gulds, hvad er Juvelers Skin,
 Hvormed sig Jordens Konger smykke; han kun

Dingiven er med det Guddommelige.
 Det sande Himmerige er hans Huus,
 Thi ei af denne Jord er disse Former.

Maria.

D sfaan mig! ikke videre! hold op
 Mig at udbrede Livets friske Leppe,
 Jeg er elendig og en Fange.

Mortimer.

Dgfaa

Jeg var det, Dronning! og mit Fængsel opsprang,
 Dg fri paa eengang sølte Anden sig,
 Dg helste Livets skjønnne Dag. Had svor
 Jeg nu den frange dumpe Bog, at smykke
 Mig Lindingen med friske Krands, at slutte
 Mig til de glade glad. Til mig der trængte
 Heel mange ædelbaarne Skotter sig,
 Dg af de franskes muntre Landsmandsffaber.
 De bragte mig til Eders ædle Dnkel
 Til Cardinal af Guise! hvilken Mand!
 Hvor sikker klar og mandig stor! hvor ganske
 Fød at regiere over Aanderne,
 Et Mønster paa den kongelige Præst,
 En Kirkens Fyrste, som jeg ingen saae.

Maria.

J har da seet hans dyrebare Afsyn,
 Den høilig elsktes, den ophøiedes,
 Der var min Seder i min spæde Ungdom?
 D tal mig om ham! mindes han end mig?

Sig, elsker Lykken, blomstrer Livet ham?
Staaer han end herlig der, en Kirkens Klippe!

Mortimer.

Sig den Fortreflige selv nedlod til
Mig Troens høie Lærdomme at tyde,
Dg at adsprede dette Hjertes Tvivl.
Han viste mig, at grublende Fornuft
For evig leder Menneffene vild;
At Dinene maae skue, hvad vort Hjerter
Skal troe, at Kirken har et synligt Hoved
Behov, at Sandheds Aand paa Fædrenes
Forsamlinger har hvilet. O hvor svandt
Barnagtig Siæls Lantsforestillinger
Ei for hans seirende Forstand, og for
Hans Læbers Svada! Jeg i Kirkens Skiod
Tilbagevendte, min Bildfarelse
Ussvor jeg i hans Hænder.

Maria.

Saa er J
Een af de tusinde, som han, liig hiin
Dphøiede Biergprædikant, greb med
Sit Tales Himmelkraft, og har ledsaget
Til evigt Held.

Mortimer.

Da Embedspligter kort
Derpaa til Frankrig kaldte ham, til Rheims
Han sendte mig, hvor Jesu Samsund,
From virksom danner Englands Kirke Præster.

Den gamle Skotte Morgan fandt jeg der
 Samt Eders tro Mand Lesley, og den lærde
 Biskop af Ross, der paa Frankrigs Grund
 Landhysnings glædeløse Dage leve.

Læt slutted jeg mig til de værdige,
 Dg styrked mig i Troen. — Nu en Dag
 Som jeg i Bispens Bolig saae mig om,
 Et Qvindebilled mig i Dine faldt
 Af rørende og underfulde Ynde.

Det greb mig vældelig i Siælens Dyb;
 Min Følelse ei mægtig, stod jeg der.

Da sagde Biskoppen mig: vel medrette
 Ved dette Billede I rørt maa dvæle.

Den skønneste blandt Qvinderne, der leve,
 Er og den medynkværdigste af alle.

Det er vor Tro, hun lider for, og det
 Er Eders Fædreland, hun lider i;

Maria.

Den redelige! Nei ei alt jeg tabte
 Da jeg sliig Ven i Ulykken beholdt.

Mortimer.

Derpaa begyndt han med hierterystende
 Veltalenhed mig Eders Marterdom,
 Dg Eders Fienders Blodtørst at afbilde.
 Dg viste han mig Eders Stamtræ, viste,
 Mig Eders Herkomst fra det høie Huus
 Af Ludor; overtyded mig, at Eder
 Allene tilkom at regiere England,

Ei denne Gantedronning, der er avlet
 I Egtebrud, som Hendrik hendes Fader
 Selv har forskudt som Slegsreddatter. Ei
 Hans Vidnesbyrd jeg vilde troe allene,
 Jeg hented Raad hos de Lovkyndige,
 Slog mange gamle Vaabenbøger ester;
 Og alle Kyndige, hvem jeg tilspurgte,
 Stadfæstede mig Eders Adkomsts Kraft.
 Jeg veed det nu, at Eders gode Ret
 Til Engelland er hele Eders Uret
 Som Eiendom tilhører Eder Riget,
 Hvor I uskyldig smægter som en Fange.

Maria.

O denne ulyksfulde Ret! — den ene
 Til alle mine Lidelser er Kilden.

Mortimer.

Paa samme Tid kom mig den Efterretning,
 At I fra Talbots Borg var bleven bortbragt,
 Og overgivet i min Frændes Værge
 Jeg Himlens underfulde Frelserhaand
 I denne Styrelse at kende troede,
 Mig var den Skæbneus lydelige Raab,
 Der havde valgt min Arm, at udsrie Eder
 Fro Vennerne istemme; Cardinalen
 Sit Raad og sin Betsignelse mig giver,
 Forstillelsens den tunge Kunst mig lærer.
 I Hast udkastes Planen; jeg tiltræder
 Min Hiemvei til mit Fædreland, hvor jeg,

Er, veed J, for ti Dage siden landet.

(holder inde).

Jeg Eder saae, o Dronning! Eder selv,
 Ei Eders Billed! o! hvad Skat bevarer
 Min Frændes Borg! — ei Fængsel! Gudershal!
 Glandsfuldere end Englands Kongehof!
 I den lykkelige, hvem det forundes
 Med Eder at indaande samme Lust!
 Vel har hun Ret, saa dybt der skjuler Eder,
 Sig reise vilde Englands hele Ungdom,
 Ei Sværd i Skeden ledigt vilde blive,
 Opstanden vilde med gigantisk Hoved
 Fremskride giennem denne Fredsø, hvis
 Ein Dronning Britten saae.

Maria.

Held hende, om

Hver Britte hende saae med Eders Dine.

Mortimer.

Var han, som jeg til Eders Lidelser
 Den Sagtmod og den ædle Gatning Vidne,
 Hvormed J bærer det Uværdige.
 Thi gaaer J ei af alle Marterprover
 Frem som en Dronning? røver Fængslets Skændsel
 Af Eders Skønhedslands da Eder Noget?
 J er berøvet Alt, hvad Livet smykker,
 Dog evigt Liv og Lys omstrømmer Eder.
 Jeg sætter aldrig Gud paa dette Døtrin,
 At Hiertet ei af Qvaler sonderglides,

Hentykkes af den Lyft at flue Eder,
 Dog rædsom nærmer sig Afgiørelsen,
 Hver Lime voxende fremtrænger Faren;
 Ei tør jeg længer dvæle, længer dølge
 Det Rædsomme for Eder.

Maria.

Er min Dom
 Affagt? siig mig det frit; jeg kan det høre.

Mortimer.

Den er affagt. De to og fyrgetyve
 Har affagt deres Skyldig over Eder.
 Paa denne Doms Guldbyrkelse der drives
 Af begge Huse og af Londons By
 Med Hæftighed; kun Dronningen end dvæler
 Af Argelift, at man skal tvinge hende;
 Ei Meddlynks, eller Skaanselsfølelse.

Maria (fattet).

Sir Mortimer; ei overrasker J, ei
 J skrækker mig; slikt Budskab var jeg længe
 Alt fattet paa. Jeg kiænder Dommerne,
 Jeg efter de Mishandlinger, som jeg
 Har liidt, begriber vel, at man ei Frihed
 Kan stæenke mig, jeg veed, hvor man vil hen.
 J evigt Fængsel vil man mig bevare,
 Min Hævn og min lovgrundet Udkomst man
 J Fængselsnat med mig begrave vil.

Mortimer.

Nei Dronning! nei o nei! derved man ei

Staaer stille; Tyranniet nøies ei
 Med halvgiort Værk. Saalænge J end lever,
 Dg lever Dronningen af Englands Frygt,
 Ei Fængsel dybt nok kan begrave Eder,
 Kun Eders Død betrygger hendes Throne.

Maria.

Hun kunde vove det, mit fronte Hoved
 Med Skændsel paa en Bøddelblok at lægge?

Mortimer.

Hun vil det vove, tvivl J ei derpaa.

Maria.

Saaledes kunde hun i Støvet kaste
 Sin egen Majestæt og alle Kongers?
 Dg frygter hun da ikke Frankrigs Hævn?

Mortimer.

Med Frankrig slutter hun en evig Fred,
 Hun skænkter Duc d'Anjou sin Haand og Throne.

Maria.

Vil Spanjens Konge ikke væbne sig?

Mortimer.

Hun frygter ikke en bevæbnet Verden,
 Naar, med sit eget Folk hun kun har Fred.

Maria.

Hun dette Skuespil vil Britten give?

Mortimer.

Paa sidste Lider dette Land, Mhylady!
 Har flere kongelige Fruer seet
 Fra Thronen ned paa Røtterstedet stige.

Elisabeth har seet sin egen Moder
 Gaae samme Vej, og Catharina Howard
 Dg Lady Gray et kronet Hoved var.

Maria.

Nei Mortimer, tom Frygt forblinder Eder.
 Det Eders hulde Hiertes Kummer er,
 Der skaber Eder Rædsler uden Grund.
 Skaffottet er ei, hvad jeg frygter, Sir!
 Der gives andre Midler, stillere,
 Hvorved sig Engellands Beherskerinde
 Kan skaffe Fred for mine Fordringer.
 Før der en Bøddel findes til mig, vil
 Dog før der sig en Morder lade høre.
 Sir! Det er hvad jeg skælver for, og aldrig
 Jeg sætter Bægrets Bred til mine Læber,
 At jo en Gysen griber mig, det kunde
 Af Søsterkiærlighed credentset være.

Mortimer.

Ei aabentlyst, ei lønlig Morder det
 Skal lykkes at angribe Eders Liv.
 Vær uden Frygt, bered er Alting, alt
 Tolv ædle Ynglinge af Landet ere
 I Forbund med mig, de i Morges aarke
 Har taget Sacramentet paa, at føre
 Med stærke Hænder eder her fra Clottet.
 Grev Anbespine, Frankerigs Udsendte
 Veed af vort Samfund, selv det byder Haand,
 Dg hans Pallads det er, hvor vi forsamles.

M a r i a.

J faaer mig til at zittre, ei af Fryd,
 Dnd Anelse mig farer giennem Hiertet.
 Hvad foretager J, veed J det? skrækker
 Ei Babingtons ei Lichtburns blodge Hodder
 Opsat paa Londons Bro til Barsel, Eder?
 Ei de Utalliges Fordærvelse,
 Der Døden sandt i lige Bovestykke,
 Dg tungere kun gjorde mine Lænker.
 Usalige forsørte Yngling, — fly
 Fly, hvis det end er Tid! — Hvis Speider
 Burleigh

Ei Kundskab har om Eder alt, ei alt
 J eders Midje blanded en Forræder,
 Flye Riget brat! Maria Stuart har
 End ingen lykkelig besfiærmet.

M o r t i m e r.

M i g

Ei Babingtons ei Lichtburns blodge Hodder,
 Opsat paa Londons Bro til Barsel, skrækket,
 Ei de Utalliges Fordærvelse,
 Der Døden sandt i lige Bovestykke.
 Deri de ogsaa sandt en evig Hæder,
 At døe for Eders Frelse alt er Lykke.

M a r i a.

Forgiæves! mig ei frelser Magt, ei List.
 Narvaagen Fienden er og Magten hans.
 Ei Paulet ene og en Bægtersklare,

Mit Fængsels Dørre vogter hele England,
 Elisabeths fri Villie allene
 Mig dem kan aabne.

Mortimer.

D! haab aldrig det.

Maria.

Kun een Mand lever, der kan aabne dem.

Mortimer.

D nævn mig denne Mand.

Maria.

Brev Lester!

Mortimer.

Lester!

Brev Lester, Eders grusomste Forsølger,
 En Yngling af Elisabeth — af ham....

Maria.

Er jeg at redde, er det kun af ham.
 — Gaae til ham! aabner Eder frit for ham
 Til Hiemmel, det er mig, der sender Eder,
 Bring ham det Brev. Mit Billed er deri.

(Lager et Papir ud af Barmen, Mortimer træder tilbage, og dvæler at modtage det.)

Lag det! alt længe bar jeg det hos mig,
 Da Eders Frændes strænge Vagtsomhed
 Har hæmmet mig hver Vej til ham, Mig sendte
 Min Ekhtsaand Eder.

Mortimer.

Dronning! denne Gaade
Forklar mig den.

Maria.

Den løser Lester Eder!
Lid paa ham, han paa Eder lide vil.
Hvo kommer?

Kennedy (haslig ind).

Paulet nærmes med en Herre
Af Hoffet!

Mortimer.

Det er Burleigh; fattet, Dronning,
Her I standhaftig, hvad han bringer Eder.
(gaaer bort af en Sidedør, Kennedy følger ham).

Syvende Optrin.

Maria. Lord Burleigh. Paulet.

Paulet.

I Dag om Eders Lod I ønsked Bished,
Dg Bished bringer her Hans Herlighed
Mylord af Burleigh. Bær den nu hengivet!

Maria.

Med Anstand haaber jeg, som sømmer Uskyld,
Burleigh.

Som Rettens Sendebud-jeg kommer her.

Maria.

Eiensfsærdig laaner nu Lord Burleigh Retten,
Hvem han har laant sin Aand, tillige Mund.

Paulet.

J taler, som J vidste Dommen alt.

Maria.

Da den Lord Burleigh bringer, veed jeg den.
— Til Sagen, Sir!

Burleigh.

De to og fyrgetyves
Ret har J underkafstet Eder, Lady.

Maria.

Tilgiv, Mylord! at strax jeg Eder maa

J Ordet falde! jeg mig underkasted

De to og fyrgetyves Dom, paaftaaer J!

Jeg ingenlunde mig har underkafstet.

Hvor kunde jeg? — ei kunde jeg bortgive

Min Rang, mit Folks, min Søns og alle Fyrsters

Høyhed saaledes; det i Englands Lov

Forordnet er, at hver Anklaget ved

Eedsvorne af hans Lige dømmes skal,

Hvo er i Eders Committee min Lige?

Kun Konger ere mine Pairs.

Burleigh.

J horte

Anklagepunkterne, og Eder lod

Afhøre over dem for Retten.

Maria.

Ja jeg

Bed Hattons Argelift mig lod forlede,
 Allene for min Vres Skyld, i Tro
 Paa mine Grundes seierrige Magt,
 At laane hine Klagepunkter Dre,
 Og vise deres Ugrund. Jeg det gjorde
 Af Agt for Lordernes de værdige
 Personer, ikke Rald, som jeg forkaster.

Burleigh.

Om I erkjænder dem, Milady, eller
 Ei, er ikkun en tom Formalitet,
 Der ei formaaer at hævme Rettefs Lov,
 I aander Englands Lust, I nyder Lovens
 Skyts og Belgierning, altsaa er I og
 Dets Herredømmes Underfaat.

Maria.

Jeg aander
 I engelsk Fængsel Englands Lust, er det
 I Engelland at leve, nyde Lovens
 Belgierning? Neppes kiender jeg den jo
 Samtykked ikke i at holde dem.
 Ei er ieg dette Riges Borgerinde,
 Fri Dronning er jeg i et fremmed Land.

Burleigh.

Og troer I, at det kongelige Navn
 Kan tiene som et Fribrev til ustraffet
 I fremmed Land at udsaae blodig Tvedragt?
 Hvor stod det til med Staters Sikkerhed,
 Hvis Themis Retsfærdsværld ei kunde naae

Den kongelige Gæstes straffsyldge Hoved,
Gaavelsom Betlerens?

Maria.

Ei vil jeg mig
Unddrage Regnskab. Dommerne er kun,
Hvad jeg forkaster.

Burleigh.

Dommerne! hvordan
Mylady! er det da opsnappet Pøbeludflugt,
Skamløse Tungetærskere, hvem Ret
Dg Sandhed er tilfals, der villig lod
Til Undertrykkes Organ sig høre.
Er det ei Landets første Mærd
Selvstændige nok at turde være sandre,
At see sig over Fyrstesrygt og nedrig
Bestikkelse langt langt ophoiede?
Er det de samme ei, der frit retsærdig?
Et ædelt Folk regiere, de hvis Navn
Blot er behov at nævnes, for at giøre
Hver Tvivl, enhver Mistanke stum med eet?
I deres Spidse Folkehyrden staaer,
Den fromme Primas af Canterbury,
Den vise Talbot, der bevarer Seglet,
Dg Howard, som anfører Rigets Flaader.
Giig! kunde Engellands Beherskerinde
Vel giøre meer, end at udkaare af
Det hele Monarkie de ædlest
Dg dem i denne kongelige Strid

Lil Dommere beskikke; og lod end
 Sig tænke, at Partihad enkelt Mand
 Bestak, kan syrgelybe kaarne Mænd
 Forreenes i een Dom af Lidenstak!

Maria.

(Efter nogen Taushed).

Jeg hører studsende de Læbers Magt,
 Saa uheldbringende der var' mig stedse.
 Hvordan vil sig en ulærd Qvinde, jeg
 Med saa kunstfærdig Taler maale kunne?
 Vel! var' de Lorder, som J skildrer dem,
 Forstumme maatte jeg, tabt uden Haab
 Var da min Sag, naar de mig kicendte skyldig.
 Dog disse Navne, som med Priis J nævne,
 Der mig ved deres Bægt skal sonderkuuse,
 Mylord! langt andre Roller seer jeg dem
 J dette Lands Historie at spille.
 Der seer jeg denne Englands høie Adels,
 Seer Rigets majestætiske Senat,
 Seraillets Glaver lig at smigre Hendrik
 Den Ottendes min Wellings Sultansluner,
 Der seer jeg dette ædle Overhuus
 Som det letkjøbte Underhuus tilfals
 At præge og gienkalde Love, løse
 Dg binde Egteskaber, eftersom
 Den mægtige befaler, denne Dag
 At arvløsgjøre Englands Fyrstedøttre,
 Dg at vancere dem med Slægfredsnavnet;

J Morgen frone dem til Dronninger.
 Der disse værdige Peers jeg seer med hastig
 Ombyttet Overtydning, Tro i sine
 Regieringer at skifte sine Gange.

Burleigh.

J Englands Lov J kalder Eder fremmed,
 J Englands Uheld er J velbevandret.

Maria.

Det mine Dommere! Lord Storskatmester!
 Retsfærdig Jeg mod Eder være vil,
 Vær J det og mod mig; man siger, J
 Det mener Staten vel, og Eders Dronning
 Er ubestikkelig, utrættet, vagtsom.

Jeg det vil troe. Ei Eder egen Fordeel
 Regierer; Eder driver Monarkiets
 Og Landets Larv. Mistro just derfor Eder
 Selv ædle Lord, at Statens Nytte ei
 For Eder synes skal Retsfærdighed.

Ei tvivler jeg derpaa; hos Eder sidde
 Blandt mine Dommere end ædle Mænd.

Dog det er Protestanter, Jorere
 For Engeland, og domme over mig
 Mig Dronningen af Skotland, Papislinde.

Retsfærdig Britte ei mod Skot kan være,
 Er et ældgammelt Ord; thi er det Bedtægt
 Fra Fædres Arilds Tid, at ingen Britte
 For Retten mod en Skotter vidne maa
 Og atter ingen Skotter imod hin.

Gaa sælsom Lov gav Nøden; dyb Betydning
 Boer i de gamle Skikke; de maa æres,
 Mylord! paa dette Bret i Oceanet
 Naturen kasted disse to ildfulde
 Nationer, deelte det ulige blandt dem,
 Dg bød dem kæmpe om det; ikkun skiller
 Tweeds smalle Rende disse hæftige
 Gemytter. Ofte blanded i dens Bølger
 Sig Blodet af de Kæmpende; med Haand
 Paa Sværd fra begge Brødder truende
 Bessue de hinanden tusind Aar.

Ei trænger Fiende Engelland, hvem Skotten
 Ei strax som Hielper sig forener med,
 Ei Borgerkrig oplænder Skotlands Stæder,
 Hvortil jo Britten Tønderet henbar.
 Dg ei det Had vil slukkes, før omsider
 Eet Parlament dem broderlig forener,
 Eet Scepter raader over hele Den.

Burleigh.

Dg denne Lykke skal en Stuart Rige
 Forunde?

Maria.

Hvorfor skal jeg nægte det?

Ja! Jeg tilstaaer, jeg næret har det Haab,
 To ædle Nationer fri og glad
 At sanke under Osietræets Skygge;
 Ei Offret jeg for deres Folkedah
 At vorde ventet; lange Avindsyge

Den gamle Tvedragts uslyksalge Blod
 Til evig Tid jeg haabed' at udslukke;
 Som min Stamsfader Richmond begge Roser
 Forened efter blodig Strid, at fredsom
 Formæle Englands og Skotlands Kroner.

Burleigh.

Glem var den Vei, I stunded til det Maal;
 At sætte Ild paa Riget, og opstige
 Paa Thronen giennem Borgerkrigen's Luer.

Maria.

Jeg aldrig vilde det. Ved Himlens Gud!
 Naar har jeg villet det? hvor er Beviser?

Burleigh.

Ei kom jeg her at strides, denne Sag
 Er ingen Ordkamp mere underkastet
 Med Fyrgetyde Stemmer imod to,
 Er kiændt: I Acten fra afvigte Aar
 Har brudt, og er lovfældet. I hin Act
 Fra det afvigte Aar er saa forordnet:
 Naar Opstand reiser sig i Kongeriget
 I Navn af, og til Gavn for, huosomhelst
 Der foregiver Rettighed til Thronen,
 Man da for Retten skal gaae frem mod denne,
 Den Skyldige forfølge indtil Døden.
 Og da nu er beviist...

Maria.

Mylord af Burleigh,

Ei tvivler jeg, en Lov, udtrykkelig

Dpsat mod mig, forfattet mig at fælde,
 Billade sig mod mig anvende. — Vee
 Det arme Dffer, naar den samme Mund
 Der Loven gav, affiger ogsaa Dommen.
 Kan J det nægte, Lord! at denne Act
 Er ene udtænkt til min Undergang?

Burleigh.

Den skulde til Advarsel Eder tiene,
 J selv har Eder den til Snare gjort.
 J saae den Afgrund, der oplod sig Eder,
 Dg trolig varet styred J deri,
 J var med Babington, den Landsforræder,
 Dg med hans Mordstok i Forstaaelse.
 Om Alt J havde Kundskab, styred planfuld
 Fra Eders Fængsel Sammensværgelsen.

Maria.

Naar havde jeg gjort det? man vise mig
 De Documenter.

Burleigh.

Disse har man alt
 For Retten Eder nylig forelagt.

Maria.

Copier skrevede af en fremmed Haand!
 Man forelægge mig Beviserne,
 At jeg har selv diktert dem, har saaledes
 Dicteret dem, just saa, som man har læst.

Burleigh.

At det de samme er, han har modtaget,
 Det før sin Død har Babington belicændt.

Maria.

Dg hvi blev han ei levende mig filllet
 For Die, hvorsfor ilte man saa snart,
 Ham ud af Verden at besordre, for man
 Ham bragte for mig, Ansigt imod Ansigt?

Burleigh.

Dg Eders Skriver Kurl og Nau stadsæfle
 Med deres Eed, det er de samme Breve,
 De nedskrev ud af Eders egen Mund.

Maria.

Dg paa et Vidnesbyrd af mine Folk
 Gjordommes jeg; paa deres Tro og Love,
 Der mig forraade, deres Dronning, der mig
 I samme Dieblik brød deres Tro,
 Da de mod mig aflagde Vidnesbyrd!

Burleigh.

I selv erklæred ellers Skotten Kurl
 For Mand af Dyd og af Samvittighed.

Maria.

Saa jeg og kiender ham; dog Mandens Dyd
 Allene prøves kan i Farens Tider.
 Ham kunde Pinebænken ængste, at han
 Udsagde og tilstod, hvad ei han vidste.
 Han ved falsk Bidne troede sig at frelse,
 Dg mig sin Dronning ikke stort at stæde.

Burleigh.

Han med frivillig Eed har det besvoret.

Maria.

Ei for mit Afsyn; Sir hvorledes! der
 Er tvende Vidner, der end begge leve.
 Man stille disse mod mig, lade dem
 Gientage mig i Dine deres Vidne!
 Hvorfor fornægte mig en Gunst, en Ret,
 Man ei fornægter Morderen? Jeg veed
 Af Talbots, af min sidste Vogters Mund,
 At under dette samme Parlament
 En Rigsbeslutning gaaet er igiennem,
 Som byder at fremstille Klageren
 For den Anklagede! hvad! eller har Jeg
 Hørt feil! Sir Paulet! stedse sandt jeg Eder
 En ærlig Mand! beviis det nu! siig paa
 Samvittighed, om det er ikke saa?
 Er der ei slig en Lov i Engelland!

Paulet.

Milady! det er saa, er Ret hos os.
 Hvad sandt er, maa jeg si.

Maria.

Tu Milord!

Naar man saa strængt da efter engelsk Ret
 Behandler mig, hvor den mig undertrykker,
 Hvi da fordreie denne Landslov, naar den
 Kan blive mig Belgierning? svar, hvorfor
 Blev Babington ei stillet mig for Die,
 Som Loven byder det! hvorfor ei mine
 To Skrivere, der endnu leve begge?

Burleigh.

Ei ivrig Lady! ei Forstaaelsen
Med Babington allene er...

Maria.

Deu er

Allene, hvad mig giver Lovens Sværd
Til Priis, hvad jeg mig har at rense fra,
Mylord! bliv blot ved Sagen! afviig ei!

Burleigh.

Det er bevlisligt, at J underhandler,
Med Spaniens Assending, med Mendoza.

Maria (fyrrig).

Lord bliv ved Sagen!

Burleigh.

At J smedded Anslag

At styrte dette Lands Religion,
Dpægged alle Konger i Europa
Til Krig mod Engelland.

Maria.

Dg om jeg havde

Saa gjort! — ei har jeg gjort det! — dog, jeg sætter
Jeg gjorde saa! Mylord, man holder mig
Her fangen, tvertimod al Folket.
Ei kom jeg ind i dette Land med Sværdet,
Jeg kom herind, som en Bønsfaldende,
At fordre hellig Gæsteret, at kaste
Mig i den blodsforvandede Dronnings Arme,
Saaledes greb mig Magten, og bereded

Mig Lænker, hvor jeg haabed' Skyls. — Siig selv
 Om min Samvittighed mod denne Stat
 Er bunden? — Har mod Engelland jeg Pligter?
 En hellig Evangsret jeg udøver, naar
 Jeg stræber ud af disse Baand, med Magt
 Afvender Magt, oprører og bevæger
 Europas Stater alle til min Fordeel.
 Hvad nogensinde i en ærlig Feide
 Er ret og ridderligt, tør jeg udøve;
 Kun Mord allene, lønlig blodig Daad
 Mig Stokthed og Samvittighed forbyde.
 Mord vilde mig besmitte og vancere.
 Vancere, siger jeg, men ingenlunde
 Fordømme, underkaste mig en Retsdom.
 Thi ei om Ret, men kun om Magt allene
 Er Talsen mellem mig og Engelland.

Burleigh (betydende).

Paa Styrcens Rædselsret beraab ei eder,
 Milady; den er ei den Gangne gunstlig.

Maria.

Jeg er den Svage, hun den Mægtige!
 Vel! Magten bruge hun! hun dræbe mig!
 Sin Sikkerhed hun bringe dette Dffer!
 Dog hun bekiende da, hun Magten ene,
 Dg ei Retsfærdighed udøvet har;
 Ei hun af Loven laane Sværdet til
 Ved sin forhadte Fiende sig at stille.
 Dg klæde ei i helligt Klædebon

Den barske Styrkes blodige Fordristning.
 Eligt Bøglespil bedrage Verden ei,
 Mig kan hun lade myrde, ikke dømme!
 Med Frugten af Forbrydelsen opgive
 Hun at forene Dydens Helgenglands;
 Hun vove paa, at synes, hvad hun er.
 (gaaer).

Ottende Optrin.

Burleigh. Paulet.

Burleigh.

Hun trodser os, vil trodse, Ridder Paulet,
 Os til Skaffottets Trin; — det stolte Hierte
 Er ei at bryde! overrasket Dommen
 Vel hende! saae I hende at udgyde
 Een Taare? eller blot at skifte Farve?
 Vor Medynk hun paakalder ei; vel kiender
 Hun Englands Dronnings Vankelmødighed,
 Vor Frygt det er, hvad hende modig gjør.

Paulet.

Lord Storfatmester! snart hin tomme Trods
 Forvinde vil, naar man den røver Paaskud.
 I denne Retstvist er der foresalden
 Upassenheder, om jeg saa tør sige.
 Man skulde stilt den Babington og Tichburn

For hende i Person; og stillet hende
Frem hendes Skrivere!

Burleigh.

Nei Ridder Paulet!

Nei det var ei at vove; alt for stor
Er hendes Vælde over Hierterne,
Dg hendes Laarers qvindelige Magt.
Hvis hendes Skriver Kurl for hende stod,
Dg det kom til at sige Ordet, hendes
Liv hænger ved, han vilde seig sig drage
Tilbage, sin Bekjændelse gienkalde.

Paulet.

Saa vil og Englands Giender hele Verden
Opfylde med forhadte Rygter, saa
Bil og Processens høitidsfulde Bram
Blot blive anseet som en diærv Ugierning.

Burleigh.

Det er vor Dronnings Rummer! — D at dog
Den Uhældsstifterinde før var død,
End Gud paa Englands Grund hun satte.

Paulet.

Dertil

Jeg siger Amen.

Burleigh.

Alt i Fængselet

En Sygdom havde revet hende bort.

Paulet.

Bort Land det havde sparet megen Uheld.

Burleigh.

Dog bortrev en naturlig Hændelse
End hende, — vi dog hedde Morderne.

Paulet.

Vel sandt! — man Mennesket ei kan forbyde
At tænke, hvad det vil.

Burleigh.

Ei at bevise,

Det var dog! og det gjorde mindre Larm.

Paulet.

Lad gjøre Larm; den lydelige Larm
Ei saare kan; kun den retfærdige,

Burleigh.

D selv den hellige Retfærdighed
Gaaer ikke stik for Daddel. Meningene
Med den Ulykkelige holder; Tid
Altid forfølger lykkelige Seirer;
Det Dommersværd, hvormed sig Manden pryder,
Er i en Qvindehaud forhadet. Paa Qvindernes
Retfærdighed troer Verden ei, saasnart
En Qvinde bliver Dfferet. Forgives,
At efter vor Samvittighed vi dømte,
Vi Dommere! Benaadnings Kongeret
Har hun; den maae hun bruge; ei at taale
Det er, om Lov hun lader strænge Gang.

Paulet.

Dg altsaa!

Burleigh.

Altsaa skal hun leve! Nei

Hun maa ei leve! aldrig! dette! dette
 Just er det, der beængster Dronningen,
 Hvi Sønnen hendes Leie flyer. — Jeg læser
 I hendes Dje hendes Sielekamp.
 Ei Munden hendes Dnsker for udtale,
 Betydende dog spørger stumme Blik:
 Blandt alle mine Tienere er ingen,
 Der sparer mig forhadte Balg: at zittre
 I evig Frygt paa Thronen, eller grusom
 En Dronning, en mig nærpaarørende,
 At underkaste Dgen?

Paulet.

Det er nu

Nødvendighed, staaer ikke til at ændre.

Burleigh.

Vel staaer det til at ændre, troer vor Dronning,
 Var hendes Tienre meer opmærksomme.

Paulet.

Opmærksomme?

Burleigh.

Som stumme Vrender

Forstod at tyde.

Paulet.

Stumme Vrender?

Burleigh.

Der, naar en giftig Slange man dem gav
 At vogte, ei betroet Fiende vogted,
 Sig hellig dyrebart Klenodie.

Paul et.

Et høit Klenodie er Dronningens
 Det gode Navn, og ubesmiltet Rygte,
 Det kan man ei for vel bevogte, Sir!

Burleigh.

Da man fra Shrewsbury tog denne Lady,
 Dg gav i Ridder Paulets Baretægt,
 Var Meningen....

Paul et.

Jeg haaber, Meningen,
 Sir, var, det vanskeligste Hværv man vilde
 I de meest rene Hænder overgive,
 Ved Gud! ei havde jeg paataget mig
 Det Slutterembed, havde jeg ei troet,
 Det fordrede den bedste Mand i England,
 Lad mig ei tænke, at jeg noget Andet
 Det har at takke end mit rene Rygte.

Burleigh.

Man spreder ud, hun svinder; lader hende
 Alt blive svagere, saa døe i Stilheden,
 Saa dør hun hen i Menneskenes Minde.
 Rent bliver Eders Rygte.

Paul et.

Jkke min

Samvittighed.

Burleigh:

Bil selv ei Haand I laane
 Dertil; I dog en Fremmed ei forbyder....

Paul et (afbryder ham).

Ei Mordere skal nærme hendes Døtrin
 Mens hun beskærmes af mit Husets Guder.
 Mig hendes Liv er helligt; mere helligt
 Er ikke Englands Dronnings Hoved mig.
 I ere Dommere! døm I, bryd Staven,
 Naar Tid er, lader Lømmemanden komme
 Med Gaug og Dye, sit Skaffot at reise;
 Sherif og Bøddel staaer min Slotsport aaben,
 Nu er hun mig betroet i Forvaring,
 Dg lid I paa, jeg hende skal forvare
 Saa hun ei Dndt skal gjøre, ei erfare.
 (de gaar).

Anden Act.

(Palladset i Westminster).

Første Optrin.

Greven af Kent og Sir William
Davison (mødes).

Davison.

J der, Milord af Kent! tilbage fra
Turnerepladsen alt, og Festen endt?

Kent.

Hvad! har J ei bivaanet Ridderspillet?

Davison.

Mig holdt mit Embed.

Kent.

Sir! et Skuespil

Det skønneste, der er udtænkt af Smag,
 Udført af ædel Anstand, har J tabt.
 Thi viid, at Skønheds Kydske Fæstning blev
 Gremstilt, hvordan den af Begjær bestormes.
 Lord Marschal, Overdommer, Geneschal
 Li andre Riddere af Dronningens,
 Forsvarte Fæstningen, der blev angrebet
 Af Frankrigs Cavallierer. En Herold
 Først lod sig see, og i en Madrigal
 Dpfordred Slottet, og fra Volden svarte
 Ham Kantsleren! nu Skytset spillede,
 Af nydelige Geldtkanoner blev
 Affyret Blomsterkoste, kostelige
 Bellugtende Esfentser; Alt forgiæves!
 Tilbageflagne bleve Stormerne,
 Tilbage maatte sig Begjæret drage.

D a v i s o n.

Et Varsel af ugunstig Forbetydning
 For Franske Veilen, Greve!

K e n t.

Nu det var
 En Spøg. — For Alvor, troer jeg, Fæstningen
 Vil endelig dog give sig!

D a v i s o n.

Troer J?

Jeg troer det ingensunde.

K e n t.

All jo nu

De vanskeligste Punkter ere bragte
 I Rigtighed, bevilgede af Frankrig;
 Monsieur er nøjet sin Gudstieneste
 At holde i tilluft Capell; og Rigets
 Religion at ære offentlig
 Og værge! — havde I seet Folkets Jubel,
 Da denne Tidende udbredte sig!
 Det var vor Lands evindelige Frygt
 Uden Blodsarvinger hun skulde døe,
 Og England atter bære Pavens Lænker,
 Paa Thronen naar den Stuart fulgte hende.

D a v i s o n:

Den Frygt kan det nu være qvit. Hun gaaer
 Til Brudesalen, Stuart til sin Død.

R e n t.

Der kommer Dronningen.

Andet Optrin.

Elisabeth (fort af Leicester). Greve Aubes-
 spine. Bellievre. Shrewsbury.
 Lord Burleigh. Andre franske og
 engelske Herrer. De Forrige.

Elisabeth (til Aubespine).

Jeg ynker disse ædle Herrer, Greve!
 Hvis nidkære Galanterie har ført dem

Hid over Havet, at hos mig de savne
 Her Hoffets Herlighed i St. Germain,
 Jeg ei saa prægtge Guddomshøitider,
 Som Frankrigs Kongemoder, kan opfinde,
 Et sædeligt og muntert Folk, der sig,
 Saa tit jeg offentlig mig lader see,
 Med Signen klynger om min Bærestoel,
 Det er det Skuespil, jeg fremmed Die
 Med nogen Stolthed kan fremvise. Glandsen
 Af hine Adelsfrøkener, der blomstre
 I Catharinas Skønhedshauge, vilde
 Kun mig, mit glimmerløse Værd fordunkle.

Aubespire,

Een Dame viser kun Westminster's Hof
 Den overraskede Fremmede; men Alt,
 Hvad i det tryllerige Riøn henrykker,
 Forsamlet viser sig i denne ene.

Bellievre.

Nu, høie Majestæt af Engelland!
 Tillader os, at vi vor Orlov tage,
 Monsieur vor kongelige Herre af
 Med ønsket Glædesbud lykfsaliggjøre.
 Ham Hiertets hede Utaalmod ei har
 Tillødt, at blive i Paris, han venter
 I Amiens Budsfabet om sin Lykke,
 Dg lige til Calais hans Poster naae,
 Med Dingesnarhed til hans drukne Dre

Det Jaord, som din kongelige Mund
Udsige vil, at bringe.

Elisabeth.

Grev Bellievre!

Træng ikke mere paa mig, ikke er,
Jeg Eder det gientager, Tiden nu
Alt tænde glædelige Brudesaakel,
Gort hænger Himlen over dette Land,
Dg bedre sømmed' Sørgesloret mig
End Brudeklædernes pragtfulde Brant,
Thi jammerfulde Slag mig truer nær
Mit Hierte og mit eget Huus at træffe.

Bellievre.

Jkkun dit Løfte give du os, Dronning!
Dpfyldelsen i glade Dage følge.

Elisabeth.

Af deres Stand kun Slaver Konger ere,
Ei deres eget Hierte tør de følge,
Mit Dnske altid var, ugiwt at døe,
Dg deri jeg min Ære havde sat,
Man eengang paa min Gravsteen skulde læse,
Her hviler den jomfruelige Dronning.
Dog mine Undersaatter vil det ei.
De tænke nu alt slittig paa den Tid,
Da jeg er ikke meer. Ei nok, at nu
Velsignelsen giør Landet lykkelig,
Jeg for dets Fremtidsvel mig og skal offre;
Jeg skal selv min jomfruelige Frihed

Mit største Gode, for mit Folk hengive,
 En Herre bliver og paatvungen mig.
 Det viser mig dermed, jeg er det kun
 En Qvinde, og jeg troede dog at have
 Regieret som en Mand, og som en Konge.
 Vel veed jeg, Gud man ikke tiener, naar
 Naturens Orden man forlader; Noes
 Har de fortient, der hersked' her for mig,
 At de har opladt Klosterne, og givet
 Naturens Pligter tusinde en
 Misforstaaet Andagts Dffere tilbage.
 En Dronning, der unyttet ei tilbringer
 I ørkesløs Betragtning sine Dage,
 Der usfortroden og utrættet øver
 Den tungeste af alle Pligter, hun
 Fritaget skulde være dog fra det
 Naturmaal, der den ene halve Deel
 Af Jordens Slægt den anden underkaster.

A b e s p i n e.

Hver Dyd, o Dronning! har du paa din Throne
 Forherliget, nu intet staaer tilbage,
 Undtagen for det Rion, hvis Birt du er,
 I dettes egne Fortienester,
 At skinne som et Mønster. Bistnok lever
 Paa Jorden ingen Mand, der er det værdig
 At du til Dffer bringer ham din Frihed.
 Dog, dersom Fødsel, Høihed, Heltedyd,
 Og Manddomsskionhed gjør en Dødelig
 Den Ære værdig, saa

Elisabeth.

Ei er der Tvivl,

At io et Egtesorbund, Her Gesandt,
Med Frankrigs kongelige Søn mig hædrer.
Ja! uden Dølgemaal jeg tilstaaer, hvis det
Maa være, hvis jeg ei kan ændre det,
At give efter for mit Folkes Paahæng —
Dg frygter jeg, det bliver mig for stærkt —
Jeg kiender i Europa ingen Fyrste,
Mit ypperste Klenodie, min Frihed,
Med mindre Ulyst jeg opoffte vilde.
Nok være eder min Tilstaaelse.

B e l l i e v r e.

Det er den skønneste Forhaabning, dog kun
Forhaabning, og min Herre ønsker mere.

Elisabeth.

Hvad ønsker han?

(Hun tager en Ring af Fingeren og betrag-
ter tankesuld).

Har dog en Dronning intet
Forud for simple borgerlige Qvinde,
Paa samme Plikt henviser samme Begn
Paa samme Trældom. Ring gjør Egteskab.
Dg Ringe er det, der udgør en Riæde.
Bring den Foræring til hans Høished. End er
Det ingen Riæde, binder mig end ei,
Men blive kan en Giord, der binder mig.

(Knæler og modtager Ringen).

Bellievre.

I hans Navn, store Dronning, kælende
Modtager jeg Foræringen, og trykker
Paa min Fyrstindes Haand mit Hyldingskys.

Elisabeth.

(til Grev Leicester, som hun under den sidste
Tale har betragtet med usravendte
Dine).

Lillad Mylord!

(hun tager det blaae Baand af ham og
hænger om Bellievre).

Beklæd med dette Smykke

Hans Høihed, som jeg her beklæder Eder,
Dg tager Eder i min Ordens Pligt.
Hony Soit, qui mal y pense. Mistanken
Forbinde mellem begge Nationer,
Herester et fortroligt Baand omslynge
Britanniens og Frankrigs tvende Kroner.

Aubespine.

D høie Dronning! dette er en Frydsdag;
D at den maatte være Alle det!
Dg ingen Lidende paa Den sørge!
Den Naade, der fremlyser i dit Aasyn,
D at et Glimt af dens det blide Lys,
Dog saldt paa en ulykkelig Fyrstinde,
Der ligencær Britannien og Frankrig
Angaaer.

Elisabeth.

Ei mere Greve! lad os ei

To ganske uforenelige Ting
 Forblande. Utraaer Frankrig i Alvor
 Mit Forbund, maa det dele mine Sorger,
 Ei være mine Fienders Ven.

Ubespine.

Uværdig

Det vilde i dit eget Dje handle,
 Hvis den ulykkelige, troesforvandre,
 Sin Konges Enke, det i dette Forbund
 Forglemte. — Vren, Menneffheden alt
 Forlange...

Elisabeth.

Jeg i saa Henseende

Dets Forord efter Værd veed at vurdere.
 Frankrig opfylder Venffkabspligt, mig vil
 Tillades, at jeg handler her, som Dronning.

(bøyer sig mod de franske Herrer, der med
 de øvrige Lords gaae ærbødig bort).

Tredie Optrin.

Elisabeth. Leicester. Burleigh.

Salbot.

(Dronningen sætter sig).

Burleigh.

Glorværdge Dronning, denne Dag du kroner
 Dit Englands hede Dnfler. Nu først os

Vi ved Betsignelsernes Dage glæde,
 Dem du os skænker, da vi ei med Skælven
 Ud i en stormfuld Fremtid skue meer.
 Jkkun een Sorg bekymrer end vort Land,
 Eet Offer er der, alle Stemmer fordre.
 Tilstaae og dette! og den Dag i Dag
 For stedse har grundfæstet Englands Vel.

Elisabeth.

Hvad ønsker Folket end? siig frem, Milord!

Burleigh.

Det fordrer Stuarts Hoved. Hvis dit Folk
 Du Friheds kostelige Gave, Sandheds
 Dyrkkøbte Lys forvisse vil, maa hun
 Ei være meer! hvis ikke evig vi
 Skal zittre for dit dyrebare Liv,
 Din Fiende maa forgaae. — Du veedst det selv.
 Ei alle dine Britter tænke eens,
 End mange lønlige Tilbedere
 Paa Den tæller Roms Afguder.
 De nære alle fiendtligt Sindelag,
 Til denne Stuart deres Hierte staaer
 Med Brødrene af Lothringen, dit Navns
 Uffagte Fiender, de i Forbund ere,
 Af dette rasende Parti er dig
 Tilfagt en rædsom Krig paa Liv og Død,
 Som man med falske Helvedvaaben fører.
 I Rheims i Cardinalens Bispesæde
 Der er det Tøihuus, hvor de smedde Lyn,

Der læres Kongemordet — derfra sendes
 Ultræffelige deres Missioner,
 Hen til din D, bestemte Sværmere
 Formummede i allehaande Raaber,
 Derfra den tredie Morder udgik alt,
 Og uudsømmelige evig nye
 Af dette Svælg fremables skiulte Fiender,
 Og i Fotheringhay paa Glottet sidder
 Evindelige Feides Ate, der
 Med Eskovsfalken tænder dette Rige,
 For hende, som enhver sledst giver Haab,
 Til visse Død sig Ungdommen indvier,
 At udfrie hende deres Løsen er,
 At sætte hende paa din Throne, Maaset.
 Thi denne Lothringernes Slægt erkender
 Din helligede Ret ei! du for den
 Kun heder Thronens Røverinde, kronet
 Af Lykken; dem det var, der denne Daare
 Forsørte, sig at skrive Englands Dronning.
 Fred ei med hende er og hendes Stamme,
 Du dette Stød maa lide eller give.
 Det Liv det er din Død, den Død dit Liv.

Elisabeth.

Milord! Et Sorgenskald forretter J.
 Jeg kiender Eders Ivers rene Drift,
 Veed, ægte Viisdom ud af Eder taler.
 Dog denne Viisdom, der befaler Blod,
 Af Siælens Junderste jeg hader den.

Udtænk et mildre Raad — tael ædse Lord
 Af Schrewsbury! — siig J os Eders Mening.

Salbot.

Du gavst den Jver en vedbørlig Priis,
 Der Burleighs trohengivne Bryst besjæler,
 Mig — strømmer det end saa veltalende
 Mig ei fra Læben — ei i Brystet slaaer:
 Et mindre trofast Hjerte! du
 D Dronning leve, være Folkets Fryd,
 Forlænge dette Rige Fredens Held.
 Saa skionne Dage aldrig saae vor D,
 Fra egne Fyrster herske over den.
 Kun den sin Lykke ei tilkiøbe med
 Sin Vre! maatte Salbots Die i
 Det mindste være lukt, naar dette skeer.

Elisabeth.

Forbyde Gud, vi skæmmed denne Vre!

Salbot.

Nu da! du vil udtænk andet Middel
 At redde dette Rige paa, thi Stuarts
 Henrettelse et uretsærdigt er.
 Du Dommen ei kan sælde over den,
 Der ikke er din Underdan.

Elisabeth.

Saa seiler

Mit Statsraad og mit Parlament; saa fare
 Da alle Landets Dommersæder vild,
 Der mig eenstemmig denne Ret har tilkiendt.

Talbod.

Ei Stemmeskerhed Rettens Prøve er,
 Ei England Verden, ei dit Parlament
 Af alle Jordens Slægter en Forening,
 Ei Dagens England er det Kommende,
 Som ei det Forbigangne meer. — Som sig
 Tilbøielighed vender, ogsaa stiger,
 Dg falder Dommens skiftelige Bølge.
 Siig ei, du lyde maae Nødvendighed.
 Gaas snart du vil, kan du hvert Dieblis
 Erfare, at din Billie er fri.
 Prøv det! erklær, at du affkyr Blod,
 At du vil reddet see din Søsters Liv.
 Viis dem, der dig vil raade anderledes,
 Sandheden af din kongelige Bredde,
 Snart vil du see Nødvendighed forsvinde,
 Dg Ret til Uret at forvandle sig,
 Selv maa du domme, ene du. Ei kan du
 Paa det ustadig Bakkerør dig støtte.
 Din egen Mildhed trostlig følge du!
 Ei Strængthed Gud i Qvindens bløde Hjerte
 Har lagt, og dette Riges Stiftere
 Der Herstetømmen og til Qvinden gav,
 Tilkiendegav derved, at ikke Strængthed
 Skal være Kongedyd i dette Land.

Elisabeth.

Varm Talsmand er Grev Shrewsbury for min
 Dg Rigets Fiende. Jeg dog foretrækker
 De Raader, som min Velsfærd have tiær.

Salbot.

Man under hende ingen Talsmand, ingen
 Sig drifter talende til hendes Fordeel
 Din Brede at udsætte sig. Forund da
 Mig gamle Mand, hvem intet jordiff Haab
 Paa Gravens Brede kan forsøre meer,
 At jeg beskytter den Forsagede.
 Ei skal man sige: i dit Stateraad, Dronning!
 Har Lidenskab, Selvkærlighed havt Stemme,
 Barmhiertigheden ene der var taus.
 Alting mod hende har forbundet sig.
 Selv saae du aldrig hendes Afsyn. Intet
 I dit Bryst taler for den Fremmede.
 Ei jeg for hendes Brode fører Ordet,
 Man siger, at hun sin Semal lod myrde;
 Gandt er det, at hun ægted Morderen.
 En svær Forbrydelse. — Men dette skeete
 Udi en mørk en ulyksalig Tid,
 I Borgerkrigens ængstelige Trængsel,
 Da hun, den Svage, sig omringet saae
 Af hæstigttrængende Vasaller, kasted
 Den modigstærkeste sig hun i Favn,
 Hvo veed, af hvilke Kunsters Magt betvungen,
 Thi skrøbelige Væsen Qvinden er.
 Elisabeth.
 Svag er ei Qvinden; der i dette Kion
 Er stærke Gieale; ei om Kionnets Svaghed
 Jeg høre vil i min Nærværelse.

Talsbøt.

En Strængheds Skole var Ulykken dig.
 Ei Livet dig sin Glædeside har
 Tilvendt, Du ingen Throne saae i Frastand;
 Kun Graven for din Fod. I Woodstoek var
 Det og i Lovers Nat, hvor dette Lands
 Den naaderige Fader opdrog dig
 Igiennem Trængsler til den første Pligt.
 Der søgte Smigreren dig ikke. Tidlig
 Din Aand af Verdens tomme Aarm ei adspredt
 Der lærte sig at samle, tænkende
 Gaae i sig selv, og sætte Priis paa Livets
 De sande Goder. — Ingen Gud hin Arme
 Har frelst; i spæde Barndom hun til Frankrig
 Forplantedes, Letsindighedens og
 Den tanketomme Glædes Hof. Ved dette
 I Høitiders evindelige Runn
 Gornam hun aldrig Sandheds Alvorsstemme.
 Af Lasters Glands hun blændet blev, og af
 Fordærvelsernes Strøm henreven. Skønheds
 Forsængelige Held blev hendes Deel,
 Hun alle Qvinder blomstrende fordunkled,
 Ved Skabning ikke mindre end ved Byrd.

Elisabeth.

Kom dog til Eder selv, Grev Shrewsbury!
 Tænk, vi her sidde i alvorligt Raad,
 Den Yndighed maae være uden Mage

Der sætter Oldingen i saadan Ild,
 Mylord af Lester! I allene tier,
 Hvad ham gjør saa veltalersk, binder Tungen
 Paa Eder?

Leicester.

Al Forundring, Dronning! tier
 Jeg, at med Rædsler man dit Dre fylder,
 At disse Eventyr, der lettro Pøbel
 Paa Londons Gader ængste, hæve sig
 Op i dit Statsraads Iyse Midie,
 Og syselsætte vise Mænd i Alvor.
 Forundring griber mig, jeg tilstaaer det,
 At denne rigeløse Skotlands Dronning,
 Der egen lille Throne vidste ei
 At hævede, hun en Spot for sine egne
 Vasaller, hun sit eget Riges Udskud,
 Med eet i Fængselet din Rædsel bliver.
 Hvad gjør, ved Almagts Gud! dig hende rædsom?
 At hun gjør Krav paa dette Rige, at
 Ei Guiserne erkjende dig som Dronning,
 Kan disse Guisers Modfagn svække dig
 Den Ret, som Byrd dig gav, som Parlamenters
 Beslutning har bekræftet dig? er hun
 Ved Hendriks sidste Willie ei afviist
 Stiltiende; vil England saa lykfsaligt
 I Nydelsen af nye Lys vel kaste
 Den Papistinde sig i Armene?
 Fra dig, fra den tilbedte Monarkinde

Til Darnleis Morderfke da overløbe?
 Hvad vil da disse vilde Mennesker,
 Der quæle dig end levende om Arving,
 Der ikke hurtig nok dig kan fornæle
 For Stat og Kirke at befrie for Fare?
 Staaer du ei blomstrende i Ungdoms Kraft?
 Henvisner hun ei med hver Dag til Graven?
 Ved Gud! end haaber jeg, du mange Aar
 Paa hendes Grav skal vandre, uden du
 Har selv behov deri at styrte hende.

Burleigh.

Ei altid har Lord Lester dømt saaledes.

Leicester.

Det Sandhed er, at til Marias Død
 Min Stemme selv jeg givet har i Retten,
 I Statsraadet jeg taler anderledes.
 Ei tales her om Ret, men kun om Fordeel,
 Er nu af hende Tid at frygte Fare,
 Da hende Frankrig, hendes sidste Forsvar,
 Forlader, da du Kongesønnen vil
 Lyksaliggjøre med din Haand, for Landet,
 Opblomstre Haab om ny Regenterstamme?
 Hvi altsaa dræbe hende? hun er død;
 Foragt er sande Død. Du forebygge,
 At hende Medynk kalder ei til Live,
 Thi er mit Raad: man lade Kiendelsen,
 Den dømmes hende Hordet fra, bestaae
 I fulde Kraft! Hun leve! Bøddeløgen

Hun leve under, slug, saasnart en Haand
 Bevæbner sig for hende, Dren falde!

Elisabeth (staaer op).

Mylford! jeg Eders Meninger har hørt,

Dg siger Tak for Eders Nidkierhed.

Med Herrens Hielp, der Kongerne oplyser,

Jeg nu vil undersøge Eders Grunde,

Dg vælge, hvad det bedre synes mig.

Fjerde Optrin.

De Forrige. Ridder Paulet med
 Mortimer.

Elisabeth.

Der er Amias Paulet! Vædle Sir!

Hvad bringer I os?

Paulet.

Eders Majestæt!

Min Søstersøn, der nys fra fjerne Reiser

Tilbagekom, sig kaster for din God,

For dig sit Ungdomsløfte at aflægge.

Modtag du det med Hyldest, og lad ham

Dpvoige i din Naades Goelsmiil.

Mortimer (knæler).

Længe

Min kongelige Frue leve! længe!

Dg Held og Være krone hendes Tinding!

Elisabethh.

Staae op! vær mig velkommen Sir! i England.

En lang Vei har J draget, Frankrig har J
Bereist og Rom, og dvælet har i Rheims.

Thi siig mig da, hvad spinde vore Fiender?

Mortimer.

En Gud forvirre dem, tilbagevende

Mod deres egne Skytters Bryst de Vile,

Der ere sendte ud imod min Dronning.

Elisabethh.

Har J seet Morgan, og den rænkefulde

Biskop af Rosse?

Mortimer.

Alle skottiske

Forviiste, har jeg lært at kierde, der

J Rheims mod denne D oplægge Anslag.

Jeg i Fortrolighed indsneg mig hos dem,

Af deres Rænker noget at opdage.

Paulet.

Lenbreve har man ham betroet i Biffer

Til Dronningen af Skotland, hvilke han

Med trofast Haand til os har overgivet.

Elisabethh.

Giig os de nyeste af deres Anlæg.

Mortimer.

Det traf dem alle som et Tordenslag,

At Frankrig dem forsager, og med England

Gior faste Pagt Nu deres Haab de vende
Til Spanien.

Elisabeth.

Saa skrev mig Walsingham

Mortimer.

En Bulle, Pave Sixtus nys har slynget

Mod dig fra Vatikanet ankom just.

Til Rheims, som jeg forlod det; næste Skib

Medbringer den til denne D.

Leieester.

Ei meer

For flige Daaben zittret Engelland.

Elisabeth

(seer forskende paa Mortimer).

Man Eder har beskyldt, I Skolerne

I Rheims har søgt, affvoret Eders Tro.

Mortimer.

Det Skin gav jeg mig, jeg det nægter ikke;

Saa vidt min Ultraa gik at tiene dig.

Elisabeth

(til Paulet, der rækker hende et Papir).

Hvad drager I der frem?

Paulet.

En Skrivelse,

Som Dronningen af Skotland sender dig.

Burleigh

(griber hastig efter det).

Giv mig det Brev.

Paulet

(flyer Dronningen det).

Lilgiv Lord Storstkalmester!

Hun i min Dronnings egen høie Haand

Besaled mig at overgive Brevet.

Hun siger stedse, jeg er hendes Fiende,

Jeg er kun hendes Lasters Fiende, hvad med

Min Pligt bestaaer, jeg gierne hende viser

(Dronningen har taget Brevet; medens

hun læser det, taler Mortimer og Leis-

cester nogle Ord hemmelig med hinans-

den).

Burleigh (til Paulet).

Hvad kan det indeholde? tomme Klager,

Hvorned vor Dronnings medynksfulde Hjerte

Man skulde spare.

Paulet.

Hvad det indeholder,

Hun ikke mig har dulgt; hun sig udbeder

Den Naade, hun maa see vor Dronnings Ansyn.

Burleigh (hastig).

Nei aldrig!

Talbot.

Hvorfor ikke? uretsfærdigt.

Er ikke, hvad hun der udbeder sig.

Burleigh.

Dit kongelige Ansigts Hyldest har hun

Sorbrudt, Mordstifterinden, hun, som efter

Vor Dronnings Blod har tørstet. Hvo som tro
Med sin Fyrstinde mener det, ei kan
Het give et saa falsk ferrædersk Raad.

Salbot.

Vil Dronningen lykksaliggjøre hende,
Vil J da hindre Naadens milde Drift?

Burleigh.

Hun er lovsældet; under Dren ligger
Nu hendes Hoved! Det er Majestæten
Ulværdigt, et til Død indviet Hoved
At see. Ei Dommen kan fuldbyrdes meer,
Naar Dronningen sig hende nærmet har.
Thi Kongenærmelse medbringer Naade.

Elisabeth

(Efter at have læst Brevet, tørrende sine Taarer).
Hvad er dog Menneffet? hvad Jordens Lykke?
Hvor langt er dog ei denne Dronning bragt,
Der med saa stolte Haabninger begyndte,
Til Christenhedens ældste Throne der
Var kaldet, der alt troede i sin Hu,
At sætte tvende Kroner paa sit Hoved.
Hvad andet Sprog hun fører nu end dengang,
Da hun antaget havde Englands Vaaben,
Og af sit Hoffes Smiggrere sig lod
Af begge Bretlands Der kalde Dronning.
Tilgiv! Milord! det mig i Siælen skiaerer
Mig griber Veemod, og mit Hierte bløder,
At ei det Jordiske staaer fastere,

Al Menneskhedens græsfelige Skiebne
Gaa tæt forbi mit eget Hoved drager.

Talbot.

O Dronning! Gud har ret dit Hierte! adlyd

Du denne himmelske Bevægelse!

Lungt sandelig hun bøder svare Brøde

Udræf nu hende Haanden, den Dybtsaldne,

I hendes Fængsels Gravnat lad nedslige

En Engels lyse Aabenbaring liig...

Burleigh.

Standhaftig, store Dronning! ikke lad

En menneskelig priisværdig Følelse

Forlede dig. Berøv dig ikke selv

Den Frihed, det nødvendige at gjøre.

Du hende ei benaade kan, ei frelse,

Ihi dyng ei paa dig selv forhadte Daddel

At du med grusom haanende Triumph

Med Synet af dit Dffer dig har qvæget.

Leicester.

Lords! lad os blive inden vore Grændser.

Viis er vor Dronning, hun har ei vort Raad

Behov, at kaare sig det Værdigste.

Samtalen mellem begge Dronninger

Ei noget sælles har med Rettens Gang.

Lands Lov, ei Monarkindens Villie

Fordømmet har Maria. Værdigt er det

Elisabeths den store Siel, at hun

Sit Hiertes skionne Drift adlyder, naar

End Englands Lov sit strænge Lov beholder.

Elisabeth.

Gaaer mine Lords, vi Middel finde skal
 Hvad Naade fordrer, hvad Nødvendighed
 Paalægger os, vedbørlig at forene
 Nu træder af.

(De gaae, ved Døren kalder hun).

Sir Mortimer et Ord.

Femte Optrin.

Elisabeth. Mortimer.

(Efter nogle Dieblis forskende at have
 maalt ham med Dinene).

Elisabeth.

Et kækt Mod og for Eders Nar en fielden
 Selvherredømme har J viist. Hvo alt
 Gaa aarle tunge Skuffekunst udøved,
 Han er for Tiden værdig, og han sig
 Forkorter sine Prøveaar. Stor er
 Den Bane, Eder Skiebne kalder til
 Jeg forudsiger Eder det, og kan,
 Held Eder! selv fuldbyrde mit Drakel.

Mortimer.

Dphøiede Beherskerinde! hvad jeg
 Formaaer og er; din Dieneste er offret.

Elisabeth.

Selv har J lært at kende Englands Fiender

Imod mig deres Had er uforsønligt
 Og deres Blodraad uudsømmelige.
 Til denne Dag mig Almagt har beskyttet,
 Men evig vakler Kronen paa mit Hoved,
 Gaalænge hun er til, som laaner Paaskud
 Til deres Sværmerier, nærer Haabet.

Mortimer.

Hun er ei mere til, naar du befaler.

Elisabeth.

Ah Sir! jeg troede alt ved Maalet mig
 At see, og er kun ved Begyndelsen.
 Jeg Lovene her vilde lade handle,
 Og egen Haand beholde reen for Blod.
 Ussagt er Dommen nu! hvad vinder jeg?
 Den maa fuldbyrdet vorde, Mortimer!
 Og jeg Guldbyrdselsen befale maa.
 Mig træffer Haddet for den Daad bestandig,
 Jeg maa vedgaae den, kan ei redde Skindet,
 Det er det værste.

Mortimer.

Hvad bekymrer dig

Det onde Skin ved saa retfærdig Sag?

Elisabeth.

J kender ikke Verden, Ridder. Hvad
 Man synes, har enhver til Dommer, hvad
 Man er, har ingen. Ingen overtlyder
 Jeg om min Ret, saa maa jeg drage Dmsøtg,
 Min Deel i hendes Død i evig Livl

Kan blive. Ei med Daad, der har saa dobbelt
 Udseende, er Tilflugt uden Mørket,
 Det værste Skridt er det, som man vedkiendes.
 Hvad ei opgives, har man aldrig tabt.

Mortimer (forskende).

Det bedste var da vel...

Elisabeth (hastig).

Dist nok var det

Det bedste — o min gode Engel taler
 Af Eder! kære Sir! bliv ved, fuldend!
 Det Eders Alvor er, I gaaer til Bunden,
 Er ganske anden Mand end Eders Frænde.

Mortimer (slaaet).

Du Ridderen dit Dasse aabenbared,

Elisabeth.

Mig angrer, at jeg gjorde det.

Mortimer.

Undskyld

Den gamle Mand. Betænk som gjør hans Aar ham.
 Deslige Doveslykker fordre Ungdoms
 Forbovne Mod.

Elisabeth.

Ler jeg da Eder (hurtig).

Mortimer.

Haanden

Jeg dig vil laane, ræd du Navnet, som
 Du kan.

Elisabeth.

Ja Sir! ifald en Morgen J
 Mig vakte med det Bud: Maria Stuart
 Din blod'ge Fiende er i Nat hensovet.

Mortimer.

Lid J paa mig!

Elisabeth.

Naar skal mit Hoved rolig
 Sig lægge til at sove?

Mortimer.

Nærmeste

Nymaane ende skal din Frygt.

Elisabeth.

Gaa lev

Da vel, Sir, lad det ei fortryde Eder,
 At min Taknemmelighed Nattens Slør
 Maa laane. Laushed er de Lykkeliges
 Guddom; de nøieste og ømmeste
 Af alle Baand, er de, som Løndom sliffer.

(gaaer)

Siette Optrin.

Mortimer (ene).

Gaa falske hylleriſke Dronning! ſom
 Du ſkuffer Verden, ſaa jeg dig! Ret er det,
 God Gierning er det, at forraade dig,

6*

Seer jeg ud som en Morder? læste du
 Paa denne Pande særdig Ryggeløshed?
 Tro du kun paa min Arm, og hold du din
 Tilbage! Naadens fromme Hyllestin
 Giv dig for Verden; medens hemmelig
 Du til min Morderbistand sætter Haab,
 Vi Tidsfrist vinde da til Redningen.
 Dphøie mig vil du! du fiern mig viser
 Betydende en kostbar Priis! og om
 Du selv var Priisen, og din Qvindegunst,
 Hvo er du fattigste! hvad kan du give?
 Tom Vres Gnidstthed lokker ikke mig.
 Din hende Livets Ynde leirer sig —
 I evigt Frydechor hver Huldgudinde
 Dmsvæver hende og al Ungdoms Lyst,
 Al Himlens Lykke er ved hendes Bryst,
 Død Rigdom ene er hos dig at finde.
 Det ene høieste, der Livet smykker,
 Naar Hiertet, der henrykkes og henrykker
 I sød Selvglemsel Hiertet skænker sig,
 Den Qvinders Krone ei har tilhørt dig;
 Du ei med Elskov gjorde Mandens Lykke.
 — Jeg Orden oppebie maa, at give
 Ham hendes Brev! — forhadte Vrende
 Jeg til den Hofmand intet Hierte har.
 Selv kan jeg redde, ene redde dig,
 Thi Fare, Roes og Priis tilhøre mig!
 (i det han vil gaae, møder Paulet).

Syvende Optrin.

Mortimer. Paulet.

Paulet.

Hvad sagde dig vor Dronning?

Mortimer.

Intet, Sir!

Glet intet af Betydenhed.

Paulet.

(Hæstende et alvorligt Blik paa ham).

Hør, Mortimer!

Det er en glat, en slibelg Grund, hvorpaa
Du har begivet dig. Tillokkende

Er Fyrstegunst, ærgierrig Ungdommen.

— Lad din Ærgierrighed dig ei forsøre!

Mortimer.

Var J ei den, som bragte mig til Hoffet?

Paulet

Gid jeg det aldrig havde gjort! Ved Hoffet!

Har vort Huus ikke samlet sig sin Ære.

Staa fast, min Søstersøn! Kiøb ei for dyrt!

Gjør intet Skaar i din Samvittighed!

Mortimer.

Hvad falder Eder ind? Hvad for Bekyrring.

Paulet.

Hvor stor end Dronningen har lovet dig

At gjøre — tro ei hendes falske Smiger,

Naar du har adlydt hende, vil hun ei
 Meer kiendes ved dig; selv sig reen at giøre,
 Hun vil den Bloddaad hævne, som hun selv
 Paalagde dig.

Mortimer.

Den Bloddaad, siger J —

Paulet.

Run bort med al Forstillelse! jeg veed,
 Hvad Dronningen isinde har med dig;
 Hun haaber, at din æreløstne Ungdom
 Er mere søielig, end stive Alder;
 Har du det lovet? har du det?

Mortimer.

Min Frænde!

Paulet.

Har du det gjort, forbander jeg dig, og
 Slaaer Haanden af dig.

Leicester (kommer).

Edle Sir! tillad

Et Ord med Eders Søstersøn. Syrskinden
 J Naade ham bevaagen er; hun vil,
 At uindfrænkhet man ham Lady Stuarts
 Person betroer. — Paa hans Ærlighed
 Hun sig forlader. —

Paulet.

Sig forlader — godt!

Leicester.

Hvad er det? Sir!

Paulet.

Fyrstinden sig forlader
Paa ham, og jeg, Mylord! forlader mig
Paa mig og begge mine aabne Dine.

(gaaer)

Ottende Optrin.

Leicester. Mortimer.

Leicester (forundret).

Hvad feilte Ridderen?

Mortimer.

Jeg veed det ei —

Fyrstindens uformodentlige Tillid —

Leicester

(med et forskende Blik).

Fortiener I, man slaaet til Eder Lid? Sic!

Mortimer (ligesaa).

Det samme Spørgsmaal gjør jeg Eder, Greve!

Leicester.

I Centrum vilde I mig Noget sige?

Mortimer.

Giv mig Forsikkring først, jeg det tør vove.

Leicester.

Hvo giver mig sot Eder den Forsikkring?

— Fortørnes ei ved min Mistæntsomhed!

Jeg seer, at I har to Slags Ansigter
 Ved dette Hof. — Nødvendig er af dem
 Det ene falsk, men hvilket er det sande?

Mortimer.

Det gaaer mig ligesaa med Eder, Greve!

Leicester.

Hvo skal da vise først Fortrolighed?

Mortimer.

Hvo mindst derved i Bove har at sætte.

Leicester,

Nu! det er Eder!

Mortimer.

Nei, det Eder er!

Ihi Eders Vidnesbyrd, en mægtig Lords,
 Kan sælde mig til Jorden, mit kan ei
 Mod Eders Rang og Gunst udvirke noget.

Leicester.

I seiler, Sir! jeg i alt andet her
 Er mægtig. Kun i denne ømme Punkt,
 Jeg nu skal give Eders Troskab Priis,
 Er jeg den Svageste ved dette Hof,
 Foragteligste Bidne kan mig sælde.

Mortimer.

Naar sig den altformaaende Lord Lester
 Saa dybt til mig nedlader ved at giøre
 Mig saadan en Tilstaaelse, saa tør jeg
 Lidt høiere vel tænke om mig selv,
 Og et Exempel give ham paa Stormod

Leicester.

Begynd I da med Tillid! jeg skal ende.

Mortimer.

(fremtrækkende i en Hast Brevet).

Den skotske Dronning sender Eder dette.

Leicester

(farende forskrækket sammen, og griber
hastig efter det).

Iys! sagte Sir — hvad seer jeg? Ah! er det
Si hendes Billed?

(kysser det og betragter det med Henrykkelse)

Mortimer

(som under Læsningen nøie har givet Agt paa ham).

Nu Mylord! jeg troer Jer.

Leicester

(efterat han i Hast har giennemløbet Brevet).

Sir Mortimer! I kiender Brevets Indhold?

Mortimer.

Nei intet.

Leicester.

Nu, hun har vel uden Tvivl

Betroet Jer —

Mortimer.

Glet intet, Sir! hun sagde,

At I mig denne Gaade vilde løse.

Dg Gaade er det for mig, at Grev Lester,

En Indling af Elisabeth, Marias

Erklærte Fiende, en af Dommerne

Det er den Mand, ved hvem nu Dronningen
 Af Trængslen haaber Grelse. — Desuagtet
 Maa det saa være, Eders Dine tale
 For tydeligt, hvad I for hende føler.

Leicester.

Mig selv først aabenbar, hvor det sig kommer,
 At I med saadan Iver tager Eder
 Af hendes Skiebne, og hvorved hun fik
 Fortrolighed til Eder.

Mortimer.

Med to Ord

Jeg kan oplyse det, Mylord! I Rom
 Jeg har min Tro affvoren, siden mig
 Med Guiserne forbunden, og et Brev
 Fra Erkebiskoppen i Rheims min Trofskab
 Stadfæstet har for Dronningen af Skotland.

Leicester.

Jeg veed, at I har skiftet Tro, og det
 Er just det, som min Lid til Eder vakte;
 Giv Haanden, og forlad mig, at jeg tvivlte,
 Jeg kan ei bruge nok Forsigtighed;
 Thi Walsingham og Burleigh hade mig,
 Jeg veed, at de mig lønlig stille Snarer,
 I kunde været deres Creatur,
 Et Redskab til at lokke mig i Garnet.

Mortimer.

Hvor smaa Skridt gaaer ved dette Hof saa stor
 En Lord? Jeg hner Eder, Greve!

Leicester.

Glad jeg

Mig kaster til fortroligt Vennebryst,
 Hvor lange Tvang jeg eengang kan afkaste.
 I undres over, Sir! at jeg mit Hiertelag
 Saa hastig mod Maria har forandret?
 Vel aldrig jeg i Grundten haded' hende;
 Kun Tidens Tvang mig gjorde hendes Fiende.
 Fra lange Aar af var hun tiltænkt mig,
 I veed det, førend hun gav Darnlei Haand,
 Da Høiheds Glæds endnu omsmiled' hende.
 Kold stødte jeg den Gang den Lykke fra mig;
 I Fængslet nu, ved Dødens Porte søger
 Jeg hende, og med Fare for mit Liv.

Mortimer.

Det er høimodlgt handlet.

Leicester.

Lingenes

Gestalt sig midlertid har ændret, Sir!
 Min Ureløst det var, som mig mod Ungdom
 Og Skibhed gjorde sølesløs. Da holdt jeg
 Marias Haand mig alt for ringe, haabed
 Paa at besidde Dronningen af England.

Mortimer.

Det er bekjendt, hun Edet foredrog
 For alle Mænd.

Leicester.

Saa lod det, ædle Sir!

Nu efter ti Aars ufortrøden Veilen,
 Forhadte Evang! o Sir! mit Hierte aabnes!
 Jeg maae udgyde nu langvarig Harme.
 Jeg prises Iykkelig. — D vidste man
 Hvad Væmfer det er, man misunder mig!
 Nu, efter jeg ti beedske Aar har offret
 Til hendes Afgud, til Forsængelighed,
 Med Slavenomyghed har underkastet
 Mig hvert af hendes Sultansluners Skifte,
 For smaalig grillesfulde Egenfind
 Et Vegetoi, der snart af hendes Dmhed
 Forkielet, snart forskudt af Enibskes Stoltthed,
 Af hendes Gunst og Strængthed lige martret,
 Af Aabrysoffens Argusblik bevogtet,
 En Fange liig, indkaldet i Forhør,
 Ret som en Dreng, udskældet som en Tiener,
 D! Sproget har ei Drd for dette Helved.

M o r t i m e r.

Jeg ynker Eder, Greve!

L e i c e s t e r.

Nu til Slutning

Bedrager Prisen mig; en Anden kommer
 At røve mig min dyre Veilens Frugt;
 Jeg til en ung, og blomstrende Gemahl
 De længe havde Rettigheder; taber;
 Nedselige skal jeg fra den Skueplads,
 Hvor som den første jeg saalænge glimred'.
 Si ene hendes Haand, selv hendes Gunst

Mig den Nykomne truer at berøve.
Hun er en Dvinde, og han er elskværdig.

M o r t i m e r.

Han er Cathrinas Son. I gode Skole
Han Smigeriets Kunster udlært har.

L e i c e s t e r.

Saa styrte mine Haabninger. — Jeg søger
I dette Skibbrud af min Lykke end
Et Brev at gribe — og mit Die vender
Sig atter til det første skionne Haab.
Marias Billed i sin Yndes Glands
Stod nyt for mig; i fulde Rettigheder
Jndtraadde atter Deilighed og Ungdom.
Ei meer Kold Kresfyge, Hiertet signed; ;
Jeg sølte, hvad Juveel jeg havde tabt.
Med Rædsel jeg i dyb Elendighed
Seer hende styrtet, styrtet ved min Brøde.
Da vaagner Haab hos mig, om ei endnu
Jeg kunde redde og besidde hende.
Det ved en trofast Haand er lykket, hende
At aabenbare dette Hiertes Wending,
Og dette Brev, I mig har overbragt,
Forsikker mig, at hun tilgiver, skænker
Mig sig til Løn, isald jeg redder hende.

M o r t i m e r.

Men I har intet gjort til hendes Redning.
I lod det skee, at hun blev dømt til dode,
Gav Eders Stemme selv til hendes Dødsdom;

Et Underværk maae hændes — Sandheds Lys
 Maae røre mig, mig hendes Vogters Frøende,
 I Vatikan, i Rou: maae Himmelen
 Berede hende en uventet Frelse,
 Hun ellers ei engang fandt Vej til Eder.

Leicester.

Ah Sir! det Martyr nok har kostet mig;
 Til samme Tid fra Talbots Slot bortførtes
 Hun til Fotheringay, og overdroges
 Til Eders Frøendes strænge Varetægt.
 Hver Vej til hende spærret var; jeg maatte
 For Verden blive ved at hade hende.
 Dog tro ei, at jeg havde taalig ladet
 Til Døden hende gaae. Nei! jeg har haabet
 Og haaber end det Yderste at hindre,
 Til Middel finder sig at frelse hende.

Mortimer.

Det fundet er! o Lester! Eders ædle
 Fortrolighed udfordrer Siengield. Jeg
 Vil hende frelse: derfor er jeg her.
 Alt Anstalt søiet er; og heldigt Udfald
 Nu Eders stærke Vistand os forvisser.

Leicester.

Hvad siger I? I skrækker mig! I vilde..

Mortimer.

Jeg voldelig vil aabne hendes Fængsel;
 Jeg har Medhielpere! Alting er rede.

Leicester.

J har Medvidere! Fortrolige!
 Bee mig! hvad Bovesærd henriver J
 Mig i! de veed da ogsaa om min Løndom?

Mortimer.

Frygt ei! vor Plan blev udtænkt uden Eder,
 Den uden Eder var fuldbragt, stod hun
 Ei paa, hun Eder skyldte vil sin Frelse.

Leicester.

Saa kan J ganske fast forsikre mig,
 Mit Navn ei vides i Foreningen?

Mortimer.

Liid J derpaa! hvad! saa betænkelig,
 Herr Greve! ved et Bud, der bringer Hielp.
 J Stuart redde og besidde vil;
 J finder Benner, pludselig, uventet;
 Fra Himlen falde ned de næste Midler. —
 J viser meer Forlegenhed end Glæde.

Leicester.

Det duer ei med Vold, — det Bovestykke
 Er alt for farligt.

Mortimer.

Dvælen er det og.

Leicester.

Jeg siger, Ridder! det er ei at vove.

Mortimer (bitter).

Neil ei for Eder, der vil eie hende;

Vi kun vil redde hende, og er ei saa
Betænkkelige.

Leicester.

Unge Mand! Jer
For rask i en saa farlig tornsuld Ting.

Mortimer.

J heel betænkksom i sliq Vresfag.

Leicester.

Jeg seer de Garn, som rundt omspænde os.

Mortimer.

Jeg føler Mod at bryde giennem alle.

Leicester.

Dumdriftighed, Vanvid er dette Mod.

Mortimer.

Ei Tapperhed er denne Klogskab, Lord!

Leicester.

J lyster vel, som Babington, at ende?

Mortimer.

J ei, at efterligne Norfolks Høimod.

Leicester.

Ei førte Norfolk hiem sin elskte Brud.

Mortimer.

Han viste dog, at han det værdig var.

Leicester.

J vort Fordærv vi rive hende med.

Mortimer.

Naar vi os skaane, fresses ikke hun.

Leicester.

J overveier, hører ikke, vil med
Blind heftig Bildhed ødelægge Alt,
Hvad paa saa god en Wei alt indleedt var.

Mortimer.

Vel paa den gode Wei, J banet har?
Hvad har J da vel gjort at frelse hende?
Dg havde jeg nu været Nidding nok
At myrde hende, som mig Dronningen
Besoel, som hun i denne Time venter
Af mig? — Nævn J mig dog engang den Anstalt,
J seiet har, at frelse hendes Liv!

Leicester (studsende).

Gav Dronningen Jer denne Blodbefaling?

Mortimer.

Hun her tog seil af mig, just som Maria
Af Eder.

Leicester.

Dg J loved det? har J?

Mortimer.

Paa det hun ei skal kiøbe andre Hænder,
Tilbød jeg mine selv.

Leicester.

J gjorde vel;

Det kan os skaffe Krist. Hun sig forlader
Paa Eders Bloddaad; usuldbyrdet bliver
Marias Dødsdom, og vi vinde Tid.

Mortimer (utaalmodig).

Nei! nei! vi tabe Tid.

Leicester.

Hun troer paa Eder,
 Desmindre hun befænker sig at give
 For Verdens Dine sig et Skin af Naade.
 Naaskee ved List jeg overtaler hende,
 At hun vil see Modstanderindens Ansigt,
 Og dette Skridt maa binde hendes Hænder.
 Burleigh har Ret. Ei mere Dommen kan
 Guldbyrdes, naar hun først har seet Maria.
 — Ja! jeg det prøver, jeg opbyder Alt. —

Mortimer.

Og hvad udretter I derved? naar hun
 Sig skuffet seer i mig, Maria bliver
 I Live — er da Alt ei som tilforn?
 Hun bliver aldrig fri; det mildeste,
 Der komme kan, er dog et evigt Fængsel.
 Med en forvoven Daad maa I dog ende,
 Hvi vil I da ei strøg begynde med den?
 I Eders Hænder Magten er; I bringer
 En Hær tilsammen, naar I Adlen blot
 Paa Eders mange Slotte vil bevæbne.
 End har Maria mange skjulte Venner;
 End Howards og end Percys ædle Huse,
 Er deres Hoveder end faldne, ere
 Paa Helte rige, og kun vente paa,
 En værdig Lord Exemplet give skal.

Bort med Forstillelse! handl' aabenlyst!
 Forsvar som Ridder Eders Elskede!
 Ricamp ædel Kamp for hende, I er Herre
 Af Dronningen af Engeland, saasnart
 I vil. Loß hende hen paa Eders Borge,
 Hun ofte fulgte Eder did. Viis hende
 Der Manden! tael som Herre! hold der hende
 Forvart, indtil hun giver Stuart fri.

Leicester.

Jeg studser; jeg forscærdes! hvorhen river
 Den Svimmel Eder! kiender I ei Grunden?
 Veed I, hvordan det staaer ved dette Hof?
 Hvor trangt det Qvindereregiment har bundet
 Gemytterne? søg I den Helteaand,
 Som fordem vel har rørt sig her i Landet —
 Alt underkastet er en Qvindes Nøgle,
 Hver Modets Fieder nedspændt er! sølg I
 Min Ledning! vov I intet ubetænk som.
 — Jeg hører komme, gaae!

Mortimer.

Maria haaber!

Skal jeg med tomme Trøst igien til hende?

Leicester.

Bring hende fra mig evig Elskovs Eed.

Mortimer.

Bring I den selv. Til hendes Frelses Redskab.
 Jeg bød mig, ei til Eders Elskovsbud.

(gaaer).

Niende Optrin.

Elisabeth. Leicester.

Elisabeth

Hvo gik fra Eder nys? jeg hørte tale.

Leicester

(vender sig hurtig og forskrækket).

Det var Sir Mortimer.

Elisabeth.

Hvad er der, Lord!

Saa ganske overrasket?

Leicester.

Alf dit Syn!

(fatter sig)

Jeg aldrig saae dig saa indtagende.

Jeg blændet staaer af al din Deilighed;

Alf!

Elisabeth.

Hvorfor sukker J?

Leicester.

Har jeg ei Grund

At sukke? da din Ynde jeg betragter,

Fornyes hos mig den navnløse Smerte

Alf truende Forliis.

Elisabeth.

Hvad taber J?

Leicester.

Dit Hierte taber jeg, dit hulde Selv.

Snart lykkelig i fyrige Gemahls
 Ungdommelige Arm du dig vil føle,
 Og udeelt han besidde vil dit Hierte;
 Han er af Kongeblood, det er jeg ikke.
 Dog byder jeg den hele Verden trods,
 Om paa den hele Jordkreds nogen lever,
 Der føler meer Tilbedelse for dig.
 Ei Hertugen af Anjou dig har seet,
 Han kun din Ære og din Glands kan elske;
 Jeg elsker Dig. Som fattigste Hyrdinde,
 Var du, jeg Jordens største Fyrste, sød,
 Jeg vilde til din Hyrdestand nedstige,
 Mit Diadem nedlægge for din Fod.

Elisabeth.

Betslag mig, Dudley! laf mig ei. — Jeg tør jo
 Mit Hierte ei raadspørge! o! det havde
 Valgt anderledes. O hvor jeg misunder
 De Qvinder, der tør hæve det, de elske.
 Saa lykkelig er ikke jeg, at jeg
 Kan sætte Kronen paa den Mand, der er
 Mig over alle kjær. Det undtes Stuart,
 At efter Tykke skienke bort sin Haand;
 Hun har tilladt sig Altting; hun har drukket
 Det fulde Glædes Bæger ud til Bunden.

Leicester.

Nu drikker hun og Sorgens bedste Kalk.

Elisabeth.

Hun har ei agtet Menneskenes Dom.

Let hende blev at leve, aldrig hun sig
 Paatog det Nag, jeg mig har underkasted.
 Om end jeg kunde og gjort Fordringer,
 Ved Livet, og ved Jordens Luft at frydes,
 Dog foretrak jeg strænge Kongepligter;
 Og vandt endda hun alle Mandfolks Gunst,
 Fordi hun stræbte kun at være Qvinde;
 Om hende beile Alderdom og Ungdom.
 Saa ere Mænd! tilsammen Lystlinge!
 Mod Letfind ile de mod Glæde alle,
 Og skatte ingen Ting, som de maae ære;
 Foryngedes ei denne Talbot selv,
 Om hendes Ynde da han kom til Orde?

Leicester.

Tilgiv ham. Han var eengang hendes Bogter,
 Med Smiger ham den Listige har daaret.

Elisabeth.

Er det da virkelig, hun er saa skøn?
 Saa tit jeg har maatt' hørt den Larve rose,
 Vel gad jeg vide, hvad der er at troe.
 Portraiter smigre, Skilderier lyve.
 Jeg kun paa eget Die vilde lide;
 Hvi seer I saa paa mig?

Leicester.

Jeg stiller dig

I Tankerne ved Siden af Maria.

— Den Fryd jeg ønsker mig — det jeg ei nægter,
 Naar ganske hemmeligt det kunde skee,

At see dig lige over for den Stuart!
 Da skulde du først nyde heel din Seier,
 Jeg undte hende den Beskiæmmelse,
 At hun med egne Dine — D, thi Alvind
 Har skarpe Dine — saae sig overtydet,
 Hvor langt hun og i selve Skabnings Udel
 Staaer under dig, hvem saa uendelig
 Hun i hver anden værdig Dyd maae vige.

Elisabeth.

Uf! Har er hun den Yngre.

Leicester.

Yngre! det

Sees ei paa hende! Sandt nok! hendes Sorger!
 Hun maae vel end for Tiden være ældet.
 Ja! og hvad end forbittret Krænkelsen,
 Var at see dig som Brud. Hun bog ved sig
 Har Livets skønne Haab, og dig hun saae
 At skride Lykken stoltelig imøde,
 Dg som en Brud af Frankrigs Kongesøn!
 Da hun sig stedse har indbildt, gjort sig
 Gaa til af dette franske Gistermaal,
 Dg puffer end paa Frankrigs stærke Bistand.

Elisabeth (skædesløs henkastet).

Man plager mig at hende see!

Leicester.

Hun fordrer

Det som en Gunst, giv hende det som Straf!
 Paa Retterstedet kan du føre hende,

Det piner hende mindre, end at see
 Ved dine Indigheder sig udslettet.
 Derved du myrder hende, som hun vilde
 Dig have myrdet: naar hun seer din Skønhed
 Af Verbarhed bevogtet, og omgivet
 Af Glorie ved ubesmiltet Dydsroes,
 Som hun letsindig bolende bortkasted,
 Ved Kronens Glands ophøiet, og nu smykket
 Ved ømme Brudestand — da slog for hende
 Lilintetgiørelsens den haarde Lime,
 Ja — naar jeg nu mit Die paa dig kaster,
 Du aldrig — aldrig til en Skønheds Seier
 Udrustet var, som du er nu — mig selv
 Dmstraalede du som et Lysets Gyn,
 Da før jeg traadde i Gemakket ind.
 Hvad om du strax nu, som du er, hentraadde
 For hende; du ei finder skønn're Lime.

Elisabeth.

Nu! nei! nei! nu ei, Lester! nei det maa jeg
 Først vel betænke, først med Burleigh —

Leicester.

Burleigh!

Han tænker ene paa din Statsfordeel!
 Din Qvindelighed har og Rettigheder;
 Den ømme Punkt henhører for din Dom,
 Ei for Statsmandens — ja selv Statskunst vil,
 Du hende seer, at ved høimodig Daad
 Du vinder dig den offentlige Mening;

Du siden dig ved din forhadte Fiende
Da paa hver Maade, du vil selv, kan stille.

Elisabeth.

Ei vel anstod det mig, at see en Frænde
I Mangel og i Skændsel. Man vil sige,
Hun har det ikke kongeligt omkring sig.
Bebreidende var Manglens Syn for mig.

Leicester.

Du ei behøver hendes Dør at nærmes.
Hør blot mit Raad. Tilfældet just har soiet
Det efter Dnske. Storjagt er i Dag,
Dg Veien gaaer forbi Fotheringay,
Der Stuart kan i Parken sig begive,
Du kommer ganske som tilfældig did.
Det ikke maae see ud som overlagt,
Dg er det dig imod, du taler ei
Et Ord til hende.

Elisabeth.

Hvis jeg gjør en Daarffab,
Gaa er det Eders, Lester! ikke min.
I Dag jeg intet Dnske Eder nægter,
Da jeg af alle mine Undersaatter
I Dag har saaret Eder allermeest.

(seer ømt paa ham).

Var det af Eder blot en Grille; derved
Sig viser Dmhed jo, at den bevilger
Af frie Gunst, selv, hvad den ei bifalder.

(Leicester styrter for hendes Fødder).

T r e d i e A c t .

(En Egn i Lyffskoven; foran besat med Træer
bagved en viid Udsigt).

Første Optrin.

M a r i a (kommer i hastig Løb frem bag Træerne).
H a n n a K e n n e d y (følger langsom).

K e n n e d y .

J iler jo, ret som J havde Binger.
Saa kan jeg ikke følge Eder; hi dog!

M a r i a .

Lad mig paa ny søle Frihedens Tælle!
Lad mig et Barn være, vær du det med!
Dg her paa Engenes grønne Dække
Prøve det lette bevingede Fied.

Fængsler en sørgelig Grav mig nu ikke,
 Er jeg opsteget fra Mørke til Dag,
 Fri og himmelske Luft lad mig drikke
 Fro ind i fulde, i tørstige Drag.

K e n n e d y.

O dyrebare Lady! Eders Fængsel
 Kun i en ringe Maade er udvidet,
 I seer blot ei den Muur, der os indslutter,
 Da Træers tætte Krat bedækker den.

M a r i a.

De venlig' grønne Træer Tak og Være,
 At de mit Fængsels Mure mig bedække;
 I Drøm jeg lykkelig og fri vil være,
 Hvorfor da af min søde Drøm mig vække.
 Dmgiver vide Himmelsavn ei mig?

Fri, uden Lænker svinger sig
 Mit Blik hen i umaalelige Sphære.

Hist hvor de Taagebierge graa fremrage,
 Begynder Grændsen af mit Land;
 Og hine Skyer, som mod Gyden jage,
 De søge Frankrigs fjerne Ocean.
 Lustens Seilere! ilende Skyer!

Held hvo med Eder vandrer og slyer,
 Hilser mit Ungdomsland venlig fra mig!
 Al ei dets Dronning har anden at sende,
 Fængslet i Lænker holder man hende,
 Fri er i Lust Eders Bane og Dei,
 Og denne Dronning adlyde I ei.

Kennedy.

J er fra Eder selv, min elskte Lady,
 J sværmer over længe savnte Frihed.

Maria.

Hist lægger en Fisker sin Baad til Land,
 Det usle Redskab kunne mig redde,
 Bragte mig hurtig til fremmede Bredde.
 Rummerlig nærer det fattige Mand;
 Stolt jeg med Skatte ham skulde berige,
 Han skulde gjøre et Dræt uden Lige,
 Lykken han skulde finde i Bodd,
 Tog han mig med i den frelsende Baad.

Kennedy.

Forlorne Dnsker, seer J ei, at der
 Langt borte Speidertrinene os følge?
 Et mørkt og grusom Forbud kyser hver
 Medynksom Skabning bort af vore Beie.

Maria.

Nei gode Hanna! tro mig! ei forgiæves
 Mit Fængsels Dør er blevet aabnet mig;
 Den lille Gunst er mig den større Lykkes
 Bebuderinde; ei jeg tager feil.
 Jeg Kierligheds virksomme Haand den skylder,
 Jeg Lesters mægt'ge Arm deri erkjænder;
 Man efterhaands udvide vil mit Fængsel,
 Ved mindre til det større vænne mig,
 Indtil omsider jeg deus Uasyn skuer,
 Der mig for stedse løser mine Baand.

Kennedy.

Alk jeg det Modfagn ei kan sammenrime;
 Endnu i Gaar forkyndtes Eder Døden,
 I Dag med eet sliq Frihed ydes Eder.
 Dg dem, har jeg hørt sige, løses Lænken,
 Hvem Evighedens Frihed forestaaer.

Maria.

Hører du Hornet? hører det klinge?
 Stærkt giennem Mark og Skov er dets Qvad,
 Alk paa den modige Hest mig at svinge
 Slutte mig fro til den freidige Rad!
 End meer! o den bekiendte Stemme
 Riig paa Erindring sorgfuld sød!
 Dste mit Dre fornam den med Glæde,
 Naar over Høilandets biergige Hede
 Jagten den larmende frydelig lod.

Andet Optrin.

Paulet. De Forrige.

Paulet.

Nu har jeg engang gjort det ret, Milady!
 Fortiener jeg omsider Tak?

Maria.

Hvad, Ridder!
 Er I, hvo denne Gunst mig har udviklet?
 Er I?

Paul et.

Hvi skulde jeg ei det? jeg var
Tilhøve, overbragte Eders Brev.

Maria.

J overgav det? har J virkelig?
Og denne Frihed, jeg nu nyder, er
En Frugt af Brevet?

Paul et (med Betydning).

Ei den eneste!
Gjør Eder fattet paa en anden større.

Maria.

En større, Sir! hvad mener J dermed?

Paul et.

J hørte dog de Horn.

Maria.

(farer anende tilbage).

J skrækker mig!

Paul et.

J denne Egn er Dronningen paa Jagt.

Maria.

Hvad?

Paul et.

Om saa Dieblis staaer hun for Eder.

Kennedy

(iler til Maria, der zitterer, og truer at segne).

Hvor, kære Lady, er det fat? J blegner.

Paul et.

Er det nu Feil? var det ei Eders Bøn?

Den vides Eder, før J tænkte det.
 J ellers altid var saa rap paa Tungen,
 Anbring nu Eders Ord, nu Dieblicket
 Er til at tale.

Maria.

O hvi har man ei forberedet mig?
 Nu jeg ei fattet er derpaa, nu ei,
 Hvad jeg som høiest Gunst mig har udbedet,
 Mig rædsomt frygteligt nu synes; Hanna!
 Kom før mig hjem, at jeg kan fatte, komme
 Mig.

Paulet.

Bliv! J her maa oppebie hende.
 Vel, vel, maa det beængste Eder, troer
 Jeg nok, at træde frem for eders Dommer.

Tredie Optrin.

Grev Shrewsbury. De Forrige.

Maria.

Det er ei derfor! Gud! langt anderledes
 Er jeg tilmode; ædle Shrewsbury!
 J kommer! mig en Engel sendt fra Himlen,
 Jeg hende ei kan see; o red mig! red mig
 Fra det forhadte Søn!

Shrewsbury.

Kom Dronning dog

Til Eder selv igien, sank Eders Mod.

Thi denne Time er Afgjørelsens.

Maria.

Jeg ventet har paa den, har hele Aar
 Beredet mig derpaa; Alt har jeg sagt mig,
 Indskrevet det i min Huskommelse,
 Hvor jeg bevæge, røre hende vilde;
 Forglemt, udsløttet pludselig er Alt
 Og intet lever nu i mig, undtagen
 Min Lidelses den hede Følelse.

Til blodigt Had mod hende har mit Hjerte
 Sig vendt; mig alle gode Tanker flye,
 Og mørke Helvedaander rundt omkring
 Mig staae, og ryste deres Slangehoved.

Shrewsbury.

Befal dog Eders vildt oprørte Blod.
 Betving dog Hjertets Bitterhed! god Frugt
 Det bringer ei, naar Haddet møder Had.
 Gaa stærkt end Eders Jnderste modstræber,
 Adlyder Tiden, denne Times Bud;
 Hun er den Mægtige! ydmyger Eder!

Maria.

For hende! aldrig kan jeg.

Shrewsbury.

Gjør det dog!

Tal J ærbødig med Sagtmodighed.
 Paakald J hendes Høimod! trods ei, nu ei
 Paa Eders Ret; nu er det ikke Timen.

Maria.

At min Fordærv jeg har tiltryglet mig,
 Mig til Forbandelse min Bøn bønhores.
 Vi skulde aldrig seet hinanden, aldrig,
 Deraf kan aldrig, aldrig komme Godt.
 For Ild og Vand i Kiærlighed maa mødes,
 Og Tigerdyret maa omsavne Lammet.
 For haardt jeg er fornærmet! hun for haardt
 Fornærmet har — blandt os er ei Forsoning.

Shrewsbury.

Seer hende ikkun Ansigt først til Ansigt,
 Jeg saae jo selv, hvor hun af Eders Brev
 Blev rystet, hendes Dje svam i Taare,
 Nei! ikke er hun solesløs; nær I kun
 Selv bedre Tillid; just derfor er jeg
 I Forveien iist hid, paa det jeg kunde
 Til Fatning bringe og formane Eder.

Maria (griber hans Haand).

O Talbot! I mig sledse var en Ven,
 Sid jeg i Eders milde Hiem var bleven,
 Man mig har haardt behandlet, Shrewsbury!

Shrewsbury.

Gorglem nu Alt! tænk ene nu derpaa,
 Hvor I modtager hende underdanig.

Maria.

Er Butleigh ogsaa med, min onde Engel?

Shrewsbury.

Der ingen følger hende uden Læster.

Maria.

Lord Lester!

Shrewsbury.

Intet frygt af ham. Ei han
Vil Eders Undergang; hans Værk det er,
At dette Møde Eder Dronningen
Bevilget har.

Maria.

D jeg det vidste vel!

Shrewsbury.

Hvad siger I?

Paulet.

Der kommer Dronningen.

(Alt viger til Side, kun Maria bliver,
støttet paa Kennedy).

Fjerde Optrin.

Maria. Kennedy. Shrewsbury.

Paulet. Elisabeth. Grev Leicester.

Følge.

Elisabeth (til Leicester).

Hvad hedder dette Landsted?

Leicester.

Fothringay!

Elisabeth (til Shrewsbury).

Gend vort Jagtsølge lidt foran til London!

For hæstigt stimler Folket til paa Veien,
Vi søge Skiærm i denne stille Skov.

(Talbot sender Følget bort; hun seer slivt
paa Maria, medens hun taler til Paul
let).

For høilig elsker mig mit gode Folk. Afgudisk
Umaadelige er dets Blædestegn,
Saa ærer man en Gud, ei Menneſker.

Maria

(som midlertid halv asmeægtig støffede sig
paa sin Amme, løfter nu sit Bie, og
moder Elisabeths spændte Blik. Hun
farer rystende sammen, og kaster sig
igien ved Ammens Bryst).

Gud! af de Træk der taler intet Hjerte.

Elisabeth.

Hvo er den Dame?

(alle tie).

Leicester

Du er paa Gothringay, o store Dronning!

(Elisabeth anstiller sig overrasket og for-
undret, og kaster et mørkt Blik paa
Leicester).

Hvo gjorde saa imod mig, Lord Leicester!

Leicester.

Nu er det skeet! o Dronning! o da Himlen

Nu har ledsaget dine Fied herhid,

Saa lad din Edelmod, lad Mildhed seire.

Shrewsbury.

Lad dig bevæge, kongelige Frue,
Kast Diet til den Ulykkelige,
Der for dit Nafn her forgaaer.

Elisabeth.

Hvorledes?
Mylords! hvo var det, der bebuded' mig
En dybt Nedbøiet her! en Stolt jeg finder,
Hvem Uheld ei har blødgjort.

Maria.

Lad saa skee,
End dette vil jeg underkaste mig;
Far hen, en ædel Siæls kraftløse Stoltthed!
Jeg vil forglemme, hvo jeg er, og hvad
Jeg leed; jeg vil nedkaste mig for hende,
Som selv nedstødte mig i denne Skændsel
(hun vender sig mod Dronningen).

For Eder Himlen fældte Dommen, Søster!
Seir kroner Eders lykkelige Hoved;
Den Gudsdom hylder jeg, der hæved Eder!
(hun knæler for hende).

Dog vær nu J og ædelmodig, Søster!
Lad mig ei haanlig ligge, rækker Haanden,
Dg giver mig den kongelige Høire,
At hæve mig af dette dybe Fald.

Elisabeth.

J er paa Eders Sted der, Lady Mary!
Dg talkfuld priser jeg min Hertres Naade,

Som vilde ei, at jeg for Eders Fodder
Saa skulde ligge, som I nu for mine.

M a r i a.

(med stigende Affect).

Tænk paa alt Jordiskes Omveglinger,
End leve Guder, som afstraffe Hovmod.
D! ærer, frygter disse Rædsomme!
De har nedstyrtet mig for Eders Fodder!
For disse Bidners Skyld, ær Eder selv
I mig! vanhelliger og skænder ikke
Det Ludors Blod, der flyder og i mine
Som Eders Aarer! — Gud i Himmelen!
Staa dog ei der, steil, utilgiængelig,
Steenklippen lig, som den Skibbrudne stræber
Forgiæves kæmpende at gribe fat.
Mit Alt, mit Liv, min hele Skæbne hænger
Af mine Ords, af mine Taarers Kraft.
Dplad mit Hierte, at jeg rører Eders,
Seer I paa mig med dette Jisblis, lukker
Mit Hierte sig med Gysen, Taarestømmen
Staaer stille, i mit Hierte lænkebinder
Den kolde Gruen Trygleordene.

E l i s a b e t h

(kold og stræng).

Hvad har I mig at sige, Lady Stuart!
I har vild't tale med mig. Jeg forglemmer
Nu Dronningen, den haardt Fornærmede,
For at opfylde fromme Søsterpligt,

Dg under Eder nu mit Uafsyns Trost,
 Jeg følger Hoimods Drift, udsætter mig
 For retviis Daddel, at jeg stiger ned
 Saa dybt! I veed, I har mig vilde ladet myrde
 Maria.

Hvormed skal jeg begynde? hvordan skal jeg
 Med Klogskab stille mine Ord, at de
 Kan gribe, ikke saare Eders Hierte,
 O Gud! giv du min Tale Kraft, befag
 Den hver en Braad, der var istand at saare.
 Ei kan jeg for mig selv dog tale, uden
 Haardt at anklage Eder — det jeg vil ei.
 I mod mig handlet har, som ei er Ret,
 Thi jeg en Dronning er, som I, og I
 Har som en Fange holdet mig; jeg kom
 Til Eder, som en Bedende, og I
 Forhaaned Siæsterettens Hellighed
 Og Nationers Hellighed i mig,
 Indsluffet mig i Fængselsmure, Venner
 Og Lyende mig grummelig berøved';
 Uværdig Mangel gives jeg til Priis,
 Man frem mig stiller for en sfiændig Ret.
 Ei mere derom, lad en evig Glemsel
 Bedække Alt, hvad grusomt jeg har liidt.
 — See! jeg vil kalde Alt en Styrelse,
 I er ei skyldig — jeg er og ei skyldig,
 Op af Afgrunden steeg en Mørkets Aand,
 I vore Hierte at optænde Haddet,

Som! alt adskilte vores aarle Ungdom,
 Det vogte med os, onde Mennesker
 Oppustet' den uhykkelige Flamme.
 Vanvittige Besøter væbnede
 Med Sværd og Dolke den ubundne Haand,
 D! det er Kongernes Forbandelse,
 At deres Tvist en Verden sønderriver
 I Had, og løser hver en Tvedragts Furie. —
 — Nu ingen fremmed Mund er mellem os.

(nærmer sig hende fortrolig, og med smi-
 grende Tone).

Nu staae vi selv her ligesom hinanden,
 Nu Søster, tael! nævn mig min Brøde nu!
 Jeg vil fuldkommen gjøre Eder syldest.
 Al! at I havde skænket mig Behør,
 Da jeg saa ivrig søgte Eders Afsyn,
 Det aldrig kommet var saa vidt, ei skeete
 Nu her paa dette sørgelige Sted
 Det uhyksalig sørgelige Møde.

Elisabeth.

Min gode Stjerne vogtede' mig derfor,
 At lægge denne Slange ved mit Bryst.
 — Ei Skibnæn, Eders eget sorte Hierte
 Anklage I! Jer Huses vilde Stoltthed!
 Imellem os var intet Fiendtligt skeet,
 Da bød mig Eders Frænde, denne stolte
 Herkslyge Præst, der efter alle Kroner
 Udstrækker strække Hænder, Krig, bedaared

Han Eder til mit Vaaben at antage,
 Tillegne Eder mine Kongetitler,
 At gaae i Kamp med mig paa Liv og Død.
 Hvem har han ikke kaldet op mod mig;
 Hans Præsters Linger, Nationers Sværd,
 Det fromme Vanvids frygtelige Vaaben,
 Selv her i eget Riges Fredenssæde
 Dppustede han mig Dprørets Luer. —
 Dog, Gud er med mig, og den stolte Præst
 Beholder ikke Marken. — Slaget var
 Mit Hoved tiltænkt, og nu falder Eders.

Maria.

Jeg staaer i Herrens Haand. Saa blodig vil
 J ei af Eders Magt hovmode Eder,

Elisabeth.

Hvo skal mig hindre? Eders Frænde gav
 Den hele Verdens Konger det Exempel,
 Hvorledes man gjør Fred med sine Fiender;
 Min Skole være Bartheleminatten.
 Hvad er mig Blodforvandskab, Folkeret?
 Ved Kirken løses alle Pligters Baand,
 Forræderi og Kongemord indvies.
 Jeg øver kun, hvad Eders Præster lære.
 Siig, hvilket Pant mig Borgen var for Eder,
 Hvis jeg høimodig løste Eders Baand?
 Hvad Laas kan mig bevare Eders Trofskab,
 Saa Peders Nøgle ei kan aabne den?

Her ene Magten er mig Sikkerhed,
Med Slangeynglen er der ingen Pagt.

Maria.

O! det er Eders sorg'lig mørke Mistro.
I stedse ikkun har betragtet mig,
Som Fiende og som Fremmed. Havde I
Udnævnet mig til Arving, som mig bør,
Da havde Kierlighed og Tak bevaret
I mig en trosfast Frænde og Veninde
For Eder selv.

Elisabeth.

Hist ude, Lady Stuart!

Er Eders Venskab! Munken Eders Broder,

Dg Pavedømmet Eders Huus! udnævne

Til Arving Eder! — en forrædersk Snare!

At i min Levetid I end forsørte

Mit Folk, I, som en rænkesuld Armida,

Besnæred trædsk i Eders Bolegarn

Mit Kongeriges adelige Ungdom.

At Alt sig vendte til den Soel, som oprandt,

I medens Jeg —

Maria.

Regier I kun med Fred,

Hver Fordring til Jert Rige jeg forsager,

Alt lammede for mig er Landens Binger,

Mig lokker ikke Storhed meer. I har

Dpnaa't det; jeg er kun Marias Skygge.

I lange Fængselskæendsel sønderknuset

Er ædle Mod; det Yderste har J
 Giort mod mig, ødelagt mig i mit Blomster.
 — Gjør nu en Ende, Søster! tael det ud,
 Det Ord, hvorfor J kommet er herhid,
 Thi ingensinde vil jeg troe, J kom
 For grusomt at forhaane Eders Dffer,
 Udtaler Ordet; siger: J er fri,
 Maria! J fornunnet har min Magt,
 Nu lær at ære min Høimodighed!
 Siig det, og jeg modtage vil mit Liv,
 Min Frihed, som en Gæst af Eders Haand.
 — Et Ord gjør Alt ugiort. Jeg venter paa det!
 D lad mig ei for længe vente det!
 Dee Eder! hvis J ender ei dermed!
 Thi hvis J ei velsignende og herlig
 Nu som en Gudsdom stilles fra mig, Søster!
 Ei for den hele rige D, og ei
 For alle Lande, Havet savner, vilde
 Jeg staae for Eder, som J staaer for mig.

Elisabeth.

Bekiender J nu Eder overvunden,
 (Er Eders Rænker Ende — ingen Morder
 Meer underveis? — Vil ingen Bøvhals mere
 (For Eder vove sørg'ligst Ridderskab?
 — Ja det er ude Lady Mary! — J
 Forsører ingen meer. J er forladt.
 Det lyster ingen Eders — fierde Maud

At blive, thi J dræber Veilere,
Som Eders Egtesæller.

Maria.

Søster! Søster!

O Gud! o Gud! giv mig Taalmodighed!

Elisabeth

(seer længe paa hende med et Diekast af stolt Foragt).

Der er de Indigheder, Lord Leicester!

Som ingen Mand ustraffet kan beskue,

Som ingen Kvinde sig tør maale med.

J Sandhed! godtkjøb var den Roes at naae.

At være den almene Skønhed, koster

Da intet meer, end at man er for Alle.

Maria.

Det er for meget.

Elisabeth (haanlig seende).

Eders sande Ansigt

J viser nu; hidtil var det kun Mæske.

Maria

(blusfende af Bredde, men med Værdighed).

Jeg seiled' menneskelig, ungdommelig!

Mig Magten har forført; det har jeg ei

Fortiet, ei fordulgt; med kongelig

Frimodighed forsmædet falske Skin.

Det Værste Verden veed om mig; og jeg

Kan sige, jeg er bedre, end mit Rygte.

Vee Eder, naar engang af Eders Daad

Den drager Hæderskaaben, hvormed J

Tildækker hykkelft stiaalne Lysters Brand!
 Ei Verbarhed J sik fra Eders Moder
 J Arv; man veed, for hvilken Dyd
 Anna af Bollen sit Skaffot besteeg.

Shrewsbury

(træder mellem begge Dronningerne).

O Himlens Gud! dertil det skulde komme!
 Er det det Maadehold, den Underkastning,
 Lady Mari!

Maria.

Maadehold! jeg har
 Udholdt, hvad Menneſker udholde kan,
 Afsted spaghiertede Sagtmodighed!
 Flogt, lidende Saalmodighed! til Himlen,
 Spræng dine Baand omſider, træd
 Frem af din Hule, længe gienſte Harm!
 Og du, ſom gav opirret Baſſiliff
 Sit Morderblik, læg paa Marias Lunge
 Din Vedderpiil!

Shrewsbury.

O! hun er fra ſig ſelv,
 Tilgiv den Raſende! haardt Tærgede!

Elisabeth

(maallos af Brede, kaſter raſende Blikke paa
 Maria).

Leiceſter

(i yderſte Uro, ſøger at ſøre Elisabeth bort).

Hør ikke paa den Rasende! bort! bort
Fra dette saa ulykkelige Sted.

Maria.

Danhelliget er Englands Throne ved
Et Glegsfredbarn, høimodigt Brittesfolk
Bedraget af en listig Gøglerinde! —
Regiered' Ret, da laae nu J for mig
J Støvet her! thi jeg er Eders Konge.

Elisabeth

(gaaer hurtig bort, Lorderne følge hende i høieste
Bestyrtelse).

Femte Optrin.

Maria. Kennedy.

Kennedy.

Hvad har J gjort? hun gaaer i Raseri!
Nu er det ude, og alt Haab forsvinder.

Maria

(endnu ude af sig selv)

Hun gaaer i Rasen! bærer Død i Hiertet!

(falder Kennedy om Halsen).

Hvor vel er jeg tilmode! Hanna! ester

Aar af Fornedrelse, af Lidelser,

Et Dieblisk af Hævn, Triumph, omsider!

Som Biergevægt det falder fra mit Hierte,

Jeg stødte Kniven i min Fiendes Bryst.

Kennedy.

Ulykkelige! Vanvid henrev Eder,
 I saaret har den Uforsonlige.
 Hun fører Lynet, hun er Dronningen,
 For hendes Boler I forhaaned' hende.

Maria.

For Vesters' Dine jeg fornedred' hende!
 Han saae det, han bevidnede min Geier!
 Hvor jeg slog hende ned fra hendes Høide,
 Han stod derhos, mig styrkede hans Nærhed.

Siette Optrin.

Mortimer. De Forrige.

Kennedy.

O hvilket Udfald, Er!

Mortimer.

Jeg hørte Alt.

(giver Ammen et Legn at begive sig paa
 hendes Post, og træder nærmere.
 Hans hele Væsen udtrykker en heftig
 lidenskabelig Stemning).

Du seiret har! i Støv du traadde hende!
 Du Dronningen, Forbrydersken var hun!
 Jeg er henrykket af dit Mod, tilbeder
 Dig, som en Guddom, stor og herlig synes
 Du mig i dette Dieblis.

Maria.

J talte med Leicester, bragte ham
Min Skrivelse, min Gave! — Sir! o tael!

Mortimer.

(Der beskuer hende med glødende Blikke).
Hvor denne kongelige Brede
Dunstraaled' dig, forherliged' din Ynde,
Du er den skionnesten blandt Jordens Qvinder.

Maria.

Jeg beder, Sir! stil dog min Utaalmod!
Hvad siger Mylord? siig, hvad tør jeg haabe?

Mortimer.

Hvo? han! det er en Nidding en Elendig.
Haab ingen Ting af ham, foragt ham, glem ham!

Maria.

Hvad siger J?

Mortimer.

Han redde, iie Eder!

Han! Eder? han skal vove! han? med mig
Paa Liv og Død han kæmpe maae derom.

Maria.

J har da ikke givet ham mit Brev?
Det er forbi.

Mortimer.

Den Feige elsker Livet.

Hvo Dig vil redde, og vil kalde sin,
Behiertet maa han kunne savne Døden.

Maria.

Han intet giøre vil for mig!

Mortimer.

Ei meer om ham!

Hvad kan han giøre? hvad behøves han?

Jeg dig vil frelse; jeg allene!

Maria.

Alt! hvad formaaer J?

Mortimer.

Daar ei Eder mere,

Som stod det end med Eder, som i Gaar.

Som Dronningen nu vort fra Eder gif,

Som sig Samtalen vendte, Alt er tabt,

Dg hver en Naadevei tillukket er.

Nu Daad maa til, Forbovenhed afgiøre;

For Alt nu være Alt sat kjaekt i Bove!

Fri maae J være, førend Morgen dages.

Maria.

Hvad siger J? i Nat! hvor er det muligt?

Mortimer.

Hør, hvad der er besluttet. Jeg har samlet

J hemmeligt Capel de Sammensvorne,

En Geistlig hørte der vort Skriftemaal,

Os Afslad givet er for alle Synder,

Vi har begaaet; Afslad end forud,

For alle dem, fremdeles vi begaae;

Det sidste Sakrament modtage vi,

Dg rede er vi til den sidste Reise.

Maria.

O hvilken rædsom Forberedelse!

Mortimer.

Vi dette Slot i denne Nat bestige,

Jeg har dets Nøgler; Vægterne vi myrde,

Med Vold vi dig udrive af dit Kammer,

Doe for vor Haand, at ingen overlever,

Den kunde robe Ranet, maae hver Siæl.

Maria.

Og Drury, Paulet! Fangevogterne!

O, før udgyde de det sidste Blod!

Mortimer

For denne Dolk de falde allerførst.

Maria.

Hvad, Eders Frænde, Eders anden Fader?

Mortimer.

For min Haand falde han! Jeg myrder ham! —

Maria.

O blodig Udaad!

Mortimer.

Alle Udaad er

Forud forladte. Jeg det Værste kan

Begaae, og vil!

Maria.

O skrækkeligt! o rædsomt!

Mortimer.

End om jeg maatte myrde Dronningen!

Jeg det besvoret har paa Hostien.

Maria

Nei, Mortimer! før alt det Blod for mig...

Mortimer.

Hvad er mig hele Livet da mod dig,
 Og mod min Kiærlighed! Alverdens Baand
 Dpløse sig! en anden Gyndflod slug, e,
 Frembydende, Alt, hvad der drager Lande!
 Jeg agter intet! før jeg dig forfager,
 Før alle Dages Ende nærme sig!

Maria (tilbagetrædende).

Gud! hvilket Sprog! Sir! — hvilke Diekast!
 De skrække, de bortkyse mig.

Mortimer

(med vilde Blik og det stille Vanvids Udtryk).

Bort Liv.

Er kun eet Blund; og Døden er kun eet.
 — Man slæbe mig til Lyburn — Led for Led
 Med gloend' Jerntang man mig sønderrive
 (i det han gaaer heftig imod hende med
 udbredte Arme).

Naar jeg, Høitelskede! omfavner dig. —

Maria (træder tilbage).

Ussindige, tilbage!

Mortimer.

Ved det Bryst,

Ved denne Mund, som aander Kiærlighed...

Maria.

Før Guds Skyld, Sir! o lad mig dog gaae ind!

Mortimer.

Den er en Rasende, der ikke holder
 Sin Lykke fast i uophørligt Favntag,
 Naar den en Gud har givet i hans Haand.
 Jeg redder dig, det koste tusind Liv,
 Jeg redder dig; jeg vil det; dog, saa sandt
 Gud lever, sværger jeg: jeg vil og eie dig!

Maria.

D! vil mig ingen Gud beskierme? ingen Engel!
 Rædsomme Glæbne! fiendsk henslynger du
 Mig fra den ene Rædsel til den anden!
 Er jeg da ikkun født til Ræsenhed at vække?
 Forenes Had og Elskov mig at strække?

Mortimer.

Saa sandt, som de dig hade, jeg dig elsker;
 De vil halshugge dig; og denne Hals,
 Den blændend' hvide, skal for Dgen blode.
 D indvie du til Glædens Levegud,
 Hvad du til Haddet blodigt maae opofre.
 Med denne Ynde, som ei meer er din,
 Lyksaliggjør den lykkelige Elste!
 De skønne Lokker, dette Silkehaar
 Tilfalde alt den mørke Dødens Magt,
 Brug det, din Slave evig at omslynge!

Maria.

Å, hvilket Sprog jeg her maae høre! Sir!
 Min Ulykke dog skulde være hellig,
 Er end mit kongelige Hoved ei.

Mortimer.

Dit Hoveds Krone er affalden, du
 Har intet meer af jordisk Majestæt;
 Forsøg det, lad du Hersterordet lyde,
 Om dig en Ven, en Redningsmand fremstaaer.
 Nu har du kun din rørende Gestalt,
 Den høie Skønheds guddomsfulde Magt;
 Den lader mig Alt vove og formaae,
 Den driver Bøddeløren mig imøde. —

Maria.

Å! hvo udfrier mig fra hans Rasenhed!

Mortimer.

Forvovne Tjeneste forvovent lønnes.
 Hvorfor udgyder tappre Mand sit Blod?
 Er Livet dog ei Livets største Gode?
 En Rasende, der det for intet ødsler.
 Først vil jeg hvile ved det varme Bryst.
 (presser hende heftig til sig).

Maria.

O! jeg maae raabe Hielp imod den Mand,
 Der min Befrier...

Mortimer.

Sølesløs du er ei,
 Kold Strængighed skylder Verden dig ei for,
 Dig hede Elskovsbøn bevæge kan.
 Du gjorde Sanger Rizzio lykkelig,
 Hiin Bothvel dristed' sig, dig at bortføre.

Maria.

Forbavne!

Mortimer.

Han var ikkun din Tyran!

Du giktrede for ham, da du ham elsked.

Ufald allene Skroek kan vinde dig,

Ved Helveds Gud!

Maria.

D slip mig! raser J?

Mortimer.

Du ogsaa skielve skal for mig.

(Kennedy styrter ind),

Kennedy.

Man nærmer sig, man kommer; Væbnede
Dpsyldte Haven.

Mortimer

(sarer op og griber til Kaarden).

Jeg beskyermer dig.

Maria.

D Hanna! red du mig af dennes Hænder!

Hvor finder jeg Elendige et Gristed?

Til hvilken Helgen skal jeg vende mig,

Da her er Vold, og hisset inde Mord?

(flygter ad Huset, Kennedy følger).

Syvende Optrin.

Mortimer. Paulet. Drury. (der
styrte ind ude af dem selv, Folget iler over
Scenen).

Paulet
Luf Portene! træf Vindebroen op!

Mortimer.
Hvad er der, Frænde?

Paulet.
Hvor er Morderffen?
Ned, ned-med hende i det mørkest' Gængsel!

Mortimer.
Hvad er det? hvad er hændet?

Paulet.
Dronningen!
Gordømte Hænder! Dævels Doveslykke!

Mortimer.
Hvad Dronning? hvilken Dronning?

Paulet.
Englands!
Paa Londons Veien er hun bleven myrdet.
(iler i Huset).

Ottende Optrin.

Mortimer. Strax derpaa Dkelly.

Mortimer.

Er jeg vanvittig? kom her ikke En
Forbi, og raabte: Dronningen var myrdet!
Nei, nei! jeg drømte kun. En Feberdrøm,
Som sandt og virkelig mig bringer fore,
Hvad græseligt opfylder mine Tanker.
Hvo kommer? Dkelly! saa fuld af Skræk!

Dkelly (styrter ind).

Fly Mortimer! fly! Alting er forloren!

Mortimer.

Hvad er forloren?

Dkelly.

Spørg ei længe. Lønt

Paa hastig Flugt!

Mortimer.

Hvad er der da?

Dkelly.

Gauvage,

Den Rasende gav Stødet.

Mortimer.

Er det sandt?

Dkelly.

Sandt! sandt! o redder Eder!

Mortimer.

Hun er myrdet!

Paa Englands Throne stiger nu Maria,

Deilly.

Hun myrd't! hvo siger saa?

Mortimer.

J selv.

Deilly.

Hun lever,

Dg jeg, og J, vi alle ere Dødsens,

Mortimer.

Hun lever!

Deilly.

Stødet glipped, Rappen tog det af,

Dg Shrewsbury afvæbnet Morderen.

Mortimer.

Hun lever!

Deilly.

Lever os nu alle til Fordærv,

Kom! man omringer Dyrehaugen.

Mortimer.

Hvo

Har gjort det Rasende?

Deilly.

Den Barnabit,

Han fra Toulon, J saae tungsindig sidde

Udi Capellet, den Gang Munken tydde

Os det Anathema, hvor Paven har

Lyst over Dronningen Forbandelse,
 Det næste, korteste han vilde gribe,
 Med eet forvovent Stød befrie Guds Kirke,
 Dg selv erhverve sig en Martyrkrone;
 Kun Præsten han betroede sin Daad,
 Dg den iværksæt blev paa Londons Veien.

Mortimer

(efter en lang Taushed).

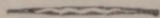
D dig forfølger en forbittret-Skiæbne,
 Ulykkelige! nu, nu maae du døe.
 Din Engel selv bereder dig dit Fald.

Ofkelly.

Siig, hvorhen vender du din Flugt? jeg gaaer
 At søge mig et Skiul i Nordens Skove,

Mortimer.

Fly hen, og Gud ledsage Eders Flugt,
 Jeg bliver, prøver end at redde hende.
 Hvis ei, at finde No paa hendes Riste.

F i e r d e A c t.

(Forgemak).

Første Optrin.

Grev Aubespine. Kent. Leicester.

Aubespine.

Hvor staaer det til med hendes Majestæt, Mylord?

J seer mig ude af mig selv af Skræk.

Hvor gik det til? hvor kunde midt iblandt

Det meest trosfaste Folk det skee?

Leicester.

Det skeede

Bed ingen udaf Folket; Gierningsmanden

Var Eders Konges Underdan, en Franke,

Aubespine.

En Rasende ustridig!

Kent.

En Papist,

Grev Aubespine!

Andet Optrin.

De Forrige. Burleigh i Samtale med
Davison.

Burleigh.

Strag Befaling til

Henrettelsen maa skrives, og forsynes
Med Seglet. Naar den er udsærdiget,
Den bringes Dronningen til Underskrift.
Gaa! her er ingen Tid at spille.

Davison.

Det

Skal skee.

Aubespine

(gaaer Burleigh imøde).

Mylord! mit Hierte trofast tager

I Dens høistretvise Glæde Deel.

Priis være Himmelen, som Morderstødet

Afsvendte fra det kongelige Hoved.

Burleigh.

Priis være ham, som vore Fienders Ondskab

Har gjort tilskamme!

Aubespine.

Gud fordømme ham,

En saa forbandet Udaads Gierningsmand!

Burleigh.

Dens Gierningsmand og skændige Dpfinder!

U b e s p i n e.

Behager Deres Herlighed, Lord Marschall!
(til Kent),

Hos hendes Majestæt mig at indføre,
At jeg min Herres og Monarks Lykønskning
For hendes Fødder skyldigst kan nedlægge. —

Burleigh.

Umag Dem ei, Grev Aubespine!

Aubespine (officiøs).

Jeg veed,

Lord Burleigh! hvad jeg har at gjøre.

Burleigh.

3

Har paa det hurtigste at rømme Den.

Aubespine

(træder forundret tilbage).

Hvad, hvad er dette?

Burleigh.

Navnets Hellighed

I Dag end skærmes Eder, ei i Morgen.

Aubespine.

Dg hvad er da min Brøde?

Burleigh.

Har jeg nævnt den,

Da er den ikke mere at tilgive.

Aubespine.

Jeg haaber, Lord! dog at Gesandtes Ret.

Burleigh.

Ei skæmmer Landsforrædere!

Leicester, og Kent.

Ha, hvad er det?

Aubespine.

Mylord! betænker I?

Burleigh.

Et Pas fra Eders Haand

I denne Morders Lomme sandtes.

Kent.

Er det muligt?

Aubespine.

Saa mangt et Pas uddeler jeg, ei kan

Jeg speide Menneskets Indvortes ud.

Burleigh.

I Eders Bolig skifted Morderen.

Aubespine.

Mit Huus er aabent.

Burleigh.

For hver Englands Fiende.

Aubespine.

Jeg fordrer Undersøgelse.

Burleigh.

Frygt den!

Aubespine.

I min Person er min Monark fornærmet,

Han sønderrive vil den giorte Pagt.

Burleigh.

Alt Dronningen har sønderrevet den,
 Sig England ei med Frankrig vil formæle.
 Mylord af Kent! I tager Eder paa,
 At bringe Greven sikkert hen til Haves.
 Det høistopbragte Folk har stormet hans
 Hotel, hvor et fuldkomment Tøihuus fandtes.
 Det truer med at sønderslide ham,
 Hvis han sig viser. Skiul ham, til den Rasen
 Har lagt sig; I staaer inde for hans Liv.

Ubespine.

Jeg gaaer da, jeg forlader dette Land,
 Hvor Folkereffen man med Fødder træder,
 Med Pagter driver Spil — dog blodigt Regnskab
 Vil min Monark.

Burleigh

Han komme det at hente.
 (Kent og Ubespine gaae).

Tredie Optrin.

Leicester og Burleigh.

Leicester.

Saa I opløser selv den Pagt igjen,
 Som I tienstagtig, uanmodet knytted' ?
 I liden Tak af England har fortient,
 Mylord! I den Umage kunde sparet.

Burleigh.

Godt var mit Maal, Gud styred' anderledes;
Held den, der ei sig værre er bevidst.

Leicester

Kiendt er Cecils den løndomrige Mine,
Naar han paa Statsforbrydelser gjør Jagt,
— Nu Lord! er det en herlig Tid for Eder,
Da en uhyre Misdaad nu er skeet,
Dg Løndom dækker end dens Gierningsmænd.
Nu bliver en Inquisitionstret aabnet,
Nu blive Ord og Blik afveiede,
Dg selve Tanker stillede for Retten,
Da er I den alvigtige Stats-Atlas,
Paa Eders Skuldre hviler hele England.

Burleigh.

I Eder, Lord! erkiender jeg min Mester;
Thi sliq en Geir, som Eders Talekunst
Tilkiemped' sig i Dag, vandt aldrig min.

Leicester.

Hvad mener I dermed, Mylord?

Burleigh.

Det var dog Eder, der har bag min Rng
Bidst at forlokke Dronningen
Til Gotheringay Slot.

Leicester.

Bag Eders Rng!

Naar skede min Handling Eders Rng?

Burleigh.

Har J ført Dronningen til Rothringay?
 Vist ikke! J har ei ført Dronningen
 Derhen. Nei, det var Dronningen, der var
 Saa søielig, did at hense Eder.

Leicester.

Hvad vil J sige dermed, Lord?

Burleigh.

Den ædle

Person, J lod vor Dronning spille der.
 Den herlige Triumph, J forberedde
 Den godtro tillidsfulde! gode Dronning!
 Saa ublu fræk forhaanede man dig,
 Saa uden Skaansomhed blev du hengivet!
 — Det er da den Høimodighed og Mildhed,
 Der Eder overkom saa bradt i Raadet.
 Derfor er denne Stuart saa asmeægtig,
 Foragtelig en Fiende, det ei er
 Umagen værdt, med hendes Blod sig at
 Besudle! deilig Plan! fint spidset til;
 Run Skade! alt for fint, saa Spidsen brak.

Leicester.

Uværdige! strax følg med mig; J skal
 Staae mig til Ansvar for vor Dronnings Throne.

Burleigh.

Der finder J mig! og see til, Mylord!
 Veltalenheden der ei glipper Eder.

(gaaer).

Fjerde Optrin.

Leicester ene, derpaa Mortimer.

Leicester.

Jeg er opdaget, giennemskuet; — hvor
 Kom den Ulykkelige mig paa Sporet?
 Bee mig, hvis han Beviser har! erfarer
 Elisabeth med mig og med Maria
 Der var Forstaaelse! o Gud! hvor skyldig
 Staaer jeg for hende; hvor svigfuld troløs
 Mit Raad da synes, min ulykkelige
 Omhu, at hende faae til Gothringhay!
 Hun grusom spottet seer sig da af mig,
 Forraadt til en forhadt Modstanderinde.
 O! aldrig, aldrig kan hun det tilgive;
 Forud betænkt vil Alt nu forekomme.
 Selv denne deres Tales bittre Bending,
 Modstanderskens Triumph, haansfulde Latter,
 Ja selv den Morderhaand, der blodig rædsom,
 En uformodet, en uhyre Skiebne,
 Kom derimellem, maa jeg have væbnet.
 Ei seer jeg Redning; ingensteds! hvo kommer?

Mortimer

(Kommer i hæftigste Uro og seer sky omkring sig).
 Grev Lester! er det Eder! er vi ene?

Leicester.

Ulykkelige, bort! hvad søger I?

Mortimer.

Man er paa vore Spor, paa Eders ogfaa,
Tag Eder vel i Agt.

Leicester.

Bort bort!

Mortimer.

Man veed,

Der var Lønsmøde hos Grev Aubespine.

Leicester.

Hvad er det min Sag?

Mortimer.

Veed, at Morderen

Var med tilstæde.

Leicester.

Det er eders Sag.

Dumdriftige! hvad understaaer I eder,
I Eders blod'ge Udaad mig at flette?
Forfvar I Eders onde Handler selv.

Mortimer.

Saa hør mig dog kun.

Leicester (i Brede).

Saa til Helvede!

Hvi hænger I en ond Vands liig her Eder
Ved mine Hæle! bort! jeg kiender Eder
Ei, intet jeg med Stimmænd har at skaffe.

Mortimer.

I vil ei høre! jeg kom at advare,
Forraadte er og Eders Skridt.

Leicester.

Ha!

Mortimer.

Storſkatmeſtren var paa Gotheringhay

Strag efter, den Ulykkesdaad var ſkeet.

Strængt giennemſøgtes Dronningens Gemakker.

Da fandtes

Leicester.

Hvad?

Mortimer.

Et Brev fra Dronningen

Begyndt til Eder.

Leicester.

Den ulykkelige!

Mortimer.

Hvor hun opfordrer Eder Dyd at holde,

Fornyer Eder Løftet om ſin Haand

Erindrer om ſit Billed.

Leicester.

Død og Helved!

Mortimer.

Lord Burleigh har det Brev.

Leicester.

Jeg er forloren.

(Han gaaer under Mortimers ſølgende

Tale fortvivlet op og ned).

Mortimer.

Grib Dieblillet! forekom I det,

Frels Eder! frels J hende. — Sværg J Eder
 Derfra, udtænk Undskyldninger, og afvend
 Det værste. Jeg kan selv ei gjøre meer.
 Udsprede ere Brødrene; sprængt fra
 Hinanden er vor hele Pagt! jeg iler
 Til Skotland, der at samle nye Venner.
 Til Eder er det nu; prøv nu, hvad Eders
 Anseelse, prøv, hvad en dristlig Pande
 Formaaer.

Leicester

(Staaer stille og besinder sig, pludselig gaaer han
 til Døren, aabner den, taler til Officieren,
 der træder ind med Bevæbnede).

Det vil jeg. Hid Drabanter! tager
 Den Statsforræder i Forvaring, og
 Bevogter mig ham vel! opdaget er
 Den skammeligste Sammenrottelse,
 Jeg bringer Budskab selv til Dronningen.
 (gaaer).

Mortimer

(Staaer i Begyndelsen forstøenet af Overraskelse,
 men fatter sig snart, og seer efter ham med
 et Blik af dybeste Foragt).

Ha! skændige! dog jeg fortiener det!
 Hvo bød mig at fortroe mig til den Usling?
 Vort over Halsen paa mig skrider han.
 Mit Gald maae bygge ham hans Redningsbro.
 — Saa red dig — tilløkt bliver denne Mund

J min Gordærv jeg dig vil ei indflette.
 End ei i Døden skjøtter jeg dit Forbund.
 Den Glette ene Livet er et Gode.

(til Officieren ved Bagten, der træder frem
 at tage ham fangen).

Hvad vil du! Tyranniets kjøbte Træl,
 Jeg spotter dig kun; jeg er fri.

(drager en Dolk).

Officier en.

Han er bevæbnet! river Dolken fra ham.

(De trænge ind paa ham, han værges sig med den).

M o r t i m e r.

Dg frit skal i mit sidste Dieblif
 Mit Hierte aabne sig, min Tunge løses.
 Gordærv, Forbandelse, dem der forraade
 Som deres Gud og deres rette Dronning,
 Der troløs fra den jordiske Maria
 Som fra den himmelske har afvendt sig.
 Der sig har solgt til denne Slegfredronning.

Officie ren.

J hore ham bespotte; griber ham!

M o r t i m e r.

Ei, Elskte! mægted jeg at redde dig,
 Gaa vil jeg dig et mandigt Mønster give!
 Maria, hellige! beed du for mig,
 Dg tag du mig til dig i Himmellivet
 (giennemborer sig med Dolken, og falder
 Bagten i Armene).

Femte Optrin.

(Dronningens Gemal).

Elisabeth (med et Brev i Haanden).

Burleigh.

Elisabeth.

Hensføre mig! at drive saadan Spot
 Med mig! o den Forræder! i Triumph
 Mig at opføre for sin Bolerffe,
 D! saa bedroges ingen Qvinde, Burleigh.

Burleigh.

End kan jeg ikke fatte, hvordan ham
 Ved hvilken Magt, ved hvilke Tryllekunster,
 Det lykkedes, saa stærkt at overraske
 Min Dronnings Klogskab!

Elisabeth.

D jeg døer af Skam,
 Hvor maatte han min Svaghed spotte? hende
 Jeg troede at fornede, og var selv
 Et Maal for hendes Spot.

Burleigh.

Du indseer nu,

Hvortro jeg raaded' dig!

Elisabeth.

D! haardelig
 Jeg straffet er derfor, jeg mig unddrog

Fra Eders vise Raad. Dg skulde jeg
 Ham ikke troe, i troest Elskovs Eder
 En Snare frygte! naar han mig bedrog,
 Hvem tør jeg troe? ham frem for alle Store
 Jeg har ophøiet; han! der stedse var
 Mit Hjerter nærmest, han hvem jeg tillod
 Som Herre Konge ved mit Hof at see sig,

Burleigh.

Dg paa den samme Tid forraadde han
 Til denne falske Skotlands Dronning dig.

Elisabeth.

D hun betale mig det med sit Blod!
 — Siig mig, er Dommen opsat?

Burleigh.

Rede ligger

Den, som du har besalet,

Elisabeth.

Doe skal hun,

Han hendes Fald skal see, og salde saa.
 Forskudt ham har jeg af mit Hjerter; borte
 Er Kierlighed; Hævn gandske det opsylder.
 Saa høit han stod, saa dybt og haansuldt være
 Hans Fald! han om min Strængthed være Minde,
 Som paa min Svaghed han Exempel var.
 Man bringe ham til Tower; Peers skal jeg
 Udnævne ham at domme, givet være
 Han hele Lovens Strængthed her til Priis.

Burleigh.

Han vil sig trænge hid, retfærdiggjøre.

Elisabeth.

Han sig retfærdiggjøre? overtyder

Ei Brevet ham; o hans Forbrydelse

Er klar som Dagen?

Burleigh.

Men du mild og naadig,

Hans Syn, hans mægtige Nærværelse.

Elisabeth.

Jeg vil ei see ham, aldrig, aldrig mere,

Gav J Befaling, at afvise ham,

Jsald han kommer hid?

Burleigh.

Det er befalet.

Page (træder ind).

Milord af Lester.

Elisabeth.

Den Uffhyelige!

Jeg vil ei see ham. Siig ham, at jeg ei

Vil see ham.

Page.

Det jeg vover ei at si

Lord Lester, og det vilde han ei troe mig.

Elisabeth.

Gaa har jeg hævet ham, at mine Følk

Maae frygte hans Anseelse mod min.

Burleigh (til Pagen).

Ham Dronningen forbyder sig at nærme.

(Pagen gaaer langsom bort).

Elisabeth (efter en Pause)

Om det endda var muligt, om han kunde

Retfærdiggjøre sig! Siig, kunde det ei

En Snare være, mig Maria lagde,

Med troest Ven at føre mig i Tvedragt,

D hun er en udlært Bedragerinde.

Om hun blot skrev det Brev, at udsaae giftig

Mistanke i mit Bryst, at styrte ham

I Ulykke, hun hader —

Burleigh.

Tænk blot, Dronning!

Siette Optrin.

De Forrige. Leicester.

(Leicester river Døren op med Magt, og træder
ind med bydende Væsen).

Leicester.

Den Ublu vil jeg see, der mig forbyder

Min Dronnings Værelse.

Elisabeth.

Ha! den Forbødne!

Leicester.

Afvise mig! naar hun er synlig for
En Burleigh, saa er hun det og for mig.

Burleigh.

J saare dristig er, Mylord; at her
Imod Tilladelse J stormer ind.

Leicester.

J saare fræk, Lord! her at tage Ordet
Tilladelse! hvordan! ved dette Hof
Er ingen, af hvis Mund Grev Lester sig
Tillade og forbyde lade kan.

(nærmer sig hende ydmyg).

Udaf min Dronnings egen Mund jeg vil.

Elisabeth

(uden at see til ham).

Bort fra mit Afsyn, bort, uværdige!

Leicester.

Jeg ei min naadige Elisabeth,
Min Giende, Lorden hører jeg i disse
Ufulde Dred. Paa min Elisabeth
Jeg mig beraaber. — Ham du Dret laante;
Det samme fordrer jeg.

Elisabeth.

Lal skændige!

Forøg J Eders Udaad! fragaa den.

Leicester.

Lad den besværlige sig først bortstjerne,
Træd af, Mylord! hvad med min Dronning jeg

Har at forhandle, intet Vidne har
Behov! gaae!

Elisabeth (til Burleigh).

Bliv! jeg saa befaler det.

Leicester.

Hvad skal den tredie mellem dig og mig,
Med min tilbedte Monarkinde har jeg
At gjøre! jeg mit Embeds Rettigheder
Haandhæver, — det er helge Rettigheder,
Dg jeg staaer paa, at Orden sig skal sjerne.

Elisabeth.

Vel sømmer Eder og det stolte Sprog.

Leicester.

Vel sømmer det mig, jeg den lykkelige
Jeg, hvem din Gunst det høie Fortrin gav,
Det mig ophøier over ham og alle,
Dg hvad mig Elskov skænkte, det ved Gud
Jeg med mit Liv vil vide at haandhæve.
Han gaae — og tvende Dieblikke kun
Behøves til, at jeg med dig kan enes.

Elisabeth

J frugtlos haaber, trædsk mig at besnakke.

Leicester.

Besnakke kunde denne Svaldrer dig,
Men jeg vil tale til dit Hierte Dronning!
Dg hvad i Tillid til din Gunst, jeg voved,
Jeg og kun vil retsærdiggjøre for

Dit Hjerter. Ingen anden Domstol end
Din Hyldest jeg erkjender over mig.

Elisabeth.

Ublu! den er det just, der allerførst
Fordømmer dig. — Viis ham det Brev, Mylord!

Burleigh.

Der er det.

Leicester

(giennemløber det uden at skifte Fatning).

Stuarts Haand.

Elisabeth.

Læs og forstum!

Leicester

(efter at have læst rolig).

Mig Skinner er imod, dog tør jeg haabe,
Jeg ester Skinner ei vil blive dømt.

Elisabeth.

Kan I fragaae, at I med Stuart var
I Lønforstaaelse, at hendes Billed
I modtog, og gav hende Haab om Frihed.

Leicester.

Det var det mig, hvis skyldig jeg mig følte,
En Giendes Vidnesbyrd at vise af.
Dog fri er min Samvittighed; jeg tilstaaer,
Hun skriver Sandhed.

Elisabeth.

Nu! ulykkelige!

Burleigh.

Hans egen Mund fordømmer ham.

Elisabeth.

Bort fra

Mit Afsyn! bort til Lover! o Forræder.

Leicester.

Det er jeg ei; jeg seilet har, at jeg
En Løndom gjorde dig af dette Skridt;
Dog var min Hensigt redelig; det skede
Din Siende at udspeide og fordærve.

Elisabeth.

Elendig Udflugt!

Burleigh.

Hvad Milord! J troer...

Leicester.

Jeg spillet har et vovet Spil, jeg veed det,
Dg kun Grev Lester her ved dette Hof,
Til sliq en Sierning torde sig fordrifte.
Hvordan jeg hader Stuart, det veed Verden.
Den Rang, jeg her beklæder, denne Tillid,
Hvorned mig Dronningen beærer, maa
Nedslaae hvert Tvivlsmaal om min Menings Tro-
skab.

Vel tør den Mand, din Yndest fremfor Alle
Udmærker, gaae en egen dristig Vej
Sin Pligt at gjøre.

Burleigh.

Uf hvad Marsag da,
Naar Eders Sag var god, fortaug J den?

Leicester.

Mylord! J pleier fladdre, før J handler,
Er Eders egen Giernings Klokke. Det
Er Eders Maade Lord. Min er: først handle
Saa tale.

Burleigh.

Nu J taler, da J maa.

Leicester

(maaler ham stolt og haanlig med Dinene).
Dg J berømmer Eder, J har udsørt
Et Underværk, har reddet Eders Dronning,
Har revet Masken af Forræderiet.
Alt veed J, Eders Skarpsyn intet kan
Undgaae, er Eders Mening. — Arme Praler!
Trods Eders Støverkunst Maria Stuart
J Dag var fri, naar jeg ei hindred det.

Burleigh.

J havde...

Leicester

Jeg Milord! sig Dronningen
Til Mortimer betroede, oplod ham
Sit Jnderste; hun gif saavidt, at give
Ham blodigt Grinde imod Maria
Da sig hans Frænde fra et lige Forslag

Med Afsky havde bortvendt. Sir! er det
Ei saa?

(Dronningen og Burleigh seer overraskede
paa hinanden).

Burleigh.

Hvordan kom J dertil?

Leicester.

Er det

Ei saa! Nu sig Milord! hvor havde J
Da Eders tusind Dine, ei at see,
At Eder denne Mortimer bedrog,
At han var rasende Papist et Bærktøi
Af Guisjerne et Creatur af Stuart,
En fiæktbesluttet Sværmer, der var kommen
At udfrie Stuart, myrde Dronningen.

Elisabeth

(med yderste Forbauselse).

Hvad denne Mortimer?

Leicester.

Var den, ved hvem

Maria med mig førte Underhandling,
Som jeg paa denne Wei at kiænde lærte.
Endnu i Dag hun af sit Fængsel skulde
Udrives, dette Dieblikt opdaged
Hans egen Mund mig det; til Fange lod
Jeg tage ham, og i Fortvielse
At see sit Bærktøi tilintetgiort, sig røbet,
Han selv sig Døden gav.

Elisabeth.

O! jeg er uhort

Bedraget. — Denne Mortimer.

Burleigh.

Dg nu

Det skede! nu, fra Eder jeg forlod?

Leicester.

Jeg for min egen Skyld, maa høit beklage,
 Det tog den Ende med ham. Leved han,
 Hans Vidnesbyrd, fuldkommen vilde renset,
 fralagt mig hver en Brode; derfor jeg ham
 Gav Dommerne ihænde; strængest Retsform
 For hele Verden min Uskyldighed
 Bekræfte og besegle havde skuldet.

Burleigh.

Han sig aflived, siger I? han selv sig
 Hvad? eller I ham?

Leicester.

En uværdig Mistro!

Man høre Vagten, jeg ham overgav

(gaaer til Døren og kalder, Officieren for
 Livvagten kommer ind).

Aflægger hendes Majestæts Beretning,

Hvordan den Mortimer af Dage kom?

Officieren.

I denne Forsal holdt jeg Vagt, da oplod hastig
 Milord dens Dør, og bød mig Ridderen
 Som Statsforræder at anholde. Vi

Ham derpaa saae af vorde rasende,
 Og, under heftige Forbandelser
 Mod Dronningen, sin Dolk at drage, og
 Før vi det kunde hindre, stode den
 I Brystet, saa han styrted død til Jorden.
 Leicester.

Alt nok! I kan aftræde, Sir! alt nok
 Veed Dronningen.

(Officieren gaaer).
 Elisabeth.
 D hvilken Afgrund af
 Affskyligheder.
 Leicester.

Hvo var da den Mand,
 Der frelst dig? var det Milord af Burleigh?
 Har han vidst denne Fare, der omgav dig?
 Var han den, der afvendte den fra dig?
 Din trohengivne Lester var din Engel.
 Burleigh.

Lord! Eder døde Mortimer beleilig.
 Elisabeth.

Jeg veed ei, hvad jeg sige skal. Jeg troer,
 Og jeg troer Eder ei. Jeg tænker, I
 Er skyldig, og er ikke skyldig! o den
 Forhadte, der mig red'de al den Qval
 Leicester.

Døe maa hun! selv for hendes Død jeg stemmer
 Nu. Jeg det Raad dig gav at lade Dommen

Ufuldbragt, til paa ny en Arm for hende
 Sig hæved — det er skeet; nu staaer jeg paa,
 Man ufortøvet Dommen skal fuldbyrde.

Burleigh.

J raader dertil? J!

Leicester.

Saa dybt det mig

Dprører, til det Yderste at gribe,
 Jeg seer og troer nu, at min Dronnings Belsærd
 Udteøver dette blodge Dffer. Derfor
 Andrager jeg derpaa, Befalingen
 Strag til Henrettelsen udsærdiges.

Burleigh

(til Dronningen).

Da det Mylord saa tro alvorlig mener,
 Andrager jeg paa, at Fuldbyrdelsen
 Af Dommen bliver overdraget ham.

Leicester.

Mig?

Burleigh.

Eder! bedre kan J ei giendrive
 Mistanken, som paa Eder hviler end,
 End naar J lader hende, J beskyldes
 At skulle have elsket, selv halshugge.

Elisabeth

(seer stivt paa Leicester).

Vel raadt Mylord! saa være det og blive!

Leicester.

Mig skulde billig vel min høie Rang
 For Vrinder af slikt et Sørgeindhold
 Befrie, der sig i hver Henseende
 En Burleigh bedre passe maa end mig.
 Den, der sin Dronning slaaer saa nær, ei skulde
 Guldbringe noget slikt ulykkeligt.
 Dog paa min Nidkiærhed at give Prøve
 Dg for min Dronnings Bud at syldest giøre,
 Min Værdigheds Forret opgiver jeg,
 Dg den forhadte Pligt jeg mig paatager.

Elisabeth.

Lord Burleigh dele den med Eder!

(til ham)

Sørg for,

Befalingen udsærdiges paa Stedet.

(Burleigh gaaer, man hører Lummel uden for).

Syvende Optrin.

Grev Kent, til de Forrige.

Elisabeth.

Hvad er der, Milord Kent, hvad for et Dplø
 Dprøret Byen! sig, hvad er der?

Kent.

Dronning!

Det Folket er, som dit Pallads beleirer.
 Det fordrer heftig trængende at see dig.

Elisabeth.

Hvad vil mit Folk?

Kent.

En Skræf gaaer giennem London,
 Dit Liv er truet, Mordere gaae om
 Fra Paven udsendt mod dig; sammensvorne
 Er Katolikerne, med Vold af Svængslet
 At rive Stuart ud, og udraabe hende
 Til Dronning. Det troer Pøbelen, og raser.
 Kun Stuarts Hoved saldet end i Dag,
 Den kan berolige.

Elisabeth.

Hvad! skal jeg tvinges?

Kent.

De er bestemte ei at vige, før
 End du har undertegnet hendes Dødsdom.

Ottende Optrin.

Burleigh. Davison (med et Skrift).

De Forrige.

Elisabeth.

Hvad har J, Davison!

Davison

(nærmer sig alvorlig).

Du har befaleet.

O Dronning!

Elisabethh.

Hvad er det?

(i det hun vil tage Skriftet, gyser hun og
farer tilbage).

O Gud!

Burleigh.

Adlyd

Du Folkets Stemme, thi dets Røst er Guds!

Elisabethh

(vankelmødig i Kamp med sig selv).

O mine Lørd! hvo siger mig, om og
Jeg Folkets Stemme, Verdens Stemme
Fornemmer virkelig! af hvor jeg frygter,
Naar Mængdens Dnsker jeg nu adlydt har,
En heel forskjellig Stemme lade vil
Sig høre! ja at de just, der med Vold
Mig nu til denne Sierning dreve, mig
Naar det er fuldbragt, dadle vil med Strænghed.

Niende Optrin.

Grev Shrewsbury til de Forrige.

Shrewsbury

(kommer meget bevæget).

Man dig vil overtale Dronning! o

Hold fast! o vær standhaftig
 (seer Davison med Skriftet).
 eller er

Det skeet! o er det virkelig! jeg siver
 Et ulyksaligt Blad i denne Haand.
 Det komme nu min Dronning ei for Dle.
 Elisabeth.

D ædle Shrewsbury; man tvinger mig
 Shrewsbury.

Hvo kan dig tvinge! du er Herskerinde,
 Her giælder det din Majestæt at vise,
 Paabyd du hine vilde Stemmer Laushed
 Der drifter sig din Kongevillie
 Tvang at tilføie, og din Dom at styre.
 Af Frygt, af blind Indbildning drives Folket,
 Selv er du ude af dig selv, haardt ægget.
 Er Menneske, og kan ei dømme nu.

Burleigh.

Dømt er alt længe; her er ingen Dom
 Alt fælde; den er at fuldbyrde.

Kent

(Der gik bort, da Shrewsbury kom, kommer tilbage).
 Dpløbet vover; Folket er ei længer
 At styre.

Elisabeth

(til Shrewsbury).

J seer selv, hvor de mig trænge.

Shrewsbury.

Dpsættelse jeg fordrer blot. Det Penskrøg
 Afgjør din Livstids Held og Fred. Du har
 Betænkt det hele Aar; skal Diebliffet
 Nu i sin Storm bortføre dig med sig?
 Kun kort Dpsættelse! Sank dit Gemyt,
 Og oppebi en mere rolig Time!

Burligh (hæstig).

Ja oppebi! døvel, tø, til Riget staaer
 I Luer, indtil endelig det lykkes
 Din Fiende, at fuldbringe Morderstødet,
 Tre Gange har en Gud bortvendt det fra dig.
 I Dag har det berørt dig nær; end eengang
 Alt haabe Under, var at friste Gud.

Shrewsbury.

Den Gud, der med sin underfulde Haand
 Dig fire Gange frelste, der i Dag
 Den svage Oldingsarm den Styrke gav
 En rasende at overmande; han
 Fortiener Tillid; Retfærdighedens Stemme
 Jeg ei vil hæve nu; ei er det Tid;
 I denne Storm du ei kan høre den.
 Fornem kun dette ene: Nu du zitter
 For denne levende Maria; ei
 Den levende du har at frygte; skælv for
 Den Døde, den halshuggede. Af Graven
 Vil hun opstaae en Ivedragts Guddom, vil hun
 En Hævners Land omvænke i dit Rige,

Og vil bortvende Folkets Hierter fra dig.
 Nu hader Britten denne frygtede,
 Hvem han vil hævne, naar hun er ei mere.
 Ei meer hans Troes Fiende, af hans Konger
 En Datterdatters Datter, kun et Offer
 For Had og Avindsyge vil han see
 I den bejamrede; Forandringen
 Du snart vil erfare! giennemdrag
 Du London, naar Blodgierningen er sfeet,
 Vil dig for Folket, der dig jublende
 Omstrømmet ellers, du et andet England
 Vil saae at see, et andet Folk; thi dig
 Den herlige Retsfærdighed ei meer
 Omgiver, der dig alle Hierter vandt.
 Frygt, Tyraniets skrækkelige Følge
 Vil drage gysende foran for dig,
 Hver Gade, hvor du gaaer, vil worde øde
 Det Sidste, Yderste er giort; hvad Hoved
 Staaer fast, naar dette helligede faldt?

Elisabeth.

O Shrewsbury! I reddet har i Dag
 Mit Liv, har afvendt Morderdolkten fra mig.
 Hvi lod I ikke den sit Løb; saa var
 Hver Strid til Ende, og jeg fri for hver
 En Tvivl, og reen for Brode, laae da i
 Min stille Grav. I Sandhed! af at leve
 Og af at herste er jeg træt. Skal af

Os Dronninger een falde, at den anden
 Maa leve — og ei kan det andet være,
 Jeg det erkjender — kan da jeg ei være
 Den Vigende? mit Folk maa vælge; jeg
 Tilbagegiver det sin Majestæt.
 Gud er mit Vidne; jeg ei levet har
 For mig, men ene for mit Folkes Vel.
 Hvis det af denne smigreriske Stuart,
 Den yngre Dronning, haaber bedre Dage,
 Jeg gierne stiger ned af Thronen, vender
 Til Woodstoks stille Eensomhed tilbage,
 Hvor jeg min fordringsløse Ungdom leved,
 Hvor fieru fra jordist Høiheds Tant, jeg Storhed
 fandt i mig selv. Til Herskerinde er
 Jeg dog ei skabt. Haard maa en Hersker
 Jo kunne være, og blødt er mit Hierte.
 Jeg denne D har længe lykkelig
 Regiert; jeg lykkelig behøved kun
 At gjøre; første tunge Kongesigt
 Nu kommer, og min Afsmagt føler jeg!

Burleigh.

Bed Gud! naar saa ukongelige Ord
 Jeg maa fornemme af min Dronnings Mund,
 Bar det Forræderi imod min Pligt
 Imod mit Fædreland at tie længer.
 Du elsker, siger du, dit Folk meer end
 Dig selv! beviis det nu; vælg ikke Freden

For dig, og overlad dit Rige Stormen,
 — Tænk du paa Kirken! skal med denne Stuart
 Den gamle Overtro tilbagevende?
 Skal Munken herske her paa ny; Legaten
 Hid komme dragende fra Rom at lukke
 Os Kirkerne, assætte vore Konger?
 Dig alle dine Undersaatters Siæle
 Uffordrer jeg. Som nu du handler til,
 Er de forlorne eller reddede.
 Her er ei til quindagtig Medynk Tid.
 Den allersørste Pligt er Folkets Belsærd.
 Hvis Shrewsbury har reddet dig dit Liv,
 Saa vil jeg redde England; det er mere.

Elisabeth.

Man overlade mig mig selv. Ei er
 Hos Mennesker i denne store Sag
 Raad eller Trøst! Hin Dommer i det Høie
 Jeg foredrager den; hvad han mig lærer,
 Det vil jeg gjøre! gaaer, Milords.

(til Davison).

J, Sir!

Kan her i Nærheden opholde Eder.

(Lorderne gaae. Shrewsbury ene bliver
 endnu nogle Dieblikke staaende for
 Dronningen med betydende Blik, der
 paa gaaer han langsom bort med Ud-
 tryk af dybeste Smerte).

Tiende Optrin.

Elisabeth (ene).

O Slaveri, at tiene Folket. Skændig
 Trældom! hvor træt jeg er af, denne Afgud
 At smigre, som mit Jyderste foragter.
 Naar skal jeg fri paa denne Throne staae!
 Jeg Meningen maa ære, jeg maa beile
 Til Mængdens Priis. En Pobel maa jeg giøre
 Tilpas, hvem ikkun Søglere behager.
 O den ei Konge er endnu, der Verden
 Behage maa! kun den, der i sin Daad
 Om ingens Bisfald har Behov at spørge.
 Hvorfor udøved jeg Retfærdighed,
 Min hele Livstid haded alt Vilkaarligt,
 At til den første uindgiængelige
 Boldsdaad jeg selv har bundet mine Hænder,
 Det Mønster, jeg gav selv, fordømmer mig,
 Var, som hispaniske Maria, min
 Forgængerske paa Thronen, jeg tyrannisk,
 Jeg uden Daddel udgiød Kongeblood.
 Dog var det da mit frie Valg at være
 Retfærdig? mig bød den alvældige
 Nødvendighed, der tvinger ogsaa Kongers
 Fri Villie, at øve denne Dyd.
 Af Fiender trindt omgiven, holder mig
 Kun Folkegunsten paa ansægtet Throne

Mig at tilintetgiøre stræbe alle
 Fastlandets Magter; uforsønlig slynger
 Roms Pave sin Båndstraale mod mit Hoved.
 Med falske Broderkys forraader Frankrig,
 En rasende og aabenbare Krig paa Liv
 Og Død bereder Spanien paa Hævet.
 Saa staaer jeg kæmpende imod en Verden,
 En værgeløs Kvinde; jeg med høie Dyder
 Min Udkomsts Nøgenhed bedække maa,
 Den Lyde paa min frygtelige Fødsel,
 Hvormed min egen Fader mig beskemmed;
 Jeg dækker den sorgiæves; Siendehad
 Har blottet den, og stiller denne Stuart
 Et evig truende Gespenst imod mig.
 Nei denne Frygt skal endes; hendes Hoved
 Skal falde! jeg vil have Fred. — Hun er
 Mit Lives Qualgudinde; mig af Skiebne
 Paabundet, som en Plageaand; hoor jeg
 Har plantet mig en Glæde, en Forhaabning,
 Der ligger denne Helvedsslange mig
 I Veien. Hun min Elskte mig fratager,
 Min Brudgom røver mig — Maria Stuart
 Er hver Ulykkes Navn, der nedslaaer mig.
 Er hun udslettet af de Levende
 Fri er jeg da, som vore Bierges Luft,
 (efter en Taushed).
 Med hvilken Haanhed hun saae ned paa mig!
 Som mig det Blik til Jorden skulde lyne.

Afmægtige! jeg fører bedre Vaaben,
De træffe dødelig; du er ei meer.

(gaaer med raske Skridt til Bordet, og
griber Pennen).

En Slegfred er jeg dig! Ulykkelige
Jeg er det kun, mens du er til, og aander.

Hver Tvivl imod min fyrstelige Fødsel
Udryddet er, naar jeg udrydder dig.

Naar Britten ikke meer har Valg tilbage,
Er jeg ham sød i lovlig Aegteseng.

(Underskriver med et raskt fast Pensstrøg,
lader derpaa Pennen falde, og træder
tilbage med et Udtryk af Skræk. Efter
en Pause ringer hun).

Ellevte Optrin.

Elisabeth. Davison.

Elisabeth.

Hvor er de andre Lorder?

Davison.

De ere gangne

For at berolige opbragte Folt,
Paa Dieblicket var og Larmen stille
Saa snart Brev Shrewsbury kun vüiste sig
Ham er det! det er ham! Streg hundred Stemmer,

Han redded Dronningen! hør ham! det er
 Den bravste Mand i England! Nu begyndte
 Den ædle Talbot, og bebreided' Folket
 I blide Ord dets voldelige Færd
 Og talte med saa kraftfuld Overtydning,
 Alt Altting blev beroliget, og stille
 Sneg sig derfra.

Elisabeth.

Den vankelemodge Mængde,
 Som hver Vind driver om; vee den, der sig
 Paa denne Røkiæp støtter! Det er godt,
 Sir Davison! I nu kan gaae igien.

(som han har vendt sig mod Døren).

Og dette Blad; tag det igien — jeg giver
 Det her i Eders Haand.

Davison.

Dronning! dit Navn!

(kaster et Blik i Papiret og forsærdes).

Du afgjort har?

Elisabeth.

Jeg skulde underskrive,
 Det har jeg gjort; et Blad Papir afgjør
 End ei, et Navn ei dræber.

Davison.

Dit Navn, o Dronning! under dette Skrift
 Afgjør Alt, dræber, er en Tordenstraale,
 Der vinget træffer; dette Skrift befaler
 Sherif og Commissarier paa Stedet

Til Slottet Gothringhay til Dronningen
 Af Skotland at forsøie sig, der at
 Forkynde hende Døden, og da
 Naar det ad Morgen gryer, fuldbyrde den.
 Opsættelse er her ei; hun har levet,
 Gaasnuart jeg giver dette Blad af Hænde.

Elisabeth.

Ja Sir! i Eders svage Haand har Gud
 En stor og vigtig Skæbne lagt. Beed til ham,
 Han Eder vil oplhse med sin Viisdom,
 Jeg overlader Eder Eders Pligt
 (vil gaar).

Davison

(træder i Veien for hende).

Nei nei min Dronning! o forlad mig ei,
 For du har kundgiort mig din Villie.
 Behøves her da nogen anden Viisdom,
 End blot dit Bud bogstavelig at følge!
 — Du lægger Bladet i min Haand, at jeg
 Til snar Fuldbyrdelse det skal befordre.

Elisabeth.

Det vil J gjøre efter Eders Klogskab.

Davison

(falder hastig og forskrækket ind).

Ei efter min! det Gud forbyde! Lyde
 Er al min Klogskab; intet her din Tjener,
 Tilovers at afgjøre blive maa,
 En liden Feil var her et Kongemord

Uoverskueligt, uhyre Uheld,
 Forund du mig i denne store Sag
 Dit blotte Budskab vilkiøst at være,
 I tydelige Ord sat du din Mening.
 Hvad skal der skee med denne Blodbefaling?

Elisabeth.

Dens Navn ud siger det.

Davison.

Gaa vil du, at den strax suldbyrdes skal.

Elisabeth (Droelende).

Det jeg ei siger, og at tænke skielver.

Davison.

Du vil, jeg den end længst skal bevare.

Elisabeth (hastig).

Paa Eders Ansvar! I staaer selv for Følgen.

Davison.

Jeg! store Gud! siig, Dronning! hvad vil du.

Elisabeth (utaalmodig).

Jeg vil, at denne ulyksalge Sag

Ei meer omtales skal, at endelig

Jeg Ro for den vil have, og for evig.

Davison.

Det koster dig ikkun eet Ord; o siig,

Bestem, hvad der af denne Skrift skal blive!

Elisabeth.

Det har jeg sagt, piin mig nu ikke meer!

Davison.

Du havde sagt det? intet har du sagt mig,

O det behage dig, min Dronning! blot
 At mindes...

Elisabeth

(stamper i Gulvet).

Ufdrageligt.

Davison.

Bær over

Med mig! jeg for saa Maaneder først kom

I dette Embed, fik end ikke Hoffers

Dg Kongers Sprog; jeg er i ligefrem

Dg jævne Sæder voret op; derfor

Hav med din Tiener du Taalmodighed,

Lad ei det Ord dig angre, der mig lærer,

Der mig min Pligt gjør tydelig

(nærmer sig i bønlig Stilling; hun vender

ham Ryg, han staaer i Forbavselse,

derpaa siger han i bestemt Tone):

Tag det Papsir igien! tag det igien,

Det bliver gloend Tid i mine Hænder,

Udvælg ei mig at tiene dig i denne

Rædsomme Sysfel.

Elisabeth.

Gier, hvad Eders Pligt er!

(gaaer).

Tolste Optrin.

Davison, strax derpaa Burleigh.

Davison.

Hun gaaer, mig lader raadvild tvivlsom staae
Med dette frygkelige Blod — hvad gjør jeg?
Skal jeg forvare, skal jeg det afgive?

(til Burleigh, der triner ind).

O godt! godt, at I kom, Milord, I er
Den, der i det Statsembed har indbragt mig,
Befrier mig dersfra! jeg mig det paatog
Ukyndig i dets Ansvar; lad mig gaae
Tilbage i det Mørke, hvor I fandt mig.
Jeg hører ikke hen paa denne Plads.

Burleigh.

Hvad er det, Sir! sat Eder! hvor er Dommen?
Vor Dronning Eder kalde lod.

Davison.

Hun mig
Forlod i hæstig Brede! raad mig! hielp mig!
Udriiv mig af den Tvivlens Helvedangst!
See! her er Dommen; den er underskreven.

Burleigh (hastig).

Er den? o giv! giv hid.

Davison.

Jeg tør ei.

Burleigh

Hvad?

D a v i s o n.

Hun end sin Villie ei klarlig har..

B u r l e i g h.

Ei klarlig! hun har underkrevet; giv mig.

D a v i s o n.

Jeg skal suldbyrde lade! jeg skal ei
Suldbyrde lade. Gud veed, hvad jeg skal.

B u r l e i g h.

(hæstigt paadrivende).

Strax skal J lade det suldbyrde; slug!
Giv hid! J er forloren, hvis J dvæler.

D a v i s o n.

Jeg er forloren, hvis jeg overiler.

B u r l e i g h.

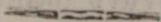
J er en Daare, et affindig! hid!

(river Skriftet fra ham, og ilet bort dermed).

D a v i s o n

(iler efter ham).

Hvad gjør J? bliv! mig i Gorden J styrter.

F e m t e A c t.

Første Optrin.

Hanna Kennedy (klæd i dyb Sorg, med forgrædte Dine, og en stor men stille Smerte, er sysselsat, at forsegle Pakker og Breve. Tit afbryder Jammeren hende i hendes Arbeide, og man seer hende stundum at bede i Stilhed). Paul et og Drury (ligeledes i sorte Klæder) træde ind; efter dem følge mange Domestikker med Guld, og Sølv-Kar, Spette, Malerier og andre Kostbarheder, hvormed de opfyldte Værelsets Baggrund. Paul et overgiver Ammen et Juvelskrin, tilligemed et Papir, og tilkiendegiver hende ved Tegnet, at det er Fortegnelse paa

de bragte Ting. Ved Synet af disse Rigdomme foreges Annens Smerte, hun synker hen i dyb Sorgmod, i det hine igien i Stilhed gaae bort).

Melvil (træder ind).

Kennedy

(raaber, saasnart hun seer ham):

Melvil! I er her! Eder seer jeg atter,

Melvil.

Ja ja! tro Kennedy! vi sees igien.

Kennedy.

Dg efter lang qvalfuld Adskillelse.

Melvil.

Et ulykfsaligt smertefuldt Igiensyn.

Kennedy.

Gud! kommer I...

Melvil.

Det sidste evige

Farvel at tage med min Dronning.

Kennedy.

Nu

Dmsider nu, paa hendes Dedsdags Morgen,

Den længe savnede Nærværelse

Af Hendes Hende findes. — Kiære Cit!

Ei vil jeg spørge, hvor det Eder gik,

De Lidelser ei nævne, vi har liidt,

Gra man bort fra vor Side Eder rev.

Ne! dertil vil vel eengang Timen komme!

O Melvil! Melvil! skulde vi opleve,
 At skue denne Dag oprinde,

Melvil,

Lad os

Hinanden ei Klødgjøre! græde vil jeg,
 Saalænge end er Liv i mig; et Smil
 Skal aldrig denne Kind opklare meer,

Jeg aldrig denne uattelige Dragt

Skal meer aflægge! evig vil jeg sørge.

Standhastig dog jeg være vil i Dag.

— Lov J mig og at styre Eders Smerter,

Dg naar de andre alle overlade

Dem trøstløs til Fortvivlelsen, lad os

Med mandig ædel Gatning forangaae,

En Stav paa Dødens Bei at være hende.

Kennedy.

Melvil! J farer vild, ifald J troer,

At Dronningen vor Bistand har behov,

At gaae standhastig i sin Død; selv er hun,

Hvo ædel Gatnings Mønster giver os,

Vær uden Frygt, Melvil! Maria Stuart

Vil som en Dronning og Heltinde døe.

Melvil.

Jmodtog hun med Gatning Dødens Budskab?

Man siger, hun var ikke forberedet.

Kennedy.

Det var hun ikke; ganske andre Rædsker

Becængstede min Lady. Ei for Døden

For sin Bescier zittrede Maria,
 Os Frihed var forjættet. Denne Nat
 Os loved Mortimer herfra at føre,
 Og mellem Frygt og Haab, i Uvished,
 Om hun den diærve Yngling hendes Vre
 Og fyrstlige Person betroe og turde,
 Vor Dronning oppebied Morgenens.
 — Paa Slottet her et Dpløb blev. En Bankens
 Vort Die skrækker, mange Hammerstag.
 Besfrierne vi troe os at fornemme,
 Os vinker Haabet; Livets søde Drift
 Opvaagner uvilkaarlig, og alvældig.
 Da aabner Døren sig; det er Sir Paulet,
 Der os forkynder — Tønnersfolkene
 For vore Fødder nu Skaffottet reise.
 (hun vender sig bort, grebet af hæftigste
 Smerte).

Melvil.

Retsfærdige Gud! o! siig mig, hvordan har
 Maria dette frygtelige Skifte?

Kennedy.

(Efter en Pause, hvori hun atter har fattet sig noget).
 Man efterhaands ei løsner sig fra Livet;
 Med eet, snart, øiebliklig maa det skee,
 Det Bytte mellem timeligt og evigt.
 Og Gud forundte i det Dieblis
 Min Lady med besluttet Siæl at støde
 Alt Jordens Haab tilbage, fuld af Trø

At gribe Himmelen; ei Kiændemærke
 Paa blege Frygt, ei noget Klageord
 Vancerede min Dronning — først da hun
 Fornam Lord Lesters skiændige Bedrag,
 Den kiære Ynglings sørgelige Skiæbne
 Der offred sig for hende; da hun saae
 Den gamle Ridders dybe Jammer, hvem
 Det sidste Haab ved hende døde her,
 Da hendes Toare raudt, ei egen Skiæbne
 Men fremmed Jammer afdvang hende dem.

Melvil.

Hvor er hun? Kan I føre mig til hende?

Kennedy.

I Bøn hun giennembaaged Nattens Rest,
 Tog fra de elskte Bønner skriftlig Afsked,
 Og skrev sit Testament med egen Haand,
 Et Dieblik hun nyder Hvile qvæges
 Af hendes sidste Sovn.

Melvil.

Hvo er hos hende?

Kennedy.

Liblægen Burgohn, og hendes Terner.

Andet Optrin.

Margareta Kurl, og de Forrige.

Kennedy.

Hvad er det, Mistress! er vor Lady vaagen?

Kurl

(astører sine Laare).

Alt paa Klædt! — hun forlanger ester Eder.

Kennedy.

Jeg kommer.

(til Melvil, der vil gaae med).

Følg mig ei, før jeg Milady

Har forberedt paa Eders Syn

(gaaer ind).

Kurl.

Melvil!

Den gamle Huushovmester.

Melvil.

Ja! det er jeg.

Kurl.

Ei dette Huus har Mester meer behov.

— Melvil! I kom fra London, veed I ei

Mig nogen Ting at sige fra min Mand?

Melvil.

Han bliver sat paa fri God, siger man,

Gaasnaart....

Kurl.

Gaasnaart ei Dronningen er meer.

Den nederdrægtig sliændige Forræder!

Han er den dyrebare Ladys Morder,

Hans Vidne, siger man, har sældet hende.

Melvil.

Gaa ede!

Kurl.

D forbandet være dybt
Til Helvede hans Siel! satst har han vidnet.

Melvil.

Miladi Kurl! betænk Eders Tale!

Kurl.

For Rettens Skranker vil jeg det besvæрге,
Jeg i hans Afsyn vil ham det gientage,
Jeg hele Verden vil dermed oplyde,
Hun døer uskyldig.

Melvil.

O! det give Gud!

Tredie Optrin.

Burgoyne til de Forrige, siden Hanna
Kennedy.

s. 184.

Burgoyne (seer Melvil).

O Melvil!

Melvil (savner ham).

Burgoyne!

Burgoyne.

Beførg et Bæger

(til Margaretha Kurl):

Med Vin til vores Lady! gjør det hurtig!

(Kurl gaar).

Melvil.

Hvorledes? er da Dronningen ei vel?

Burgoye.

Hun stærk sig søler, af sit Heltemod

Bedraget, troer ei at behøve Spise;

Dog endnu venter hende svare Kamp.

Dg ei skal hendes Fiender vose sig,

At Dødens Frygt har blegets hendes Kinder,

At Svaghed naar Naturen ligger under.

Melvil

(til Kennedy, som kommer ind).

Vil hun mig see?

Kennedy.

Hun strøg her selv vil være.

— Forundret synes J at see omkring,

Dg Eders Blikke spørge mig: hvad skal

Det Pragts Bohav her paa Dødens Sted?

— O Sir! vi Mangel leed, imens vi leved,

Igien først kommer Overflod med Døden.

Fjerde Optrin.

De Forrige. To andre af Marias

Kammerfruer (ligeledes i Sørgelader, de

bryde, ved at see Melvil, ud i tydelige Taarer).

Melvil.

O hvilket Syn! hvordan sees vi igien?

Bertrude, Rosemunde.

Unden Kammerfrue.

Hun har sendt

Os fra sig, hun vil sidste Gang allene

Henvende sig til Gud.

(Der kommer endnu to quindelige Belienste,
i Sorg som de Forrige, der med stumme
Gebaerder udtrykke deres Jammer).

Femte Optrin.

Margaretha Carl, til de Forrige; (hun
bærer et Guldbaeger med Vin, og sætter det paa
Bordet, i det hun bleg og zittrende holder sig ved
en Stool).

Melvil.

Hvad er der Mistress! hvad saa strækker Eder?

Carl.

O Gud!

Burgoye.

Hvad da?

Carl.

Hvad har jeg maattet see?

Melvil.

Sat Eder! sig os, hvad det er?

Carl.

Da jeg

Med dette Bæger Viin kom op af
Den store Trappe til den nedre Hall,
Da aabned Døren sig — jeg saae derind —
Jeg saae — o Gud!

Melvil.

Hvad saae J? fatter Eder!

Kurl.

Sort overtrukne vare alle Bægge,
Et stort Skaffot, beslaaet med sort Klæde,
Sig hævede fra Gulvet, midt derpaa
En kulsort Blok, en Pude, og ved Siden
Blankfleben Dyr; fuld af Mennesker
Var Salen, de dem klynged om Skaffottet,
Dg med heed Blodtørst i hvert Blik de ventede
Paa Dffret.

Kammerfruen.

Gud vor Lady være naadig.

Melvil.

Hun kommer, fatter Eder!

Siette Optrin.

Hanna Kennedy (Marias Amme). Mar-
garetha Kurl (hendes Kammerfrue).
Melvil (hendes Huushofmester). Flere
hendes Kammerfolk. Maria (træder

ind, hvid og festlig klædt, om Halsen har hun i
 et Baand af smaae Rugler en Agnus Dei; en
 Rosenkrands hænger ned fra hendes Belte, i
 Haanden har hun et Crucifix, og i Haaret et
 Diadem, hendes store, sorte Sløer er slaaet til-
 bage. I det hun træder ind, vige de Nærvæ-
 rende til begge Sider, og udtrykke den hæftigste
 Smerte; Melvil er ved en uvilkaarlig Bevæ-
 gelse sunket paa Knæ).

Maria

(Seer med rolig Høihed omkring paa hele Kredsen).
 Hvad klage J? hvi græde J? med mig
 J skulde glædes, mine Dvalers Maal
 Dmsider nærmes, mine Sænker falde,
 Mit Fængsel aabnes, og den glade Siæl
 Paa Englevinger flyer til evig Frihed.
 Da i min stolte Fiendes Magt hengivet,
 Jeg leed uværdigste Behandling, leed,
 Hvad ei anstaaer den frie, store Dronning,
 Da var det Tid at græde for Maria.
 — Vældædig lægende, mig nærmes Døden,
 Den Alvors Ven! — med sine sorte Vinger
 Bedækker han min Skændsel; Mennesket,
 Det dybest sunkne, adler sidste Skæbne.
 Igien jeg føler Kronen paa mit Hoved,
 Og værdig Stoltthed i min ædle Siæl.

(Hun træder nogle Skridt længere frem).

Hvad? Melvil her? — ei saadan, ædse Sir!
 Staa op, det er til Eders Monarkindes
 Triumph, ei hendes Død, I her er kommen,
 En Lykke bliver mig til Deel, som aldr. g
 Jeg havde haabet, at mit Rygte dog
 Ei gandske er i mine Fienders Hænder,
 Alt dog een Ven af mig, at een Bekiender af
 Min Tro, staaer hos som Vidne i min Dødsstund.
 — Siig, ædse Ridder! hvordan gaaer det Eder
 I dette fiendtlige uhulde Land?
 Fra man rev Eder fra min Side bort,
 Tidt Sorg for Eder ængstede mit Hjerter.

Melvil.

Mig trykked' ingen Mangel, uden Smerten
 For dig, min Afmagt til at tiene dig.

Maria.

Hvor staaer det med Didjer, min gamle Kæmner?
 Dog den Trofaste sover vel alt længe
 En evig Søvn, thi han var høit til Mars.

Melvil.

Gud har end ei bevist ham denne Naade;
 Han lever for din Ungdom at begrave.

Maria.

O! at end ser mit Død den Lykke mig
 Til Deel var blevet, at omfavne
 Eet elsket Hoved af de fiære Frænder.
 Dog, jeg skal døe imellem Fremmede.
 Kun Eders Taarer skal jeg see at flyde,
 — Melvil! jeg lægger mine sidste Duster

For Mine ned i Eders Hulde Bryll!
 Den christeligste Konge signer jeg,
 Min Svoger, Frankrigs hele Kongehuus,
 Min Frænde, Cardinalen, jeg velsigner,
 Og Henrik Guise, min den ædle Fætter;
 Jeg signer Paven, Christi hellige
 Statholder, som velsigner mig igien;
 Og den catholske Konge, der heimodig
 Tilbød sig til min Redningsmand, min Hævner;
 De findes alle i mit Testament,
 De disse Baver af min Kiærlighed,
 Saa fattige de er', ei vil forogte.

(vender sig til sine Tienere).

Jeg Eder har min kongelige Broder
 Af Frankrig anbefalet, han vil sørge
 For Eder, give et nyt Fædreland;
 Og hvis min sidste Bøn er Eder kjær,
 Bliv ei i Engeland, at Britten ei
 Sin stolte Siæl ved Eders Nød skal quæge,
 Ei see i Støvet dem, der tiende mig.
 Ved Billedet af den Korsfæstede
 I love mig, et uhyksaligt Land,
 Saa snart jeg ei er mere, at forlade.

Melvil

(rører Crucifixet).

Jeg sværger det i alle disses Navn.

Maria.

Hvad jeg, den Arme, Ranede, end havde,

Hvorover mig forundtes frit at raade,
 Det har jeg uddeelt mellem Eder, man
 Min sidste Villie, haaber jeg, vil ære.
 Og hvad jeg bærer paa min Dødsvei her,
 Tilhører Eder — under mig end eengang
 Det Jordens Glimmer paa min Himlens Veie.
 Dig, min Gertrude, Alir, Rosamunde,
 Bestemmes mine Perler, mine Klæder,
 Thi Eders Ungdom frydes end ved Pynt.
 Du, Margaretha, har den næste Ret
 Til min Høimodighed, dig efterlader
 Jeg, som den uhykseligste blandt Alle;
 At jeg paa dig ei hævner Mandens Brøde,
 Det vil min sidste Villie vise dig.
 Og, min trofaste Hanna! ikke frister
 Dig Guldets Værd, ei ædle Stenes Pragt,
 Dit højeste Klenodje er mit Minde;
 Lag dette Klæde, jeg med egen Haand
 Til dig udsy'de det i Kummers Timer,
 Og væved' mine hede Taarer ind.
 Med dette du tilbinder mine Dine,
 Naar saa nær er; — den sidste Tjeneste
 Jeg ønsker af min Hanna at modtage.

Kennedy.

O Melvil! jeg ei bærer det.

M a r i a.

Kom alle,

Kom, og modtag mit evige Farvel!

(Hun rækker hendes Hænder hen, een efter den anden salder for hendes Fødder, og kysser, under heftig Graad, den rakte Haand).

Lev vel, Margretha! Allig! lev du vel!
 Tak, Burgoyne, for trosfast Tjeneste!
 Din Mund er heed, Gertrude! meget hadet
 Er ieg, men meget elsket; min Gertrude!
 En ædel Mand dig gjøre lykkelig!
 Thi Eiskov fordrer dette Luehierte. —
 Du Bertha! dig har valgt den bedre Deel;
 Du Himlens kydske Brud vil blive,
 D! iil du at fuldbringe dette Løfte,
 Bedragelige ere Jordens Goder,
 Lær du det af din Dronning. — Intet meer!
 Lev vel! lev vel! lev evig vel!

(Hun vender sig hurtig fra dem, og alle, uden Melvil, gaae bort).

Syvende Optrin.

Maria. Melvil.

Maria.

Jeg har berigtiget det Timelige,
 Dg haaber ikke, Nogens Skyldnerinde
 At skilles her fra Verden. — Gøt kun er der,

Melvil! der endnu den bespændte Siæl
 Forbyder fri og fro sig at opløste.

Melvil.

Betro mig dette, lindre du dit Hjerter,
 En trofast Ven din Sorg du aabenbare!

Maria.

Bed Evighedens Bredde staaer jeg nu;
 Jeg snart skal træde for den store Dommer,
 Dg har den Hellige end ei forsonet.
 En Geistlig af min Kirke er mig nægtet,
 Dg Sacramentets helligt Himmelbrød,
 Forsmaaer jeg udaf vrangte Præsters Hænder,
 Jeg i min Kirkes Tro vil døe, thi den
 Allene er den saliggjørende!

Melvil.

Vær trofsig! thi det syrigfrømme Dnske
 Hos Himlen gielder for Guldbyrdelsen,
 Tyrann:Magt kan kun lænke Hænderne,
 Trit haver Hjertets Andagt sig til Gud,
 Dødt Dødet er, men Tro gjør levende,

Maria.

O Melvil! ikke Hjertet ene er
 Sig nok. Vor Tro behøver jordist Pant,
 Det høie Himmelske sig at tilegne,
 Derfor blev Gud til Menneske, indsluttet
 I synligt Legem de usynlige,
 De Himmelgaver hemmelighedsfuld.
 Det Kirken er, den hellige, den høie,

Der bygger os til Himmelen en Stige ;
 Den hedder den almeene, den catholske,
 Thi ikkun Alles Tro bestyrker Troen,
 Hvor Tusinde tilbede, hvor de dyrke,
 Der bliver Ilden Flamme, og bevinget
 Dpsvinger Aanden sig i alle Himle.
 O Lykkelige ! hvem glad deelte Bøn
 Forsamler udi Herrens Huus ; beprydet
 Er Alteret, de høie Kierter lyse,
 Og Klokken lyder, Røgelsen udspredes,
 I rene Messedragt staaer Biskoppen,
 Han tager Ralken, signer den, forkynder
 Forvandlingens det høie Underværk !
 Og ned for Gud , for den Nærværende
 I Tro sig styrter overtydet Folk.
 Al jeg er ene udeluft ; ei trænger
 Til mig i Fængslet Himmelsignelsen.

Melvil

Den trænger did , den er dig nær ! sæt Liid
 Til den Altmægtige. — Den tørre Stav
 I Troens Haand kan skyde nye Dviste ;
 Og han, der Vældet ud af Klippen slog,
 I Fængselet dig Alter kan berede,
 Kan denne Ralk, en jordisk Dvægelse,
 Dig hastig til den Himmelske forvandle.

(Han griber hastig Ralken, der staaer paa
Bordet).

M a r i a.

Melvil! forstaaer jeg dig! ja jeg forstaaer dig,
 Her er ei Præst, ei Kirke, ikke det
 Høiværdige! — dog siger Frelseren,
 Hvor to forsamlet ere i mit Navn,
 Er jeg nærværende imellem dem.

Hvad vier Præsten ind til Herrens Mand?

Det rene Hjerter, ubesmittet Vandel!

Saa vær J mig, skønt uindviet, Præst,

Guds Sendebud, der mig tilbringer Fred.

Mit sidste Skriftemaal vil jeg aflægge Eder,

Dg Eders Mund mig Frelse skal forkynde.

M e l v i l.

Naar Hiertet dig dertil saa mægtig driver,

Saa viid, o Dronning! at og dig til Trøst

Din Gud et Underværk vel giøre kan.

Her er ei Præst, ei Kirke! siger du,

Ei Herrens Legem! — du bedrager dig,

Her er en Præst, en Gud er her tilstede.

(Han blotter ved disse Ord Hovedet, og
 viser hende tillige en Hostie i en Guld-
 skaal).

Jeg er en Præst; dit sidste Skriftemaal

At høre, paa din Dødsvei at forkynde

Dig Fred, har jeg de syv Indvielser

Modtaget paa mit Hoved, og jeg bringer

Dig en af Paven selv indviet Hostie.

Maria.

D! saa maa end paa selve Dødens Døtrin
 En himmelsk Lykke være mig beredet,
 Som en Udødelig paa gyldne Skyer
 Nedfarer, som Apostelen engang
 Af Englen søttes ud af Fængslets Lænker,
 Dets Laas ham standser ei, ei Bagters Sværd,
 Han skrider mægtig giennem lukte Døre,
 Dg skinnende han staaer i Fængslet,
 Gaa overrasker her mig Himlens Bud,
 Da hver en jordisk Redningsmand mig sveeg.
 — Dg J, engang min Tiener, er nu Guds
 Den Allerhøiestes, J er hans Mund.
 Som Eders Knæ for mig forhen sig boied',
 Gaa ligger jeg i Støvet nu for Eder.

(hun synker ned for ham).

Melvil.

(i det han gjør et Kors over hende).

J Navn Gud Faders, Søns, og Hellig Aands!
 Maria, Dronning! har du undersøgt
 Dit Hierte? sværger og tilsiger du,
 At skrifte Sandhed her for Sandheds Gud?

Maria.

For dig og ham mit Hierte ligger aabent.

Melvil.

Siig, for hvad Synd anklager dig dit Samvid,
 Fra du har sidste Gang forsonet Gud?

Maria.

Af nidste Had mit Hierte opfyldt var,
Dg Hævnetanker raste i min Barm,
Tilgivelse jeg haabede af Gud,
Dg Kunde ei Modstandersken tilgive.

Melvil.

Fortryder du din Brøde, er alvorlig
Din Villie, at gaae hetsra forsonet?

Maria.

Saa sandt jeg haaber, Gud mig skal tilgive.

Melvil.

Hvad anden Cynd anklager Hiertet for?

Maria.

A! ikke blot ved Had, ved syndig Elskov
Har jeg end meer den Høieste fortørnet.
Forsængelige Hierte droges til
Den Mand, som troløs mig forlod, og sveeg.

Melvil.

Fortryder du din Brøde? har dit Hierte
Fra daarlig Afgud henvendt sig til Gud?

Maria.

Det var den svarest' Kamp, som jeg bestod,
Det sidste Jordens Baand er sønderrevet.

Melvil.

Hvad anden Skyld bebreider dig dit Samvid?

Maria.

A! for en aarle Blodskyld, længe skriftet;
Den vender om med nye Rædselskraft

I dette sidste Regnskabs Dieblig,
 Og sort henværter sig for Himlens Porte,
 Min Egtemage, Kongen lod jeg myrde,
 Forsøreren jeg skienkte Haand og Hierte;
 Strængt jeg asbøded' med al Kirketugt,
 Dog vil den Dem i Siælen ikke sove.

Melvil.

Anklager Hiertet ei for anden Synd,
 Du ei endnu har skristet eller bødet?

Maria.

Nu veed du Alt, hvad dette Hierte tynger.

Melvil.

Betænk, at den Alvidende er nær;
 Betænk de Straffe, som af hellig Kirke
 En usuldstændig Skriften trues med.
 Det er en evig Dødsynd; thi det er
 Formastelse imod den Helligaand.

Maria.

I sidste Kamp mig skienke Naaden Seier,
 Saa sandt jeg intet bitterligt fortaug.

Melvil.

Hvad! for din Gud du dølgge vil den Misdaad,
 For hvilken Menneffene straffe dig?
 Du intet siger om din blodig Deel
 I Babingtons og Parrys Landsforraad?
 For den Daad doer du den timelige Død,
 Vil du og doe den evige derfor?

Maria.

Jeg er beredt at gaae til Evigheden,
 For Timeviseren end vender sig.
 Jeg staaer alt for min Dominers Throne, dog
 Gientager jeg: mit Skriftemaal er endt.

Melvil.

Betænk det noie; Hiertet er bedragerff.
 Du har maaskee med trædsff Løvetdyghed
 Undgaaet Ordet, som dig skuldig gjør,
 Skiondt Viljen deeltog i Forbrydelsen.
 Dog viid, at ingen Boglekunst besnæret
 Det Lueblif, der seer dit Jnderste!

Maria.

Jeg har opbudet alle Gyrsterne
 Mig af uwaard'ge Lænker at befrie;
 Men aldrig jeg med Forsæt eller Daad
 Angrebet har Modstanderindens Liv.

Melvil.

Saa dine Skriverer har vidnet falsk?

Maria.

Som jeg har sagt, det er; hvad hine vidned,
 Det dømme Gud!

Melvil.

Saa gaaer du overtudet
 Om din Uskuldighed til Retterstedet.

Maria.

Gud under mig ved usorskuldte Død
 Den aarle tunge Blodskuld at afbøde.

Melvil

(lyser Velsignelsen over hende).

Saa gaae da hen, og bød den af i Døden,
 Bed Altret synk et Gudhengivent Offer,
 Blod kan forløse det, som Blod forbrød,
 Du feiled' kun af qvindelige Svaghed,
 En salig Hand ei i Fortklarelsen
 End Dødeligheds Brøst og Mangler følge.
 Men jeg forkynder dig, i Kraft af den
 Mig givne Magt at løse og at binde,
 Forladelse for alle dine Synder:
 Dg som du troet har, saa skee dig nu!

(rækker hende Hostien).

Tag Legemet, det offeret er for dig!

(Han tager Kalken, der staaer paa Bordet,
 consacrerer den med stille Bøn, og ræk-
 ker hende den derpaa. Hun dvæler med
 at modtage den, og viser ham tilbage
 med Haanden).

Tag dette Blod, det er for dig udøst!

Tag det! dig viser Paven denne Gunst,

I Døden du Monarkers høie Ret

Den præstelige end udøve skal.

(Hun modtager Kalken).

Dg som du nu i jordisk Legem har

Dig hemmelighedsfuld med Gud forbunden,

Saa skal du hijsset i hans Blædesrige,

Hvor ingen Brøde, ingen Graad er mere,

En skøntforklaret Engel dig med den
Guddommelige evigen forene.

(Han sætter Falken. Paa en Larm, der
høres, bedækker han sit Hoved, og gaaer
til Deren, Maria bliver i stille Andagt
liggende paa Knæ).

Melvil

(kommer tilbage).

Dig bliver end een haard Kamp at bestaae!

Siig, føler du dig stærk nok at bestride

Hver Fristelse af Bitterhed og Had?

Maria.

Jeg frygter ei Tilbagefald. Mit Had,

Min Kiærlighed har jeg opoffret Gud.

Melvil,

Nu saa bereed dig til at imodtage

Lord Lester, og Lord Burleigh; de er der.

Ottende Optrin.

De Forrige. Burleigh. Leicester.

Paullet. (Leicester bliver staaende gandske i

Kraastand, uden at slaae Dinene op, Burleigh,

der giver Agt paa hans Fatning, træder mellem

ham og Dronningen).

Burleigh.

Jeg kommer, Lady Stuart! Eders sidste
Befaling at modtage.

Maria.

Tak Mylord!

Burleigh.

Det er min Monarkindes Billie,
At intet Billigt Eder nægtes skal.

Maria.

Mit Testament har mine sidste Dnsker,
Jeg det har lagt i Ridder Paulets Haand,
Dg beder, at det trolig maae fuldbyrdes.

Paulet

Forlader Eder derpaa.

Maria.

Jeg beder, mine Tienere ukrænket
Til Skotland eller Frankrig maae forløves,
Hvorhen de selv det ønske og begiære,

Burleigh.

Det, som J ønsker, skee!

Maria.

Dg da mit Liig

Skal ikke hvile i indviet Jord,
Gaa taale man, at min tro Tiener bringer
Mit Hierte hen til Frankrig til Mine!
At, det var altiid der!

Burleigh.

Dg det skal skee.

Har ellers J...

Maria.

Bring Dronningen af England

Min søsterlige Hilsen! — siger hende

At jeg min Død af ganske Hierte hende

Tilgiver; angrende min Hestighed

J Saar afbeder — Gud bevare hende!

Dg skienke hende lykkelig Regiering!

Burleigh.

Siig, har J end ei kaaret bedre Raad.

Forskyder J endnu Dechantens Bistand?

Maria.

Jeg er forliget med min Gud. Sir Paulet!

Jeg meget Dndt har skyldfri Eder voldt,

Har røvet Eders Alders Støtte! lad

Mig haabe, J med Had ei tænker paa mig!

Paulet

(giver hende Haand).

Med Eder være Gud! drag hen i Fred!

Niende Optrin.

De Forrige. Hanna Kennedy og

Dronningens andre Fruer (trænge ind

med Tegnet til Skræk, dem følger Sberiffen med
en hvid Stav i Haanden. Bag ham seer man
giennem den aabne Bagdor Bevæbnede).

Maria.

Hvad er det, Hanna? ja! nu er det Tid,
Sberiffen kommer, os til Død at føre.
Vi maae nu skilles ad! lev vel, lev vel!

(Hendes Fruer klynge dem til hende med
heftig Smerte).

J, dyrebare Sir! og min tro Hanna
Mig skal paa denne sidste Gang ledsage.
Mig Mylord ikke nægter den Belgierning.

Burleigh.

Jeg dertil ingen Guldmagt har.

Maria.

Howdan?

Den liden Bøn J kunne aflaae mig?
Hav Agt dog for mit Kion; hvo skal mig vise
Den sidste Tieneste! det ingenjinde
Min Søsters Villie være kan, mit Kion
J mig fornærmet skulde blive,
At Mænds raa Hænder skulde mig berøre.

Burleigh.

Skaffottets Trin med Eder ingen Qvinde
Bestige maa, hvis Skrigen og hvis Jamten..

Maria.

Ei skal hun jamre! jeg i Borgen gaaer

For hendes Sielensatning, for min Hanna;
 Vær god, Mylord! o skil mig ei i Døden
 Fra min trofaste Pleierske og Amme!
 Paa sine Arme bar hun mig til Livet
 Med kjerlig Haand hun lede mig til Døden!
 Paulet (til Burleigh).

Lillader det!

Burleigh.

Det skee!

Maria.

Nu har jeg intet

Paa Jorden meer.

(tager Crucifixet og kysjer det).

Min Frelser, min Forløser!

Som du paa Korset spredte dine Arme,
 Udbred dem nu, for at modtage mig!

(Hun vender sig for at gaae, i det samme
 møder hendes Die Leicester, der uvil-
 kaarlig er faret op, og har seet efter
 hende. Ved dette Syn jittret Maria,
 hendes Knæ segne, og hun er i Begreb
 at synke. Leicester griber hende, og
 tager hende i sine Arme. Hun seer en
 Tidlang alvorlig og taus paa ham,
 han kan ikke udholde hendes Blik,
 endelig siger hun):

J holder Ord, Grev Lester! J har lovet
 Mig Eders Arm, at føre mig af Færgslet,

J laaner mig den nu!

(han staaer som forsteeuet, hun bliver ved
med mild Stemme):

Ja, Læster! ikke

Blot Frihed Eders Haand jeg vilde skylde,
J skulde gjort mig denne Frihed kjær.
Ved Eders Haand og Kiærlighed lykkelig,
Jeg ved det nye Liv mig vilde fryde.
Nu, da jeg er paa Veien at forlade
Vor Jord, og blive til en salig Aand,
Som ingen jordist Drift kan friste mere,
Nu, Læster! uden Skam og Rødme tør jeg
Tilstaae for Eder overvundne Svaghed —
Lev vel! og om J kan, da lev lykkelig!
J turde beile til to Dronninger,
Et ømt og kiærligt Hierte J forsmaa'de,
J det forraadde, for et stolt at vinde.
Anæl J for Guden af Elisabeth,
Gid Eders Løn ei vorde Eders Straf!
Lev vel! nu har jeg intet meer paa Jorden!
(hun gaaer til Skaffottet).

Tiende Optrin.

Leicester

(bliver ene tilbage).

End lever jeg! end bæret jeg at leve!

Medstyrter Taget ei sin Vægt paa mig?
 Dplader intet Svælg sig at opffuge
 Blandt Væsner det elendigste? hvad har
 Jeg tabt? hvad Perle har jeg kastet hen?
 Hvad Himmelslykke har jeg hvistet bort?
 — Hun gaaer herfra en alt forklaret Aand
 Mig bliver Helvedes Fortvivlelse.
 — Hvor er det Forsæt nu, hvormed jeg kom,
 At quæle følesløs mit Hjertes Stenime,
 Med urørt Blik see hendes Hobed falde?
 Opvækker hendes Syn min dede Skam?
 Maa døende hun mig i Elskovsbaand besøcere?
 — Forstudte! ikke meer anstaaer det dig
 Iomme Medynk quindeligg at smelte;
 Ei ligger Elskovslykke paa din Bane.
 Jfort et Kobberharnisk være maa
 Dit Bryst, din Pande være klippehaard!
 Vil du ei tabe Skændselsdaadens Priis,
 Du dicærv den maa haandhæve og suldsøre.
 Forstum o Medynk, Dine vorder Steen,
 Jeg vil see hende falde, være Vidue;
 (han gaaer med bestemte Skridt mod Døren,
 Maria gik ud af, men bliver undervejs staaende).
 Omsonst! omsonst! mig griber Helved. Gru,
 Ei kan, ei kan jeg see det græseligg!
 Kan ei see hende døe. — Tys! hvad var det?
 De er alt nede — under mine Fødder

Bereder sig den frygtelige Gjerning.
 (Vil flygte ud ad en anden Dør, men finder den tilluft, og farer tilbage).

Hvad! sængsler mig en Bud til denne Grund!
 Maa jeg da høre, hvad at see jeg gruer?
 Dechantens Stemme! — han formaner hende,
 Hun ham afbryder — tys! høit beder hun —
 Med faste Røst — det bliver stille — stille
 Jeg hører ikkun hulke — Qvinder græde.
 Hun bliver afklædt! tys! — man stytter Skamlen,
 Hun knæler ned paa Nuden — lægger Hovedet.

Efter at have sagt de sidste Ord med stigende Angst, og holdt en Stund inde, seer man ham pludselig fare sammen med en krampagtig Bevægelse, og synke asmægtig ned; tillige lyder nede fra en dump Bulder af Stemmer, som længe lyder fort.

Elleste Optrin.

(Andet Bærelse af fjerde Optog).

Elisabeth (træder ud af en Sidedør, hendes Gang og Gebærder udtrykke den hæftigste Uro).

End ingen her! end intet Bud! — vil det Gi blive Aften! staaer da Solen fast

Udi sit Himmelsøb? — End længer jeg
 Paa den Forventnings Pinebænk skal ligge?
 — Er det alt skeet? er det ei skeet? — Jeg gruer
 For begge, og jeg vover ei at spørge,
 Grev Lester sees ei, ei heller Burleigh,
 Dem jeg har udnævnt at fuldbyrde Dommen.
 Er de afreist fra London — da er det
 Guldbragt, affkudt, er Pilen, flyver, træffer,
 Har truffet; gjaaldt det end mit Rige, ei
 Jeg den kan holde mere. — Hvo er der?

Tolvte Optrin.

Elisabeth. En Page.

Elisabeth.

Du kommer ene, hvor er Lorderne?

Page.

Milord af Lester, og Lord Storstatmester

Elisabeth

(i høieste Spænding).

Hvor er de?

Page.

De er ei i London.

Elisabeth.

Jkke?

Hvor er de da?

Pagen.
 Det kunde ingen sige,
 Før Dagen frembrød, begge Lorderne
 Tilførdig og i Løndom Byen havde
 Forladt.

Elisabeth.
 (Udbryder levende).

Jeg Dronning er af Engelland,
 (Gaaer op og ned i høieste Bevægelse).

Gaae, kald mig — nei bliv! — hun er død! nu! nu!
 Dmsider har jeg Rum paa denne Jord.

Hvad zitterer jeg? hvi griber mig den Angst?

Min Frygt bedækker Graven; hvo tør sige,

Jeg gjorde det! paa Taarer skal det mig

Ei fattes at begræde denne Faldne.

(til Pagen).

Staaer du end her — min Skriver Davison

Sig hid paa Dieblisset skal forsoie,

Gik til Grev Shrewsbury! Der er han selv.

(Pagen gaaer).

Trettende Optrin.

Elisabeth. Grev Shrewsbury.

Elisabeth.

Velkommen ædle Lord! hvad bringer J?

Ei Smaating kan det være, som saa snart

Hidsfører Eders Skridt.

Shrewsbury.

O store Dronning!

Mit forrigsfulde Hierte, for din Tre

Bekymret mig i Dag til Tower drev,

Hvor Curl og Nau, Marias Skrivere,

I Fængsel sidde; thi end eengang vilde

Jeg prøve Sandheden af deres Udsagn.

Bestyrket vægrer Taarnets Lieutnant

Sig at fremvise mig de tvende Fanger.

Bed Trudsler kun forskaffed jeg mig Indgang.

— Gud! hvilket Syn fremvistes da for mig?

Med Haaret vildt, med Uffinds Diekast

Som en, der martredes af Jurier

Laae paa sit Leie Skotten Curl. Knap kender

Mig den Ulykkelige, før han styrter

For mine Fodder, skriger, mine Knæ

Danslynger, krummer som en Dem sortviolet

Sig for mig, græder, beder, mig besværger,

Hans Dronnings Skæbne at forkynde ham.

Thi indtængt var i Lovers Fangehuler

Et Rygte, at hun var fordømt til Døden.

Da efter Sandhed jeg bejaed dette,

Lilsøied, at det var hans Vidnesbyrd,

Hun døde ved, opsoer han rasende,

Galdt sin Medfange an, rev ham til Jorden,

Dg stræbte med Banviddets Ricempelkraft

At qvæle ham. Knap den ulykkelige

Udrev vi hans Forbittrelse af Hænde,
 Nu vendte han ind sig sin Røsenhed,
 Med bitter Knythaand sønderflog sit Bryst,
 Forbanded alle Helvedaander sig
 Og Raa i Bولد! Han havde vidnet falsk,
 Ulykkesbrevene til Babington,
 Dem han som ægte har beediget,
 Var falske; han har skrevet andre Ord
 End dem, hans Dronning havde tiljagt ham,
 Forledt dertil af Udaadsmanden Raa,
 Derpaa løb han til Vindøet, rev det op
 Med rasend Voldsomhed, skreg ud paa Gaden,
 Gaa alle Folk tilsammenstimlede,
 Han var Marias Skriver, var den Ridding,
 Der hende havde falskelig anklaget,
 Han var forbandet, et løgnagtigt Vidne.

Elisabethh.

J sagde selv, han var fra sin Forstand,
 En rosende Vanvittigs Ord bevise
 Glet ingen Ting.

Chremsbury.

Men dette Vanvid selv
 Beviser des omeer! lad mig, o Dronning
 Besværg dig, forhast ei nogen Ting,
 Befal, at man paa ny skal undersøge.

Elisabethh.

Det vil jeg — Greve! da J onsker det,
 Ei som jeg kunde troe, at mine Pairs

Har overiset dem i denne Dom.
 For Eder at berolige, forny
 Man Undersøgelsen; — Vel, det er Tid end;
 For kongelige Vere der end ei
 En Skygge af en Tvivl skal hæste paa.

Fiortende Optrin.

Davison. De Forrige.

Elisabeth.

Den Dom, Sir! jeg i Eders Haand har nedlagt,
 Hvor er den?

Davison

(i høieste Forundring)

Dommen!

Elisabeth.

Som i Gaar jeg Eder

Gav i Forvaring. —

Davison.

I Forvaring! mig?

Elisabeth.

Mit Folk bestormed mig at underskrive,
 Jeg maatte soie det, jeg gjorde saa,
 Jeg tvungen gjorde det; i Eders Hænder
 Jeg lagde Skriftet, vilde vinde Tid,
 I veed, hvad jeg da sagde. — Siv mig det!

Shrewsbury.

Giv kære Sir! nu staaer det anderledes,
Den Undersøgelse fornyes maa.

Elisabeth.

Betænk! Jer ei saa længe! hvor er Skriftet?

Davison

(i Fortvivlelse).

Jeg er forloren! er en Dødsens Mand.

Elisabeth

(falder hurtig ind).

Ei vil jeg haabe, Sir!

Davison.

Jeg er forloren,
Jeg har det ikke meer.

Elisabeth.

Hvad.

Shrewsbury

Gud i Himlen!

Davison.

Det er i Burleighs Haand, alt fra i Gaar.

Elisabeth.

Ulykkelige! har J lydt mig saa?

Befoel jeg ikke strængt det at forvare.

Davison.

Det har du ei befalet mig, o Dronning.

Elisabeth.

Vil du til Vognerske mig gjøre, Usling!

Naar bød jeg dig at give Burleigh Skriftet?

D a v i s o n.

Ei i bestemte rene Død — men dog.

E l i s a b e t h.

Uværdige! du vover mine Død

At tyde, lægge egen blodig Mening

Deri; vee dig, hvis der er paafulgt Dødt

Af denne egenmyndige Handling,

Du med dit Liv mig skal betale det.

Grev Shrewsbury! I seer! hvordan mit Navn
Mistruges.

S h r e w s b u r y.

Ja jeg seer. O Gud! min Gud.

E l i s a b e t h.

Hvad siger I?

S h r e w s b u r y.

Har Capiren sig formasket

Til denne Daad paa egen Haand og Ansvar,

Hvis dig uvitterlig han handlet har,

Da for en Dødsstoel han af Pairs maa sordres,

Fordi han givet har dit Navn til Priis

For alle Tidens Ulyk.

Sidste Optrin.

De Forrige. Burleigh. Tilfidsi Kent.

Burleigh

(Kæder for Dronningen).

Længe leve

Min kongelige Frue! alle Giender
 Af denne D som denne Stuart ende!

Shrewsbury

(tildækker sit Ansigt, Davison vrider sine Hænder).

Elisabeth.

Tal Lord! har J af mig modtaget Døds
 Befalingen?

Burleigh.

Nei Dronning! jeg den fik

Af Davison.

Elisabeth.

Har Davison den givet

Til Eder i mit Navn?

Burleigh.

Det har han ei.

Elisabeth.

Dg J suldbyrded den rask uden først
 Min Billie at vide? Dommen var
 Retfærdig, Os ei Verden dadle kan,
 Men Eder ei tilkom at foregribe
 Mit Hjertes Mildhed; derfor være J
 Forvinst fra Voces Afsyn;

(til Davison).

Eder venter

En strængre Dom, J som formastelig
 Har Eders Guldmagt overskiedet, utro
 Behandlet helligen betroet Pant.
 Man føre ham til Lovr, der er min Billje,

At han tiltales skal paa Liv og Død
 — Min ædle Falbot! Eder ene har
 Jeg mellem mine Raad retfærdig fundet,
 Fra nu min Leder være J, min Ven!

Shrewsbury.

Forvis ei dine meest trofaste Venner,
 Kåst ikke dem i Fængsel, der for dig
 Har handlet, der for dig nu tie.
 Men mig, o store Dronning! du tillade,
 Det Segl, du selv mig har betruet, jeg
 Tilbagegiver nu i dine Hænder.

Elisabeth.

Nei Shrewsbury! J vil mig ikke nu
 Forlade, nu...

Shrewsbury.

Tilgiv! jeg er for gammel
 Og denne lige Haand, den er for stiv
 Til at besjæle denne nye Daad.

Elisabeth.

Forlade vilde mig den Mand, der mig
 Har frelst mit Liv?

Shrewsbury.

Kun lidet har jeg gjort,
 Din bedre Deel har jeg ei kunnet redde,
 Lev, herst lykkelig, din Modstanderinde
 Et død! fra nu af intet meer du har
 At frygte, intet meer behov at agte;
(gaaer).

Elisabeth
 (til Grev Kent, der træder ind).
 Lord Lester komme!

Kent.
 Lorden lader sig
 Undskylde; han er gaaet til Skibs til Frankrig.
 (Hun tvinger sig, og staaer med rolig Fatning).

Forhænget falder.

Til

den hæderværdige Kunstnerinde, Hustru og Moder,
Mad. E. M. Heger.

Den Ven, som dig ved dine aarke Fied
Paa Kunstens Bane mangen Markblomst bragte,
Og, saae han med Behag dig den betragte,
Glad nos den Hyldest, du modtogst den med.
Tit siden, naar det ædle Færd han seer
Hvormed du vandrer Værdets Bei til Ere,
Dig lige Holdning onsked' at frembære,
Men af! ham trives ingen Blomster meer.
Paa fremmed Urtegaard han da blev vaer,
Saa stolt en Blomst, af Skionhed uden Mage
Og dobbelt stedsed han ved at opdage:
Kun til en værdig! den til Paaskrift har.
Nu flux han solte, at den var til dig,
Og i det Haab, at du hans Gave yndte,
Paa dansk Grund at omplante den sig skylde,
O! at han blot ei har bedraget sig!
Hvad Blomsien tabte ved Omplantningen,
Tro det Veninde, han fuldvel erkjender;
Men ynd du den, og under dine Hænder
Den rigelig vil vinde det igien.

Ballehuset den 7 September 1812.

Fra hendes mangeaarige Hoiagter Ven og
Frænde.

K. E. Rahbek.

